Regd. No. 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்-298

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Mahamahimopadhyaya

Editor:—P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10. ...யச் சந்தா ரூ. 100

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

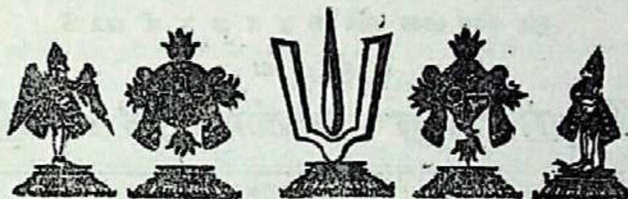

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில் குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1973 ஜூன்மீ வெளியீடு

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 298

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும்
வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 25	ப்ரமாதீச ஹு ஆடிமீ 1973 ஜூன்மீ வெளியிடப்பட்டது	ஸஞ்சிகை 10

பத்ராதிப ப்ரதிநிதிவிஜ்ஞாபனம்

ஜம்பூத்வீபே—பாரத வர்ஷே—பரதகண்டே ஜனிப்பதும், மானிடப்பிறவி பெறுவதும், அந்தணர் குலத்திலும் வைணவ வகுப்பிலும் பிறக்கப்பெறுவதும், அது தன்னிலும் ஆழ்வார் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றாருடைய திருவம்சத்தில் தோன்றப்பெறுவதும், ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவப்பயன் என்பதில் ஐயமில்லை. இதெல்லாம் பரமபாக்ய பரிபாக விசேஷம் என்னத் தட்டில்லை. இது தன்னிலும் ஆழ்வாராசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளைப் போற்றும் குடியில் பிறப்பது அப்ரமேயபாக்ய பரிபாக விசேஷம் என்றால் மிகையாகாது. "தத்ரைவ சேபி சபலா: ஸலபீபவந்தி'' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததற்கு இன்னார் இனையார் என்னும் வரம்பில்லாமல் இலக்காகியொழிவது எம்பெருமானுடைய விஷமஸங்கல்ப நிபந்தனமாகும். நம்மாழ்வார் ஒருபதிகத்திற்குப் பலன்கூறுமிடத்து "வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே'' என்று அருளிச் செய்கிறார். அங்ஙனம் வாழ்வதற்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்தும் அந்த வாழ்க்கையை இழந்து சோசநீயர்களாக ஆகின்றவர்களைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லுவது!

இனி அடுத்த பக்கம் முதலாக வெளிவரும் பத்ராதிபஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆஸ்திகர்கள் அனுபவித்து ஆனந்திப்பார்களாக. பட்டர் தமது ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஒரு அத்புதமான ஸ்ரீஸூக்தி எழுதுகிறார். "ந தே நிரஸநீயா: அபி து சோசநீயா:'' என்பதாமது. அதே ரீதியில் சோசனீயர்களென்று விட்டொழிக்க வேண்டியவர்களையும் நமது பத்ராதிப ஸ்வாமி நிரஸிப்பது உலகம் தெளிவு பெறுவதற்கேயாகும்.

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் மஹாமஹோபாத்யாய
அண்ணங்கராசாரியார்
எழுதிய

அக்நிஹோத்ர-கண்டகோத்தாரம்

ச்லோகங்கள்.

(1) ப்ரஹ்மஸ்ரீபதபூஷிதம் அத்புததிய மக்னிஹோத்ர தாதார்யம்,
நிர்மலஹ்ருதயம் கர்த்தும் நிர்மீயத ஏஷ கண்டகோத்தார:.

(2) ஸ்வாதிகார விபரீத பத்ததௌ அக்னிஹோத்ர ஸுஹ்ருதேஷு ஸஞ்சரந்,
சோசநீயகதிமாப்தவாநிதி ப்ரேமபூமவிவசேந சோச்யதே.

(3) "சோகக்ஷேபே ச ஹ்ருதயம் ப்ரலாபைரேவ தார்யதே",
இத்யுக்திசிந்தநேநைவ ப்ரவர்த்தேஸ்மிந் விலேகநே.

முன்னுரை.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் சென்ற இதழில் (296—297) பக்கம் 8-ல் 'புநர்வஸு பத்ரிகையைப்பற்றி' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கடிதத்தையும் அதன்கீழ் நம்முடைய குறிப்பையும் அன்பர்கள் வாசித்திருப்பீர்கள். அதை மீண்டும் ஒருமுறை வாசித்துவிட்டு இந்த கண்டகோத்தார நூலை வாசிக்கவேண்டுகிறோம்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ அக்னிஹோத்ரம் ராமாநுஜ தாதாசாரியரவர்கள் திருப்பாவையைப்பற்றியும் அதன் வியாக்கியானங்களைப்பற்றியும் எழுதியிருப்பவற்றை அநுவாதம் செய்தாலும் மஹாபாதகமாகும். ஒவ்வொருவரியிலும் அர்த்ததோஷங்கள் தவிர சப்ததோஷங்கள் மிகமிகக் கொண்ட அக்கட்டுரையைப் பொருள்படுத்தி நாம் விடையிறுப்பது சிறிதும் தகாது. ஆயினும் தென்கலையார் வடகலையார் என்கிற வாசியற ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகம் முழுவதும் வருந்தும்படியான வாசகங்களை வாரியிறைத்து நிரப்பியுள்ள அக்கட்டுரையை நாம் உபேக்ஷித்திருக்ககில்லாமல் இந்த மறுப்பு நூலை வைணவ வுலகுக்கு அரிய பெரிய விருந்தாக அளிக்கின்றோம். விஸ்தர பீதியையும் ஸம்க்ஷேபருசியையும் விட்டு எழுதவெழுந்திருக்கிறோம்.

முந்துற முன்னம் ஒன்று தெரிவிக்கவேண்டுவது அவசியமாகிறது. 16-12-65ல் வெளிவந்த தினமணியில் இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஐயங்கார் பேசினபேச்சொன்று வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அப்போது நாம் உபந்யாஸ சதத்வயம் என்னும் நூலெழுதி வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். இவருடைய அஸங்கதமான அப்பேச்சை மறுத்து அந்த உபந்யாஸ சதத்வயத்தில் 165, 166 ஆகிய இரண்டு உபந்யாஸங்களை ஸ்ரீராமாநுஜன் 208ம் இதழில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். அவற்றை அன்பர்களுக்கு இங்கு உபஹரிக்கவேண்டுவது மிகவும் அவசியமாகிறது. அவை வருமாறு:—

(உபந்யாஸ சதத்வயம்—இரண்டாம் பகுதி)

165. மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலான மூலசக்தி விமர்சோபந்யாஸம்

உலகில் மனிதர்களும் பலவகைப்பட்டவர்கள். மனிதர்களின் மதங்களும் பல வகைப்பட்டவை. மதம் என்கிற வடசொல்லுக்குச் சரியான தமிழ்ச்சொல் 'கொள்கை' என்பது. தாவரங்களாயும் மிருகங்களாயும் பறவைகளாயும் பிறவாமல் மனிதர்களாய்ப்பிறந்தவர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான கொள்கையைக் கொள்ள உரிமையுடையவர்களே. ஆனால் ஸமுதாயக் கொள்கையென்பது தான் மதமென வழங்கப்பெறும். வைணவ மதம், சைவ மதம், த்வைத மதம், அத்வைத மதம், வல்லப மதம் என வழங்கப்பெறும் மதங்கள் பலவும் ஒருசில நபர்களைச் சேர்ந்ததல்லாமல் ஒரு பெருந்திரளைச் சேர்ந்தவையாய் நாடெங்கும் நகரமெங்கும் உலகமெங்கும் பரவியுள்ளன வென்பது உலக முற்று முணர்ந்ததேயாம். அந்தந்த மதங்களில் பிறந்தவர்கள் தத்தம் மதப்ரவர்த்தகர்களான ஆசார்யர்களிடத்தில் மெய்யன்பு பூண்டிருக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாதலால் அப்பேராசிரியர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி முறை வழுவாது பேசவும் எழுதவும் உபதேசம் செய்யவும் ப்ராப்தம். இது பொது விதி.

ஆனால் தங்களுடைய மதம் தவறென்றும் மூல புருஷர் கொண்ட கொள்கை பொருத்தமற்றதென்றும் சில மேதாவிகளுக்குத் தோன்றவும் கூடும். இது அஸம்பாவிதமன்று. அன்னவர்கள் தங்களுடைய மதப்ரவர்த்தகர்கள் காட்டின வழியைவிட்டு விலகி அவர்களின் வாக்குக்கு முரணாகப் பேசவோ எழுதவோ நேர்ந்தால் அதை யாரும் தடுக்க முடியாதுதான். ஆனால் அவர்கள் செய்யவேண்டியதென்னவென்றால் ஸ்வமதப்ரவர்த்தகர்களான பேராசிரியர்களின் கொள்கைகளை மறுத்தோ மறைத்தோ தாங்கள் வேறானவொரு கொள்கையைப் பரப்பும்போது தகுந்த பிரமாணங்களை நன்கு நிரூபித்துத் தமது கொள்கையை நிலைநாட்ட வேண்டும். அப்படியல்லாமல் ஒரு பிரமாணமும் காட்டாமல் மனம்போனபடியும் மதிபோனபடியும் பேசுவதும் எழுதுவதும் செய்தால் "இவர்கள் பித்தர்கள்" என்றல்லது வேறு சொல்லவொண்ணாது.

16—12—65 தேதியன்று வெளிவந்த தினமணி பத்திரிகையில், இந்த ஐயங்கார் த்ரிமூர்த்தி தத்துவத்தைப்பற்றிப் பேசின பேச்சு பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. எங்ஙனே யென்னில்;

"படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களை நடத்தும் மும்மூர்த்திகளும் தங்களுக்கு மேலான மூலசக்தியின் கட்டளையை நிறைவேற்றுபவர்களே. அந்த மூல சக்தியைத்தான் சைவர்கள் சிவன் என்றும் வைணவர்கள் விஷ்ணு வென்றும் அழைக்கின்றனர். எந்தப் பெயர் வைத்து அழைத்தாலும் ஒன்று தான்".

என்று ஐயங்கார் பேசினதாகவுள்ளது. இத்தகைய கொள்கை சில வகுப்பினர்க்கு உண்டென்றுகொள்வோம். இந்த வாதத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்கள் எடுத்துக்கொண்

தொழித்திருக்க, ஸ்ரீவைஷ்ணவ மரபில் வருமொருவர்—ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராகவும் சொல்லிக் கொள்ளுமொருவர் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமாசாரியர்களின் திருவுள்ளம் கன்றும்படி பேசுவது பொருத்த முடையதாகுமா?

ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்களின் கொள்கை யென்பது கிடக்கட்டும், வேத வேதாந்த ஸித்தாந்த மென்னவென்று பார்ப்போம். த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலான வொரு சக்தியிருப்பதாகவும் அந்த சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு மும்மூர்த்திகள் தத்தம் தொழிலை நிறைவேற்றி வருவதாகவும் எந்த வேதத்திலாவது உபநிஷத்திலாவது ஓதியிருப்பதுண்டோ? "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" இத்யாதிகளான உபநிஷத்துக்களும், அவற்றையடியொற்றிய *ஜந்மாத்யஸ்ய யத:* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் தத்பாஷ்யாதிகளும் இந்த விபரீதக் கொள்கைக்கு இறையேனும் இடந்தருமோ? *பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே* என்று தொடங்கியுள்ள உபநிஷத்வாக்ய மானது மும்மூர்த்திகளும் பராசக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு அஞ்சி நடுங்கி வேலை செய்வதாகவா சொல்லுகிறது? *அகில புவந ஜந்மஸ்தேமபங்காதிலீலே* என்கிற விசேஷணம் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்குத்தவிர இன்னொருவ்யக்தியிடத்தில் ஸமந்விதமாகுமென்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நினைப்பதுண்டா? ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்களுக் செல்லாம் வழிகாட்டியான ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (ச்லோ-11.) *ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசயேசித்ர்த்வம் நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:? ப்ரஹ்மா சிவச்சதமக: பரமஸ்ஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே* என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியொன்றுபோதும் வைதிகர்கள் தெளிவு பெற. நாராயணனுடைய ஐச்வர்யமானது ஸ்வாபாவிகமென்றும் [அதாவது அந்யாதீநமல்றென்றும்] அநவதிகாதிசயமென்றும் இதில் கண்டோக்தம். *பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்* ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்* மத்த: பரதரம் நாந்யத்* இத்யாதி அபரிமித ப்ரமாணங்களினால் ஸர்வோத்துங்க தத்வமாகச் சொல்லப்படுகிற நாராயணனுக்கும் நியாமகவஸ்து ஒன்றிருப்பதாக ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுதுவது மஹத்தான ஸாஹஸம். *ந தஸ்யேசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச:* என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்தில் தச்சப்த நிர்திஷ்டமான தேவதை எதுவென்று நினைத்திருக்கிறரோ இவர்? *ஹிரண்யகர்ப்ப இத்யஷ்டௌ* என்று உபநிஷத்து காட்டுகிற எட்டு ருக்குக்களில் *பூதஸ்யஜாத: பதிரேகஆஸீத்* என்றும் *யஸ்யவிச்வ உபாஸதேப்ரசிஷம்* என்றும், ஸர்வநியந்தாவாக ஓதப்படுகிற தேவன் "மேலான ஒரு மூலசக்தியின் கட்டளையை........." என்கிற ஐயங்காருடைய வாக்கியத்தில் மேலான மூலசக்தியாகக் குறிப்பிடும் வஸ்துவா?

ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே ஆளவந்தார் "நாராயண! த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிக: க:?" என்று கேட்டிருந்ததற்கு "அஹமஸ்மி அம்ருஷ்யந் வைஷ்ணவோ வைதிக:" என்று விடையிறுக்க இவ்வையங்கார் இன்று தோன்றினர் போலும்! நாராயணனை அர்ணவமாகவும் மற்றையோர்களை சீகரமாகவும் வைத்துப் பேசியுள்ள ஆளவந்தாரைப் போற்றுங்குடியிலே பிறந்தவர்கள் 'நாராயணனும் சீகரமே; வேறேயொரு அர்ணவமிருக்கின்றது என்று பேசுவது ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ர பாப பலமேயாகும்! மேலும் எழுதியுள்ள வார்த்தையும் அநந்விதம். ஸ்ரீரங்கநாத

னுடைய திருநாபிக்கமலத்தை வருணித்தருளிச் செய்யாநின்ற பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில்,

"த்ரயோ தேவாஸ் துல்யாஸ் த்ரிதயமித மத்வைதமதிகம்
த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந்,
விபோர் நாபீபத்மோ விதிசிவநிதாநம் பகவதஸ்
ததந்யத் ப்ரூபங்கீபரவதிதி ஸித்தாந்தயதி ந:"

என்கிற சுலோகத்தினுல் வெளியிட்டருளின அர்த்தம் மிகச்சீரியது. இதன் பொருளைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்.

[த்ரயோதேவா: துல்யா:] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் ஸாம்யஞ்சொல்லுவர் சிலர். [த்ரிதயம் இதம் அத்வைதம்] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல, ஒன்றே யென்பர் சிலர். கீழே சொன்னது த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாதம்; இது த்ரிமூர்த்யைக்யவாதம்.

வஸ்துக்களின் பேதத்தை யொப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாத மெனப்படும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமை ஐக்யவாத மெனப்படும்.

[அதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரம்] இம்மூன்று தெய்வங்களிற் காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரீய ப்ரஹ்மமே பரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம் பண்ணுவர் சிலர். [இதி விதர்க்காந் விகடயந் விபோ: நாபீபத்ம: இத்யாதி.] இத்தகைய விதர்க்கங்களை யெல்லாம் அடியறுக்கின்ற திருநாபிக் கமலமானது ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் முதற்கிழங்காயிருந்துகொண்டு உலகமெல்லாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய புருவ நெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டதென்கிற ஸித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது என்றாராயிற்று.

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (72) *முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் முதல்வா! நிகரிலது காருருவா! நின்கத்ததன்றே, புகரிலகுதாமரையின்பூ.* என்று அருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே பட்டர் இந்த ச்லோகரத்நத்தினுல் வியாக்கியானித்தருளினர். அடியேனுடைய பெரிய திருவந்தாதி திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வியாக்யானத்திலும் இதை விசதமாகக் காண்க. இவ்வுபந்யாஸத்திற்குச் சிகரமான விஷயம் அடுத்த உபந்யாஸத்தில் காணத்தக்கது.

166 கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா விசேஷோபந்யாஸம்

கீழுபந்யாஸத்தின் அநுபந்தமாகவே இவ்வுபந்யாஸம் எழுகின்றது. ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்திக்கு மேலாக மூலசக்தியிருப்பதாகவும், அதன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே நாராயணனுடையவும் பணியென்பதாகவும் ஒரு பிரமாணத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் ஸ்வச்சந்தமாகப்பேசின இந்த ஐயங்காருடைய குத்ஸி

தவாதம் கீழுபந்யாஸத்தில் அடியறுக்கப்பட்டது. அந்த துர்வார்த்தையை ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாகுருவும் அடியறுத்திருப்பது இங்குக் காட்டப்படுகின்றது. அப்பேராசிரியர் தமது நூல்களில் பலவிடங்களில் அந்த வாதத்தைக் கண்டித்திருந்தாலும் கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் முக்கியமானவோரிடம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறதிங்கு.

கீதையில் பத்தாமத்யாயத்தில் (ச்லோ-11) ''பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந்'' என்பது அர்ஜுனனுடையவார்த்தை. அவ்விடத்தில் பாஷ்யத்தில் "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:, நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:* இதி ஹி ச்ருதயோவதந்தி'' என்று முடிக்கப்பட்டது. இதை விவரிக்கப் புகுந்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில், (நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம) என்றவிடத்திலும் (நாராயண பரோ ஜ்யோதி:) என்றவிடத்திலும் சிலர் நாராயணனைத் பரமென்று பஞ்சமீதத்புருஷ ஸமாஸம்பண்ணி நாராயணனிற் காட்டிலும் மேம்பட்டதாக ஒன்றிருப்பதாய் அபார்த்தம் செய்வதுண்டாகையாலே அதனை நிரஸிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின நிகமாந்தமஹாகுரு.

''.........நாராயணேதி. அநயோர் வாக்யயோ: ப்ரதமௌ நாராயண சப்தௌ லுப்தவிபக்திகௌ; *தத்வா நாராயண: பர:* இத்யாதிஸஹபாடவசாத் வ்யஸ்தத்வம் ப்ரதமாந்தத்வஞ்ச ப்ராப்தம். ததைவ ஸவிபக்திகதயா ச்ருத்யந்தரே அதீயதே * நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதி. ஏதேந பஞ்சமீஸமாஸதாம் வதந் பகவத் த்வேஷீ ப்ரத்யுக்த:; ஸர்வச்ருதி ஸ்ம்ருதிஸூத்ரந்யாய விரோதாச்ச'' என்றெழுதியுள்ளார். இதில் ''பகவத்த்வேஷி'' என்று விருது சாத்தப் பெற்ற மஹாநுபாவர் யாரோ! என்கிற ஸந்தேஹம் இப்போது தீர்ந்தது.

இந்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீஸூக்தியை யடியொற்றியே வேதாந்த கௌஸ்துபகாரர் ''......சாகாந்தரீய: ஸவிஸர்க்க: பாட: ச்வபசஸ்ய ஜிஹ்வாம் ச்சிநத்தி'' என்றெழுதிவைத்தார். (நாராயணபர:) என்ற ச்ருதியில் பஞ்சமீஸமாஸம் கொண்டுதானே நாராயணனுக்கும் மேற்பட்டதொன்று இருப்பதாகப் பேசவேண்டும், அந்தப் பேச்சு பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னமே அடியறுக்கப் பட்டிருக்க அது மீண்டும் இப்போது தலைகாட்டத் தொடங்கியதும் நன்மைக்காகவேயாயிற்று.

இவ்விரண்டு உபந்யாஸங்களும் 1966ல் எழுதப்பட்டவை என்பதை மீண்டும் நினைவூட்டுகிறோம்.

இவ்வையங்கார் தமது மனச்சாட்சியை மீறியும் தமது குலப்பெருமைக்கு முரணாகவும் எழுதுமவையும் பேசுமவையும் நமக்கு எட்டுகிறபோதெல்லாம் நாம் வாளாவிருந்திடாமல் வாஸ்தவமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட்டு இவருடைய துர்வாதங்களை மறுத்தே வருகிறோம். இவரை மறுப்பது நமக்கு உத்தேசியமன்று. இவருடைய பாஷணபஷணங்களினால் கலங்கி வருந்தும் ஸாதுக்களைத் தெளிவிப்பதே நமக்கு ப்ரதானமான உத்தேச்யம்.

முன்னுரை முற்றிற்று.

❋ இனி நூல் தொடக்கம்

(ச்லோகம்) குருகுலவிமுகாநாம் திவ்யஸூக்தௌ நிஸர்காத்
ப்ரபல விபுலமாத்ஸர்யாபிபூதாத்மநாஞ்ச
பஹுளதுரிதராசிப்ரேரிதம் வாக்யப்ருந்தம்
ரஸிகஹ்ருதய போக்யைர் வாக்விசேஷைர் துநோமி.

ஸ்வாமி எம்பெருமானர் ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போது "ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்தார். அதே ரீதியில் 'இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் ஏகைகமப்யக்ஷரம் ப்ரத்யாக்யாயதே' என்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து எழுதத் தொடங்குகின்றேன். இவருடைய சுவடி வரிதோறும் அபசப்தங்களைக் கொண்டதென்று முன்னுரையில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறேன். பலபல பதங்களின் ஸ்வரூபமே தெரிந்து கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. காத்யாயயனி, காத்யாயகி என்றிப்படி யெல்லா மெழுதியுள்ளார். "ஸ்வயமபி லிகிதம் ஸ்வயம் ந ஜாநாதி" யில் சேர்ந்தது முழுதும். இப்போதே நமது கையில் கிடைத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனபத்ரிகையில் உள்ள ஒரு பாராவை மட்டுமிங்கு உதாஹரிக்கிறேன்.

"தாம் தமிழ்மொழியின் கருத்துக்களைக் கரைகண்டு விட்டதுபோலவும் அதைப் பண்டையுரையாசிரியர்கள் அறியாததுபோலவும் எழுதும் இவர் தமிழில் அரிச்சுவடி கூடச் சரியாகப் படித்தவரல்லர் என்பதை இவருடைய இக்கட்டுரையே விளக்குகிறது.......ஐந்து பக்கங்கொண்ட இக்கட்டுரையில் உண்மையில் பிழைகள் நூற்றுக்குமேலே இருக்கின்றன. இவர் ஸர்வஜ்ஞர்களும், பரமரஸிகர்களும், பரமகாருணிகர்களுமான பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானோரின் நூல்களில் நூற்றுக்குமேல் பிழையிருப்பதாகக் கைகூசாமல் எழுதுகிறார்! தமிழில் 'உரை' என்னும் பதத்துக்கும், 'உறை' என்னும் பதத்துக்கும் உள்ள வாசியைக் கூடத் தாம் அறியாதவர் என்பதைப் பலகால் பறைசாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். வ்யாக்யானம் என்னும் பொருளில் 'உரை' என்றே எழுதவேண்டும் என்றும், 'தலையணை உறை' முதலானவிடங்களில் மேலே மூடிக்கொண்டிருக்கும் பொருளைக் குறிக்கும்போதே 'உறை' என்று எழுதவேண்டும் என்றும் தமிழில் சிறிது அறிவுள்ளவர்கூட அறிவர். இவரோ "திருப்பாவை உறைகள்" என்று தலைப்பில் கொட்டையெழுத்தில் எழுதியதோடு நில்லாமல், கட்டுரையின் உள்ளே ஐந்து இடங்களில் 'உறை' என்றே எழுதுகின்றார். ஓரிடத்திலாவது 'உரை' என்று எழுதவில்லை. 'மடலூருகிறது ஒரு துரை. பாவை நூல் துரையில் கருத்தை வெளியிடுவது மற்றொரு துரை' என்று, துறைக்கும் துரைக்கும் உள்ள வாசியை அறியாமல் பலகால் எழுதுகிறார். ஓரிடத்தில்கூட 'துறை' என்று எழுதவில்லை. '(4) நோம்பு நூற்காமல் நூற்பதாக பொய் சொல்லுகிறாள்...நோம்பு நூற்கவுமில்லை; நூற்றேன் என்று சொல்லவுமில்லை...(11) ஆண்டாள் மடலூரவில்லை நோம்பு நூற்றாள்' என்று பலகால் எழுதுகிறார். நோன்பு நோற்றதாக ஓரிடத்தில்கூட எழுதவில்லை. இதிலிருந்து உரைக்கும் உறைக்கும், துறைக்கும் துரைக்கும் நோற்பதற்கும் நூற்பதற்கும் உள்ள வாசியைக்கூட அறியாதவர் இவர் என்று விளங்குகிறது. நூலை நூற்கலாம்; நோன்பை நோற்கலாமேயொழிய நூற்கமுடியாது என்பதைக்கூட அறியாத இவர்

தமிழைக் கரைகண்டவர்போலே மார்புதட்டிக்கொண்டு தென்மொழி வடமொழிக் கடல்களைக் கரைகண்ட மஹாசார்யர்களை நிந்திக்கப்புகுந்ததையும், அதை ஒரு பத்திரிகை அபத்தக் களஞ்சியமாக அச்சிடப்புகுந்ததையும் பார்க்கும்போது. இவர்களது மடமையை நினைத்து வருந்துவது தவிர வேறு செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை". இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஐயங்கார் அவலக்ஷணமாக எழுதியிருந்தாலும் நாம் ஸலக்ஷணமாகவே அநுவதிப்போம்.

"உம்முடைய கட்டுரையை உமது திருக்கையால் எழுதியனுப்பும்" என்று இவர்க்குத் தெரிவித்து அது கிடைத்த பின்பு நமது மறுப்பை எழுதலாமென்று உத்தேசித்தேன். அந்த மனோரதம் நிறைவேறாதென்று அந்த ஆசையை விட்டு இவருடைய கருத்துக்களைக் கண்டிக்கிறேன். "திருப்பாவை ஆராதன காலத்தில் மார்கழி மாதத்தில் பாடப்படுகிறது" என்றிவரடிக்கடி யெழுதுகிறார். இவர் ஆரம்பிக்கும்போதே 'அருளிச் செயல்' என்று தொடங்குகிறார். அந்த நிர்தேசம் பக்தி பூர்வகமாக விருந்தால் 'திருப்பாவை ஸேவிக்கப்படுகிறது' 'திருப்பாவை அநுஸந்திக்கப்படுகிறது' என்று இவர் கையில் வந்திருக்குமேயொழிய 'திருப்பாவை பாடப்படுகிறது என்று ஒரு வைஷ்ணவன் கையில் வராது. "யானுய்த் தன்னைத் தான் பாடி" என்றும் "தொல்பாவை பாடியருளவல்ல பல்வளையாய்" என்றும் "இன்னிசையால் பாடிக் கொடுத்தாள்" என்றும் செய்யுள்களில் இருந்தாலும் வ்யவஹார முறையில் 'திவ்யப்ரபந்தம் பாடுகிறார்கள்' என்று ஒரு வைஷ்ணவனும் பேசுவதில்லை. 'தேவாரம் பாடுகிற திரளில் பழக்கமே இவர்க்கு அதிகமாதலால் இங்ஙனே எழுதினார் போலும்! திருப்பாவைக்கு மார்கழி மாதத்தில் மட்டும் ஏற்றமன்று. ஒவ்வொரு நாளிலும் திருப்பாவைஸேவையில்லாத திருவாராதனமே கிடையாதென்பதை உலகமுணரும்.

வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங் கோதைதமிழ்

திருப்பாவையின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் பாசுரங்கள் பல. அவற்றுள் இஃது ஒன்று.

(வெண்பா) "பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும்
வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகுங்—கோதை தமிழ்
ஐயைந்துமைந்தும் அறியாத மானிடரை
வையஞ்சுமப்பதும் வம்பு."

இப்பாசுரத்தில் "வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்" என்னும் இந்த அடைமொழியானது இவ்வையங்காரை "ஸம்தாபயதி ஸ்வம் தேஹம் ஆபாத தலமஸ்தகம்" என்றாக்குகின்றதந்தோ! வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும் என்றதன் உண்மைப் பொருள் யாதெனின் கேண்மின்: வேதமனைத்துக்கும் வித்தென்று ப்ரணவத்தைச் சொல்லுகிறது. "ப்ரணவாத்யாஸ் ததா வேதா:" என்றும் "ஓங்காரப்ரபவாவேதா:" என்றுமுள்ள பிரமாணங்களினால் ஓங்காரமான ப்ரணவமானது வேதமனைத்திற்கும் பீஜமாயிருப்பதென்பதில் ஐயமில்லை. அந்தப் ப்ரணவமானது எப்படி ஸகலார்த்தங்களையும் கொண்டதோ அப்படியே கோதை தமிழும் ஸகலார்த்தங்க

யையும் தன்னில் கொண்டது என்றபடி. ஆக, 'வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும்' என்றது ஸகல வேதங்களுக்கும் வித்தான ப்ரணவத்தை ஒத்தது திருப்பாவை என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே திருப்பாவைதானே வேதமனைத்திற்கும் வித்தானது என்று பொருள் கொண்டாலும் குறையில்லை. வேதங்களில் தெளிவாகக் காணமுடியாத அர்த்தங்களைத் திருப்பாவை தெளிவு படுத்துகின்றது என்னுங்கருத்தைக் காட்டும் இவ்வதிசயோக்தி. வேதாந்தவாசிரியர் "செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளிய ஓதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்று பணித்தது இந்த வெண்பாவை உட்கொண்டேயாகும். தெளியாத மறைநிலங்கள் யாவை? அவற்றைத் தெளிவித்த செய்ய தமிழ்மாலைகள் யாவை? இத்யாதிகளை விமர்சித்து தெளிவு பெறுவதற்கோ பெறுவிப்பதற்கோ இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ பிறந்தவரல்லர்.

அடிப்படையான கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை

ப்ரஹ்மஸ்ரீ எழுதுகிறார் "ஆண்டாளின் இந்த அருளிச் செயல்களுக்குப் பல உரைகளிருந்தும் உரைகள் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசகமாக இருக்கின்றனவே தவிர அருளிச்செயலின் அடிப்படையான கருத்துக்களை ப்ரதிபலிக்கவில்லை" என்று. ஜரத்கவாதி வாக்யமென்று சொல்லுவதுண்டே அதுவே இது. "ப்ரதிபலிக்கவில்லை" என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? இங்கு எப்படி அந்வயம்? என்று கேட்டால் வானம் பார்ப்பர். அதுநிற்க. திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்கள் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசகமென்று இசைகிறாரிவர். ஸம்ப்ரதாயார்த்த மென்றால் என்ன பொருள்? தேசிகன் தமது ந்யாஸ விம்சதியை "ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே" என்று தொடங்குகிறார். "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" (காடகச்ருதி) என்று வேதம் சொன்னபடி முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர் பேசும் பொருளே ஸம்ப்ரதாயார்த்த மெனப்படும். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி ஆசார்ய பரம்பரையில் போந்த அர்த்த விசேஷங்களே திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் ஏறியுள்ளனவென்பதை இவரிசைந்தாராயிற்று. இதற்குமேல் "அருளிச்செயலின் அடிப்படையான கருத்து" என்று ஒன்று எழுதுகின்றார். ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் அடிப்படையான கருத்து எதுவோ அதுவேதான் அருளிச் செயல்களுக்கும் அடிப்படையான கருத்தாம். அந்தக் கருத்தை "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:" இத்யாதி சுலோகங்களும் "மிக்க விறைநிலையும் மெய்யாமுயிர் நிலையும் தக்க நெறியும் தடையாகித்தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதும் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்" என்பது முதலான ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் தெரிவித்துள்ளன. இனி இவர் செய்ய வேண்டுவதாவது திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களில் அமைந்துள்ள ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் இன்னின்னவை, அமைய வேண்டிய அடிப்படையான பொருள்கள் இன்னின்னவை என்பதை விளக்க வேண்டியதேயாம். "ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தங்களும் ஸூத்ரார்த்தமும் இருக்கின்றனவேயன்றி வேதாந்தத்தின் அடிப்படையான கருத்து இல்லை" என்றும் இவர் எழுதலாம். இவையெல்லாம் பொருளற்ற பேச்சுக்கள்.

3

திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஆழ்வார்களின் அநுபவ பரிவாஹரூபமானவை. ஒவ்வோராழ்வாருடைய அநுபவம் ஒவ்வொரு வகைப்பட்டது. இவ்வநுபவங்களுக்கு மூலகாரணம் பக்தியொன்றேயாகும். கூரத்தாழ்வான் நம்மாழ்வாரைப் பற்றி அருளிய ச்லோகமொன்று "பக்திப்ரபாவ டவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணய ஸார ரஸௌக பூர்ண: வேதார்த்த ரத்நநிதி: அச்யுத திவ்ய தாம ஜீயாத் பராங்குச பயோதிரஸீமபூமா" என்பது. இது அவயவியான ஆழ்வாரைப் பற்றியதேயாகிலும் அவயவ பூதர்களான மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்குமொக்கும். இந்த ச்லோகத்தில் ஒவ்வோரக்ஷரத்தையும் இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ உற்று நோக்கினுல் மிக்க தெளிவு பெறுவர். ஆனுல் அந்த பாக்யமில்லையிவர்க்கு. கம்பர் என்று ப்ரஸித்தரான மஹாகவி சடகோபரந்தாதியில் "அந்தமிலா மறையாயிரத்தாழ்ந்த வ நம்பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்திலனேல் நிலத்தேவர்களும் தந்தம் விழாவுமழகுமென்னும் தமிழார் கவியின் பந்தம் விழாவொழுகும் குருகூர் வந்த பண்ணவனே" என்று கூறியவொரு செய்யுள் இவருடைய நித்யாநுஸந்தானத்திற்குரியது.

இதற்குமேல் இவர் என்ன கூறுவரென்ருல் "இப்போது திருப்பாவையைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவமேயொழிய திருவாய்மொழியைப் பற்றியோ மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பற்றியோ பேச்சில்லையே என்பர். ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் அடிப்படையான கருத்து ஒன்றேயென்பதை இவர் நன்குணரவேண்டும். "பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய" இத்யாதி தனியன் அருளிச் செய்த பட்டர் "பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால" என்றதற்குப்பிறகு "யதீந்த்ர மிச்ராந்" என்றருளிச் செய்து அதன்பிறகு "ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம்" என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தை குருகுல விமுகரான இவர் எங்ஙனேயறிவர்?

ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் ப்ரலாப பரம்பரைகள்

எழுதுகிருரிவர். "ஸமீப காலங்களில் திருப்பாவை உபந்யாஸங்களைத் தங்களிஷ்டப்படி திருப்பாவைக்குக் கருத்துகூறி குழப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டார்கள். இவர்கள் ஸ்வாபதேசம் தனிவழியில் நிற்கின்றது. திருப்பாவை காலக்ஷேபத்தை வியாஜமாகக் கொண்டு தங்களுக்குத் தோன்றியதை யெல்லாம் சொல்வது ஸஹஜமாகிவிட்டது. இந்நிலையில் திருப்பாவை உரையில் ஒரு புதுத் திருப்பம் ஏற்பட்டுதான் ஆகவேண்டும். இது ஒரு திருப்பாவையின் மறுமலர்ச்சி" என்று.

இந்த ப்ரலாபபரம்பரைகளிலுள்ள ஒவ்வோரக்ஷரமும் இவருடைய அடிவயிற்றின் கொதிப்பைக் காட்டுகின்றது. 'ஸமீபகாலங்களில்' என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? சில நாட்களாக, சில மாதங்களாக என்று விவக்ஷிதமா? அல்லது சில வருஷங்களாக என்று விவக்ஷிதமா? திருப்பாவை ப்ரவசநங்கள் நடைபெறுமிடங்களிலெல்லாம் சென்று இவர் செவிகொடுத்துக் கேட்டிருக்கின்ருரா? ஏறக்குறைய அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்னே மார்கழி மாதந்தோறும் திருப்பாவையின் மூவாயிரப்படி, ஆருயிரப்படி முதலிய வ்யாக்யானங்களைப் பெரியார்களிடம் காலக்ஷேப முறையில் ஸேவித்து வந்தார்கள். அந்த ப்ரக்ரியை அறவே மாறி உபந்யாஸங்கள் செய்வதென்கிற பத்ததி ஏற்பட்டது. சிலர் புத்தகங்கள் வைத்துக்கொண்டும் சிலர் கைக்

குறிப்புக்களை வைத்துக்கொண்டும், சிலர் தம் மனம்போனபடிக்கும் ப்ரவசநங்கள் செய்துவருவதுண்டு. இது சென்னையில் மட்டுமன்றிக்கே பலபல நகரங்களிலும் அக்ரஹாரங்களிலும் க்ராமங்களிலும் நடந்து வருகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மட்டுமன்றிக்கே இதரர்களுங் கூட ஸ்வச்சந்தமாகத் திருப்பாவைப் பிரவசனங்களைச் செய்து போருகிறுர்கள். அந்த ப்ரவசநங்களிலுள்ள குணதோஷங்களை யாரும் எடுத்துரைக்க முடியாது. ப்ரக்ருதத்தில் வ்யக்தி நிர்தேசமில்லாமல் இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ கைபோனபடியெல்லாம் மேற்கண்டவிதமாக எழுதியிருப்பதானது அஸூயா ப்ரவாஹபரீவாஹமத்தனை. "குழப்பத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டார்கள்" என்றெழுதுகிற இவரைக் கேட்கிறோம், 'யாருக்கு எவ்விதமான குழப்பம்?' என்று. இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவராகப் பிறந்திருந்தும் திருப்பாவையைக் கற்றறியார், தொட்டறியார், திருப்பாவை ஸேவிக்குமிடங்களுக்கும் சென்றறியார். இவர் ஆங்காங்குப் பேசும் ஸ்வச்சந்தப் பேச்சுக்களால் எவ்வளவோ குழப்பங்கள் உண்டாகியிருக்கலாம். இந்த நமது நூலின் தொடக்கத்தில் தினமணி பத்ரிகையைக் கொண்டு விவரித்திருக்கிற ஒரு விஷயம் எத்தனை மஹான்களுக்கு எவ்வளவு குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்குமென்பது தெரியுமா? "நின்று சொல்லும்" என்று கேட்கிறேன். யார் யார் சொன்ன எந்த எந்த அர்த்தங்களால் எவ்வெவ்விதமான குழப்பம் யார் யாருக்கு உண்டாயிற்றென்று கேட்கிறேன். மடிபிடித்துக் கேட்கிறேன். இவர் எவ்வளவு அபத்த அஸம்பத்தங்களை எழுதியனுப்பினுலும் வெளியிட புநர்வஸு பத்ரிகை ஸித்தமாகவிருக்கிறது. அதிலேயே எழுதி வெளியிடட்டும். "திருப்பாவைப் பிரவசநங்களினுல் உண்டான குழப்பம்" என்று மகுடமிட்டு விளக்கமாக எழுதவேண்டுமிவர். ப்ரவசநகர்த்தாக்களின் பெயரை எடுத்தெழுதக் கூசினுலும் "இன்னின்ன வார்த்தைகளினுல் இன்னின்ன குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்ருவது இவர் எழுதியாகவேண்டும்.

முக்கியமான வார்த்தையொன்று கேளீர்

இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அவலக்ஷணக் கட்டுரையில் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களோடு நவீனர்களின் ப்ரஸங்கங்களோடு வாசியற யாவற்றுக்கும் பரிஹாஸங்களும் பரிவாதங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன. இன்ன க்ரந்தத்தில் இவ்விதமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்ருே, இன்னுர் இவ்விதமாக ப்ரஸங்கம் செய்தார் என்ருே ஒரு வரியும் கிடையாது. இவருடைய கட்டுரை முழுதும் கண்டனக் கட்டுரையாகவுள்ளது. கண்டனம் செய்பவர்கள் சில வாக்கியங்களை அநுவாதம் செய்தேயாகவேண்டும். ஒன்றையும் அநுவதியாமல் பொதுப்பட எழுதிக்கொண்டுபோகிற இவருடைய வீண்பேச்சுக்களையும் பொருள்படுத்தி யெழுதுகிற நம்மை அடிக்கடி நொந்துகொள்ளுகிறோம்.

ஜேம்ஷெட்பூர் ராமரத்னமையங்கார்

இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் மறைந்த இந்த ஐயங்கார் மஹாமேதாவி, பரமரஸிகர். மார்கழிமாதந்தோறும் டாடா நகரிலிருந்து சென்னைவந்து நம்மோடு

கூடவே யிருப்பார். இவர் ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் தகப்பனாரிடம் ஸமாச்ரயணம் பெற்றவராம். ஒரு மார்கழி மாதத்தில் ப்ரஹ்மஸ்ரீ சென்னைவந்து சங்கர மடத்தில் திருப்பாவை ப்ரவசனம் செய்து வந்தாராம். அப்போது இவ்வையங்காரை ஓரிடத்தில் கண்டு நம் காலட்சேபத்திற்கு வரலாகாதா? என்று அழைத்தாராம். ஆஹா! வருகிறேன் என்று சொல்லி ஒரு நாள் போனாராம். ப்ரவசனம் முடிந்த பிறகு ப்ரஹ்மஸ்ரீயிடம் இவ்வையங்கார் ஒரு கதை சொன்னாராம். அந்தக் கதையாவது—ஓரிடத்தில் ஒரு சாஸ்திரியார் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் செய்கிறார். ஒருவர் மூலம் வாசிப்பதும் சாஸ்திரியார் கதை சொல்லுவதுமாக நடக்கிறதாம். மூலம் வாசிப்பவர் பத்து சுலோகங்கள் வாசித்து நிறுத்தினார். சாஸ்திரியார் சூர்பணகாபங்கக்கதையைச் சொன்னார். மூலம் வாசிப்பவர் சில ச்லோகங்களை வாசித்து "இதி ஸ்ரீராமாயணே ஸுந்தர காண்டே தசமஸ்ஸர்க்க:" என்று முடித்தாராம். அதுகேட்ட சாஸ்திரியார், "அட இழவே! நீ யுத்த காண்டம் வாசிக்கிறாய் என்று நினைத்தன்றோ நான் சூர்ப்பணகாபங்கக் கதையைச் சொன்னேன். நீ ஸுந்தர காண்டம் வாசிப்பது முன்னமே தெரிந்திருந்தால் சீதா கல்யாணமோ, சபரி மோட்சமோ சொல்லியிருப்பேனே" என்றாராம். அதைக் கேட்ட ரஸிகர்கள் "சாஸ்திரிகளே! நீங்கள் இராமாயணத்தை விட்டு வேறு எதிலும் போகவில்லை என்று நாங்கள் சந்தோஷிக்கிறோம்" என்றார்களாம். இந்தக் கதையை ராமரத்னமையங்கார் சொல்லக் கேட்ட ப்ரஹ்மஸ்ரீ 'என் ப்ரவசனம் அப்படித்தான் இருந்ததோ?' என்றாராம். அதற்கு ராமரத்னமையங்கார் "அந்த சாஸ்திரியாவது இராமாயணத்துக்குள்ளேயே கதை சொல்லிப் பொழுது போக்கினார். நீர் திருப்பாவை சொல்லுவதாக உட்கார்ந்து திருப்பாவையைத் தொடாமலே ஏதேதோ சொன்னீர்" என்றாராம். அப்படியானால் அந்தக் கதையை ஏதுக்கு இங்குச் சொன்னீர் என்று ப்ரஹ்மஸ்ரீ கேட்க, அய்யங்கார் ஏதோ சொல்லிவிட்டு வந்தாராம். இதை அவர் பலரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இதன் தத்துவத்தை நாளது மார்கழியில் விருப்பமுள்ளவர்கள் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கலாம்.

ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானங்களைப்பற்றி

திருப்பாவைக்குச் சில ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானங்கள் பூர்வாசார்யர்களாலன்றிக்கே பிற்பட்டவர்களால் பணிக்கப்பட்டுள்ளன. நாமும் (ப்ர. அ.) பலபல பணித்திருக்கிறோம், பணித்தும் வருகிறோம். ப்ரஹ்மஸ்ரீ எழுதுகிறார் ஸ்வாபதேசார்த்தபரமாகச் சிலர் நூல்களிட்டு வ்யாக்யானங்களைக் கண்டிக்கிறார்கள் என்று இதற்குச் சொல்லுகிறோம். ஸ்வாபதேசார்த்தமென்பது உள்ளுறை பொருள். இது பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களிலும் ஆங்காங்கு நுட்பமாகக் காட்டப்பட்டேயுள்ளது. ஸ்வாபதேசார்த்தமானது அந்யாபதேசார்த்தத்தைக் கண்டிக்கவோ குலைக்கவோ வல்லதன்று. அலங்காரசாஸ்த்ர பரிசயமிருந்தால் இவர் இங்ஙனே எழுதமாட்டார். தேசிகன் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில்

"தர்போதக்ர தசேந்த்ரியாநந மநோநக்தஞ் சராதிஷ்டிதே
தேஹேஸ்மிந் பவஸிந்துநா பரிவ்ருதே தீநாம் தசாம் ஆஸ்த்தித:
அத்யத்வே ஹநுமத்ஸமேந குருணா ஸம்போதிதார்த்தஸ்ஸுதீ:
லங்காருத்த விதேஹராஜதநயா ந்யாயேந லாலப்யதே."

என்கிறவிந்த ச்லோகம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

ஸ்ரீராமாயண கதையின் தத்துவத்தை-ஸாரார்த்தத்தை-ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை இந்தச்லோகம் உணர்த்துகின்றது. ஸீதாபிராட்டியின் ஸ்தாநத்தில் ஒரு சேதநனை வைத்து, பத்துத் தலையனை ராவணனுடைய ஸ்தாநத்தில் பத்து இந்த்ரியங்களைக் கொண்ட தீயபுந்தியை வைத்து, கடல்சூழ்ந்த லங்கையின் ஸ்தாநத்தில் ஸம்ஸாரக் கடலிலுள்ள தேஹத்தை வைத்து, திருவடியென்னும் ஹநுமானை ஆசார்ய ஸ்தாநத்தில் வைத்து.........இங்ஙனே ஸ்ரீராமாயண கதா ஸமந்வயம் செய்தருளியிருக்கிறார். இதனால் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகார்த்தத்திற்கு என்ன ஹாநி விளைந்திட்டது? என்ன கண்டநம் நேர்ந்து விட்டது? ஸ்ரீஸூக்தி ரஸாநுபவம் பண்ணத் தெரியாதவிவர் "தத்தக பித்தக தாலேலோ" என்கிற ரீதியில் எழுதியுள்ளவற்றைக் கணிசித்து நாம் விடையிறுப்பதற்கு அடிக்கடி வருந்துகிறோம்.

குழப்பம் என்பதுபற்றி மீண்டும்

"திருப்பாவை உபந்யாஸங்களைத் தங்களிஷ்டப்படி திருப்பாவைக்குக் கருத்து கூறி குழப்பத்தை உண்டுபண்ணி விட்டார்கள்.... .. ..திருப்பாவை உரையில் ஒரு புதுத் திருப்பம் ஏற்பட்டுதான் ஆகவேண்டும்" என்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்ரீயின் வாக்கியங்களின் அஸப்யத்வத்தை எத்தனை தடவை எடுத்துரைத்தாலும் போதாது. இவர் ஆதரிக்கும் வேதலக்ஷணங்களாலும் வேதபாஷ்யங்களாலும் வைதிகவுலகில் விளைந்திருக்கிற குழப்பத்தை இவர் அறிந்தாரா? அந்தக் குழப்பத்தைச் சிறிதே எடுத்துக் காட்டுகிறேன் இங்கு. வேதலக்ஷணங்களால் விளைந்த குழப்பத்தை முன்னம் காட்டுகிறேன். (ஏஷ ஸ ஸ்ய இதி ச) என்பதொரு லக்ஷணஸூத்ரம். இதனால் "ஏஷ: ஸ: ஸ்ய:" என்கிற இப்பதங்கள் எங்கும் விஸர்க்காந்தங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. இதனால் "ஸர்வா தா விஷ்ய சிதிரேவ தேவ" என்கிற விடத்திலும் ஸ்ய: என்று விஸர்க்காந்தம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அங்கு விஸர்க்கம் உண்மையில் கிடையாது. இந்த லக்ஷணஸூத்ரம் வைதிகர்களின் உள்ளத்தில் ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருப்பது அபலபிக்கமுடியாதது. இன்னொரு லக்ஷணஸூத்ரம் கேளீர். "இராவதீ ப்ரப்ருதி ஆதாதார (ஊராவதீ ஹூஹதி கூராயாண) என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தாலும் ஒரு பெரிய குழப்பம் உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது "இராவதீ தேநுமதீ ஹி பூதம் ஸூயவஸிநீ மநவே யசஸ்யே வ்யஸ்கப்நாத் ரோதஸீ விஷ்ணுரேதே தாதார" என்கிற வேத வாக்யத்தில் ஈகாராந்தமாயும் ஏகாராந்தமாயுமுள்ள பதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரக்ரஹமுண்டென்று காட்டப்பட்டது. இதைக் கொண்டு (மநவே இதி மநவே) என்று சொல்லவேணுமென்கிற குழப்பம் வைதிகர்களுக்கு உண்டாகியே யிருக்கிறது.

வேதபாஷ்யங்களாலுண்டான குழப்பத்தையும் காட்டுகிறேன். "ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ: கவீநாம்." என்கிற வாக்யத்தில் பதவீ: என்கிற பதத்திற்கு (பதவீரிதி பத—வீ:) என்று வேஷ்டநம் பூமண்டலம் முழுவதும் ஓதப்பட்டு வருகிறது. வேஷ்டநம் என்றாலும் அவக்ரஹம் என்றாலும் பர்யாயம். இங்கு பட்ட பாஸ்கரபாஷ்யம் 'பதவீ:' என்பதற்கு வேஷ்டநம் கிடையாதென்று எழுதி

வைதிகவுலகில் மஹத்தான குழப்பத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது. இது மூன்ருவது காண்டத்தில். மேல் நான்காவது காண்டத்தில் ஒரு பெரிய குழப்பம் கேளீர். [தே க்ரீடயோ துநயோ ப்ராஜத்ருஷ்டய:] என்னும் வாக்யத்தில் "ப்ராஜ த்ருஷ்டய இதி ப்ராஜத்—ருஷ்டய:" என்று வைதிகவுலகமெங்கும் அவக்ரஹ மோதி வருகிறது. இங்கே ஸாயணபாஷ்யகாரர் [ப்ராஜ:— தீப்தி:] என்று உரைக்கிருர். ப்ராஜ பதமும் த்ருஷ்டிபதமும் இருப்பதாகக் காட்டினுரேயல்லது ப்ராஜத்பதமும் ருஷ்டிபதமும் இருப்பதாகக் காட்டவேயில்லே. இதிலிருந்து வைதிகர்களுக்கு ஏற்பட்ட குழப்பம் எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் அபரிஹார்யம்.

இங்ஙனம் குழப்பத்தை விளக்கவல்ல விஷயங்களே நமது வேதலக்ஷண நூல்களிலும் வேதபாஷ்ய விமர்ச நூல்களிலும் தென்மொழியிலும் வடமொழி யிலும் விவரித்திருக்கிருேம். தில்லிமாநகரில் நேற்றுப் பங்குனி மாதத்தில் நடை பெற்ற அகிலபாரத வேத வித்வத்ஸம்மேளனத்தில் குழுமியிருந்த ஆயிரக் கணக்கான வைதிக வித்வான்கள் கேட்டு "இவற்ருல் வைதிக வுலகில் குழப்பம் ஏற்படுவது உண்மையே" என்று தெரிவித்தார்கள்.

பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களாலோ இக்காலத்தவர்களின் திருப்பாவை உபந்யாஸங்களாலோ யாருக்கும் எவ்விதமான குழப்பமும் ஏற்படவில்லே.

திருப்பாவை ஸதஸ்ஸுக்களின் ப்ரஸ்தாவம்

நாற்பத்துமூன்று வருஷங்களுக்கு மேலாக சென்னேயில் நாம் திருப்பாவை ப்ரவசனம் நடத்தி வருகிருேம். அந்த மாதத்தின் பிற்பகுதியில் பல விடங்களில் பல பெரியார்கள்கூடி விராம தினங்களில் "திருப்பாவை வித்வத் ஸதஸ்ஸு" என்று நடத்தி வருகிருர்கள். அவற்றிலும் நாம் ஆஹ்வானத்திற் கிணங்க அந்வயிப் பதுண்டு. அந்த ஸதஸ்ஸுக்களில் தென்கலேயாரும் வடகலேயாருமான ப்ரவசன கர்த்தாக்கள் நியமேந பங்கு கொள்வதுண்டு. அவரவர்களின் ப்ரவசநங்களேயும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். குழப்பமுண்டாகும்படியாக ஒருவரும் பேசிக் கேட்ட தில்லே. அப்படிப் பேசுகிறவர்களின் பேச்சைக் கேட்க ஒருவ்ரும் வந்து உட் காரவும் மாட்டார்கள். இவர் பேசப் புகுந்த விடங்களில் ஒருவரிருவர் கூட உட்காரமாட்டாத பரிதாபத்திஞல் இவர் எது எழுதிஞலும் வாசிப்பவர்கள் சிரிப் பர்களேயொழிய வேருென்றும் செய்யார். அரசாணிபாலே வேங்கடாத்வரி தமது ஸுபாஷித கௌஸ்துபத்தில் ஒரு அற்புதமான ஸுபாஷிதம் கூறியுள்ளார். அதாவது

'வாசாடோக்தௌ வாகம்ருதே வா ஸுகவிநாம்
ஸ்தோகப்ரஜ்ஞா: துல்யத்ருசோ ஹந்த பவந்தி,
கோமாயூநாம் கோகிலயூநாமபி சப்தேஷு
ஏகாகாரா மாநஸவ்ருத்திர் மஹிஷாணும்."

என்பது. இந்த ச்லோகத்தில் குறிப்பிட்ட ஸ்தோகப்ரஜ்ஞர் சிலர் இவருடைய பேச்சுக்கும் தலேயாட்டக் கூடும். திருப்பாவைப் பிரவசநத்திஞல் குழப்பம் ஏற்பட் டிருந்தால் அது இவருடைய பேச்சுக்களிஞல் ஏற்பட்டிருக்க வேணுமே யொழிய வேருெருவருடைய பேச்சிஞலும் ஏற்பட வழியில்லே.

திருப்பாவையின் அமைப்பு.

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரான ஆண்டாள் திருப்பாவையை எங்ஙனம் அமைத்திருக்கின்றாளென்பதை நம் ஆசாரியர்கள் உற்று நோக்கி, ஏற்ற அவதாரிகையைப் பரக்க அருளிச்செய்துள்ளார்கள். இதில் ஈற்றுப்பாசுரமான *வங்கக்கடல் கடைந்த பாசுரத்தில் "திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி அங்கப் பறை கொண்டவாற்றை" என்றிருப்பதை முன்னம் குறிக்கொள்ள வேணும். முதற்பாட்டில் "சீர்மல்கு மாய்ப்பாடிச் செல்வச்சிறுமீர்காள்!" என்று விளித்திருப்பதை நோக்கினால் "திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்" என்னப்பட்டவர்கள் திருவாய்ப்பாடிப் பெண்கள் என்பது அறியலாகும். அவ்வாய்ச்சிகள் திரண்டு நோன்பு நோற்றார்களென்பது "நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்" "பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்" "மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளினால் அறியலாகும். இவர்கள் முதல் நாளில் ஒன்று கூடி ஒரு ஸங்கேதம் செய்து கொண்டார்களென்பது பதினைன்காம் பாட்டில் "எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்!" என்பதனால் தெரியவரும். புராணத்தில் "[illegible]" என்றிருப்பதை ஏகதேசம் ஆதாரமாகக் கொண்டாள் ஆண்டாள். "நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்" என்கிற இரண்டாம் பாட்டு ஸ்ரீஸூக்தியானது "ஹவிஷ்யம் புஞ்ஜாநா:" என்றதை அடியொற்றியாம்.

ஆண்டாள் தாமே அருளிச் செய்த நாச்சியார் திருமொழியென்னும் இரண்டாவது திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் ஆய்ச்சியர் சிற்றிலிழைக்க அதைக் கண்ணன் சிதைத்ததாக இரண்டாம் பதிகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கோபிகள் கூடலிழைத்ததாகவும் அதை ஆண்டாள் அநுகரித்துக் கூறியதாகவும் (நான்காவது திருமொழியில்) "ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை முன் கூறிய" என்பதனால் காட்டப்பட்டது. ஆக இதனால் சிலபதிகங்கள் அநுகார வகையில் அமைந்தனவென்பது பெறப்படும். ஆய்ச்சியர் சிற்றிலிழைக்க அதைக் கண்ணன் சிதைத்ததாகப் புராணத்தில் கூறப்படவில்லை. ஆய்ச்சியர் கூடலிழைத்ததாகவும் புராணத்தில் கூறப்படவில்லை. இவை அநுகார வகையில்தான் கூறப்படுகின்றனவென்பது ஆண்டாள் ஸ்ரீஸூக்தியினால் ஸ்பஷ்டஸித்தம். திருப்பாவையிலமைந்த அநுகாரமும் இத்தகைத்ததேயாம். பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் ஆயதென்க. வியாக்கியானங்களில் "துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹ மிதி சாபரா!" இத்யாதி புராணச்லோகங்களை எடுத்துக் காட்டியிருப்பதானது கோபிகளும் அநுகாரத்தினால் தரித்தார்களென்பதைக் காட்டுவதற்கேயாம். திருப்பாவையிலமைந்த அநுகாரமானது முற்காலத்தில் கோபிகள் எப்படியெப்படிச் செய்தார்களோ அப்படியப்படி அநுகரித்ததாகத் தேறுது. ஆண்டாளுடைய பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலேயாகிய அநுகாரமிது. விசேஷித்து *நாயகனாய்நின்ற என்பது முதலாக உள்ள பாசுரங்களெல்லாம் ஆண்டாளுடைய் பாவனைக்கு மட்டுமேயமையுமேயொழிய கோபிக

ளுடைய ஆசரணைக்கு ஏலாது. *வல்லானை கொன்ருனை* என்றும் *மல்லரை மாட்டிய தேவாதிதேவனை* என்றும் அவதரித்துள்ள பாசுரங்கள் திருவாய்ப்பாடியிலன்றிக்கே பிறகு வடமதுரையிலமைந்த சரிதைகளைக் கூறுவனவாதலால் இவற்றை யாய்ச்சிகள் அநுஸந்தித்திருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே ஆண்டாளுடைய அநுகாரம் ஏகதேசாநுகாரமென்னப் பொருந்தும். பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன் செய்த க்ருஷ்ணநுகாரம் போன்றதன்றிது; பக்திப்ரகர்ஷப்ரயுக்தமிது. திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் *கடல் ஞாலப் பதிகமும் அநுகாரவகையில் அமைந்த தென்னுமிடம் அறியத்தக்கது. அவ்விடத்து வியாக்கியானங்களில் "தத்தைதத் பச்யந் ருஷி: வாமதேவ: ப்ரதிபேதே அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யச்ச" இத்யாதி உபநிஷத் வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரும் திருக்கண்ணபுரப் பாசுரமொன்றில் "வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கணபுரமிட வகை கொள்வது யாமென்று பேசினள்" என்னும் பாசுரத்தினல் தம்முடைய அநுகாரத்தைக் காட்டியருளினர். பகவத் விச்லேஷ வ்யஸனத்தை ஒருவாறு ஆற்றுதற்காகவே யாகுமிவ்வநுகாரங்கள்.

நமது ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஐயங்காருக்கு எதிலும் ஸந்தேஹ விப்ரதிபத்தி ரூபமான ஞானமே யொழிய நிச்சயாத்மகமான ஞானமில்லை. இருந்தால் அது விபரீத நிச்சயமே யல்லது வேறில்லை. மேலே ஒரு கதை கேளுங்கள்.

மாயவரம் மஹாதனிகரின் கதை

கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத் தோழுந்தூராண்டவன் ஒரு கதை ஸாதிக்கக் கேட்டதுண்டு; (அதாவது) மாயவரத்தில் ஒரு மஹாதனிகர் இருந்தாராம். அவர் வெறும் தனிகரேயல்லது ஞானலவலேசமும் அவர்க்கில்லையாம். அவர் தமது க்ருஹத்தில் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் செய்வித்துப் புகழ் பெற விரும்பி வாசலில் பெரிய பந்தல் போடுவித்து சிறந்த வித்வானை ஒரு சாஸ்திரியைக் கொண்டு ப்ரவசனம் தொடங்குவித்து நடத்தி வந்தார். பல நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் கேட்டுக் களிக்கிருர்கள். இந்த தனிகர் சாஸ்திரிக்கு பீதாம்பரங்களும் பட்டு வேஷ்டிகளும் பணமுடிப்புகளும் அபரிமிதமாக வழங்கிவருகிருர். ஆறு மாத காலம் ப்ரவசனம் நடந்து முடிந்தது சாஸ்திரிகள் புறப்பட்டு ஊருக்குச் செல்லுகிருர். பல பண்டிதர்கள் அவர்க்கு வழி விடும்போது பல ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டு விடை பெறுகிருர்கள்.

இந்த தனிகர் "நாம் ஒன்றும் கேளாமலிருந்துவிட்டால் நன்ருயிராது. நாமும் ஏதாவது கேட்போம்" என்று "சாஸ்திரிகளே! ஒரு ஸந்தேஹம்" என்ருர். சொல்லவேணுமென்ருர் சாஸ்திரி. தனிகர் ஸந்தேஹம் கேட்கிருர்— "சாஸ்த்ரிகளே! தங்கள் அருமையான பிரவசனத்தை வெகு ஆனந்தமாகக் கேட்டு வந்தேன். தாங்கள் ராமனென்றும் ராவணனென்றும் ராக்ஷஸனென்றும் சொல்லி வந்தீர்கள்; ராமன் ராக்ஷஸனு? ராவணன் ராக்ஷஸனு? என்று ஸந்தேஹம். தயவு செய்து தீர்க்கவேணும்" என்று. சாஸ்திரிக்கு ஒன்றும் தோன்ற வில்லை.

அழமாட்டாத துக்கம். கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லியாக வேண்டுமே! சொன்னாராம்—''ராவணனும் ராக்ஷஸனல்லன், ராமனும் ராக்ஷஸனல்லன்; உன் வீட்டில் ஆறு மாதம் ம்ருஷ்டாந்ந போஜனம் செய்து, பட்டு பீதாம்பரங்களும் பணமுடிப்பும் பெற்றுப்போகிற நான்தானப்பா ராக்ஷஸன்'' — என்று. அது கேட்ட தனிகர் ''வெகுநாளாக இருந்த ஸந்தேஹம் தீர்ந்தது. ஸந்தோஷம். போய்வாருங்கள்'' என்றாராம். இக்கதை தோழுந்தூராண்டவனுடைய கற்பனையா யிருக்குமே யல்லது ஸம்பாவிதமாயிராது என்று நினைத்திருந்தேன். ''கிம் கிம் ந ஸம்பாவ்யதே.''

வர்த்தமாந ஸ்ரீமதாண்டவனும் (திருவிண்ணகர்) ரஸிகவித்வத் ஸார்வ பௌமரான நவநீதம் ஸ்ரீராமதேசிகரும் திவ்யப்ரபந்தங்களில் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார்களே, நாமும் எழுதக் குறை என்? என்று நினைத்துப் போலும் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ தாமும் எழுத முன் வந்து விட்டார்! திவ்யப்ரபந்த ப்ரேமைக நிருபணீயர்கள் அவர்கள். தந்மாத்ஸர்யைக நிருபணீயர் இவர். நமது த்ரமிடோபநிஷத்ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வம் கண்டபின்பு இவருக்கு மாச்சரியம் மாறியிருக்குமென்றிருந்தோம். அநிர்வசநீய வாக்யமடியாகவன்றோ அது விளையவேண்டும்!

திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியான பேத விசாரம்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ எழுதுகிறார் ''மேலும் வ்யாக்யானங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வேறு பட்டுப் பேசுவதால் வாஸ்தவார்த்தம் என்ன வென்றே புரியவில்லை'' என்று ''நமது பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸாதித்ததோடு நில்லாமல் வேதாந்ததீபமென்றும் வேதாந்த ஸாரமென்றும் வேறு சில க்ரந்தங்களையும் எழுதி வைத்ததனால் பாஷ்ய பங்க்திகள் வேறும் தீபஸார பங்க்திகள் வேறுயுமிருப்பதனால் வாஸ்தவார்த்தம் என்னவென்றே புரியவில்லை'' என்னுமாபோலே யிராநின்றதிது. ஒரு மூலத்திற் குப் பல வியாக்யானங்கள் அவதரித்திருப்பதை எங்கும் காண்கிறோம். சிற்சில விடங் களில் அபிப்ராயபேதம் காண்பதுமுண்டு. அதனாலென்ன? இவர் நிருபகராயிருந் தால் வ்யாக்யானங்களிலுள்ள பேதங்களை யெடுத்துக்காட்டி, அதனாலுண்டாகும் வாஸ்தவார்த்த லோபத்தையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்க வேணும். தலைகாலில்லாத வார்த்தைகளை எழுதிவைப்பதனால் பாமரர்களும் வஞ்சிக்கப் படமாட்டார்கள்.

தென்கலை வடகலை வ்யாக்யான விசாரம்.

இதற்கு மேலெழுதுகிறார் ப்ரஹ்மஸ்ரீ. ''தென்கலை வடகலை ஸம்பிரதாய ரீதியிலும் வ்யாக்யானங்கள் பாட்டின் கருத்திலேயே மாறுபடுகின்றன'' என்று. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். எந்த வ்யாக்யானத்தையும் குருமுகமாகக் கேளாத விவர் இன்னது சொல்லுகிறார் என்று ஒருவருக்கும் புலப்படாதபடி எழுதிக் கொண்டு போவதனால் என்ன லாபம்? இவர் உண்மையில் வ்யாக்யானங்களில் பரிச்ரமப்பட்டிருந்தால் உட்புகுந்து விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டுவர். ஸாமாந்ய வார்த்தைகளை எழுதுவது பண்டிதலக்ஷணமன்று. இவ்வகையில் எல்லா க்ரந்தங்

களையுமே எளிதாகத் தூஷித்து விடலாம். பகவத் கீதையை மூன்று பாஷ்யங்களுடனும் பல டீகைகளுடனும் ஆனந்தா ப்ரஸ்ஸில் அற்புதமாக அச்சிட்டிருக்கிருர்கள். அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது பல விசிகித்ஸைகளுண்டாகும். எவரெவர்க்கு எதிலெதில் ருசியோ அவரவர்கள் அதனைப் பேணுகிருர்கள். திருப்பாவை விசாரத்தில் ப்ரஸக்தியற்ற இத்தகைய விஷயங்களைக் கொண்டு காடு பாய்வது அத்யந்த சோசநீயம்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அஸம்பத்தப் பேச்சுக்கள்

மேலும் ப்ரஹ்மஸ்ரீ எழுதுகிருர். "இளம்பெண்ணுக இளம் பெண்களோடு சேர்ந்து பாடிய பாட்டின் உரை வியாஜத்தில் ஸம்பந்த மில்லாத விஷயங்களைச் சேர்த்து வியாக்யானம் செய்யப் படுகிறது" என்று. இதனால் இவர் திருப்பாவை வ்யாக்யானங்களின் அட்டையைக் கூடப் பாராதவர் என்பது புலனுகும். வ்யாக்யானகர்த்தாக்களான பேராசிரியர்களின் ஞானப் பெருமையை மதிப்பிடுவதற்கு இவரா அதிகாரி? வேதாந்தவாசிரியர் அந்த வ்யாக்யானங்களைக் கொண்டு போது போக்கியிருக்கிருரென்பதை அவருடைய திவ்யக்ரந்தங்கள் பலவற்றைக் கொண்டு பலகால் நிரூபித்திருக்கிறேம். "ஸம்பந்தமில்லாத விஷயங்களைக் கொண்டு கூட்டுகிருர்கள்" என்றெழுதுவதற்கு இவரா அதிகாரி? இதெல்லாம் விரலுக்குத் தகாத வீக்கமத்தனை.

வேதமும் காமரஸ ப்ரவாஹமும்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ பலகால் எழுதுவதாவது "ஏற்கனவே காமரஸத்தில் ஈடுபட்டு அல்லல்படும் மனிதரை மேலும் காமரஸத்தில் ஈடுபடத்தூண்டுகிறது. காமரஸ நிலையிலே விசேஷார்த்தங்களைக் கூறுவது சிற்றின்பப்படுகுழியில் மிகவும் ஆழ்த்துகிறது. 'ஸ்ரீஸ்தனத்திலும் பூஸ்தனத்திலும் மக்னனுனபடி பிறர் உணர்த்தும்படி போக பரவசமானுன். பிராட்டிமார் போகரஸத்திற்கு இடங் கொடாமல் சாய்த்துள்ளாள். பிராட்டி ஸ்தனத்தால் இடித்தாலும் விரைவில் தூங்கி விடுகிருன்' என்பது இவர்களுடைய கல்பனை" என்று. இதெல்லாம் இவருடைய நிர்மூல கல்பனை. எவ்விடத்தில் யாருடைய வாக்யங்களிவை? நீளாதுங்கஸ்தனகிரிதடீஸுப்தம் இத்யாதியான திருப்பாவைத் தனியன் ஸ்ரீபராசரபட்டார்யர் அருளிச் செய்ததென்பது உலகமறிந்தது. அதிலிருந்தே இவர் தூஷிக்கத் தொடங்கியுள்ளார். கர்மரஸம், காமரஸம் என்று அடிக்கடி எழுதுகிருர். இங்கே நாம் முக்யமாக விஜ்ஞாபிப்பதை ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகமெல்லாம் குறிக்கொள்ளவேணும்.

ஸம்ஸ்க்ருத வேதம் த்ராவிட வேதம் என்கிற இரண்டையும் நாம் இரு கண்களாகக் கொண்டிருக்கிறேம் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுளிவையுண்டசுரனே" என்றருளிச் செய்தார். அதை மணவாள மாமுனிகள் "உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந்தான் கண்டு உயர்வேத நேர்கொண்டுரைத்து" என்று எடுத்துக்காட்டியருளினர். உபதேசரத்தினமாலையிலும், ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயலுக்கும் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூ

திகளுக்கும் வாழ்த்துக் கூறும் பாசுரத்தில் "செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து" என்று விசேஷித்தருளிச் செய்ததும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. நாம் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாத்யயனத்தாலே ப்ராஹ்மண்ய ரக்ஷணமும் த்ராவிட வேதாத்யயனத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ரக்ஷணமும் செய்து போருகிறோம். விசேஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தின் ஏற்றத்தை "வேதாக்ஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி:, தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்சய:. வேதமேவ ஜபேந் நித்யம் யதாகாலம் அதந்த்ரித:, நஹ்யஸ்யாஹு: பரம் தர்மம் உபதர்மோந்ய உச்யதே" இத்யாதி ச்லோகங்களினால் நிச்சலும் பறைசாற்றி வருகிறோம். வேதத்தினால் தான் உலகம் நிலைத்திருக்கிற தென்ற திட நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கிறோம்.

திவ்யப்ரபந்தங்களில் பகையே வடிவெடுத்த இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஐயங்கார் வடமொழி வேதத்தில் பரிசயம் கொண்டவர் என்றறிந்திருக்கிறோம். அந்த வடமொழி வேதம் காமரஸத்தை எவ்வளவு ஊட்டியும் நாட்டியும் இருக்கிறதென் பதை ப்ரஸங்காத் இங்கு நாம் எடுத்துக் காட்ட வேண்டியது அவச்யமாகிறது.

வேதத்திலுள்ள சிற்றின்ப வெள்ளங்கள்.

தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் இரண்டாவது காண்டம் ஐந்தாவது பிரச்னம் விச்வரூபப்ரச்நமென்று ப்ரஸித்தி பெற்றது. அதில் முதலநுவாகத்தில் ஒரு பெரிய உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டுள்ளது. [விஶ்வரூபொ வை த்வாஷ்ட்ர: புரொஹிதொ தெவாநாமாஸீத்] [விச்வரூபோ வை த்வாஷ்ட்ர: புரோஹிதோ தேவாநாம் ஆஸீத் ஸ்வஸ்ரீயோ ஸுராணாம்] (பாஷ்யத்தை யநுஸரித்த பொருள் விவரணம்) த்வஷ்டாவின் மகன் விச்வரூபனென்பவன் தேவர்களுக்குப் புரோஹிதன், அஸுரர்களுக்கு தேஹபந்து. [தஸ்ய த்ரீணி சீர்ஷாணி ஆஸந் ஸோமபாநம் ஸுரா பாநம் அந்நாதநம்] அந்த விச்வருபனுக்கு மூன்று தலைகள். ஒரு முகத்தால் ஸோம பானமும் மற்றொரு முகத்தால் ஸுராபாநமும் இன்னொரு முகத்தால் அந்நாசனமு மாக இருந்தது. [ஸ ப்ரத்யக்ஷம் தேவேப்யோ பாகமவதத், பரோக்ஷம் அஸுரேப்ய:] அவன் பலரெதிரில் தேவர்களுக்கு ஏற்றம் கூறுவன். ஏகாந்தத்தில் அஸுரர் களுக்கு ஏற்றம் கூறுவன். [தஸ்மாத் இந்த்ர: அபிபேத்] விச்வருபனுடைய இத்தகைய நிலைமையைக் கண்டு இந்திரன் அஞ்சினான். [தஸ்ய வஜ்ரமாதாய சீர் ஷாணி அச்சிநத்] உடனே வஜ்ராயுதத்தைக் கொண்டு அவனது மூன்று தலை களையும் அறுத்தொழித்தானிந்திரன். [யத் ஸோமபாநமாஸீத் ஸ கபிஞ்ஜல:........] இந்திரனாலறுக்கப்பட்ட மூன்று தலைகளும் மூன்று பறவைகளின் வடிவங் கொண்டன. இதனால் இந்திரனுக்கு ப்ரஹ்மஹத்யாபாபமுண்டாயிற்று. அதை அவன் கையேற்றுப் பெற்றுக் கொண்டான். ஒரு ஸம்வத்ஸரமாகியும் இந்திரன் அதற்குப் பரிஹாரமொன்றும் செய்யாமையினாலே பிராணிகளெல்லாரும் "ப்ரஹ்மஹத்திகாரா!" என்று அவனைப்பழிக்கத் தொடங்கினர். [ஸப்ருதிவீமுபா ஸீதத் இத்யாதி.] அவமானம் பொறுக்கமாட்டாத இந்திரன் ப்ரஹ்மஹத்யாபாபத் தைத் தொலைக்கவேண்டி இந்நிலவுலகுக்கு வந்து முதன்முதலாக பூமிதேவியை

நோக்கி இப்பாபத்தின் மூன்றிலொருபங்கை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டினான். பூமிதேவி ஒரு வரம் வேண்டிப் பெற்று அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டாள். பிறகு இந்திரன் வ்ருக்ஷங்களை யணுகி, அவ்வாறே வேண்டினான். அவையும் ஒரு வரம் பெற்று ஏற்றுக்கொண்டன. ப்ரஹ்மஹத்யையின் மூன்று பாகங்களில் இரண்டு பாகங்கள் கழிந்து விட்டன. இனி மூன்றாவது பாகம் கழியுண்ணும் வகையை வேதமோதுகிறபடி கேளீர்:—

[ஸ ஸ்த்ரீஷகும்ஸாத முபாஸீதத். இத்யாதி.] ப்ரஹ்மஹத்யையின் மூன்றாவது பகுதியைக் கழிக்க வெண்ணின தேவேந்திரன் மாதர்களின் கூட்டத்தை யணுகி அவ்வாறே வேண்டினான். அப்போது மாதரசிகள் வேண்டின வரம் இன்னதென்பதைக் கூறுகின்றான் வேதபுருஷன்.

[தா அப்ருவந் வரம் வ்ருணாமஹை ருத்வியாத் ப்ராஜாம் விந்தாமஹை காமம் ஆவிஜநிதோஸ் ஸம்பவாமேதி] ஸ்த்ரீகள் வேண்டினவரமிதுவாம். நாங்கள் கருத்தரித்த பின்பு மற்ற ஜந்துக்களைப் போலே பதி ஸம்போகம் கொள்ளாமலிருந்து வருகிறோம். இனி அப்படியல்லாமல் ப்ரஸவக்ஷணம் வரையில் யதேஷ்டமாக ஸம்போகரஸம் அநுபவிக்கக்கடவோ மென்று. இந்திரன் அப்படியே வரங் கொடுத்திட்டான். ஆகவே தான் ஸ்த்ரீகள் கர்ப்பிணிகளான பிறகும் யதேஷ்டமாக ஸம்போகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்ஙனே நாம் செய்திருக்கிற விவரணம் வேதாக்ஷரங்களுக்கு ஈஷத்தும் மாறுபடாததென்பதை வைதிகர்கள் உணர்வர்கள். பர்ஷ்யங் கொண்டு அறியப் பரிச்ரமப்படவேண்டா. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்கள் மூலத்தின் மேல் இப்பொருளை எளிதாக உணருவர்கள்.

ப்ரஹ்மஹத்யாபாபத்தின் மூன்றாவதான ஒரு பகுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட மாதரசிகள் அப்பாபத்தின் அறிகுறியாக ரஜஸ்வலாத்வம் பெற்றமையாகக் கூறப்படுகின்றன [தஸ்மாத் மலவத்வாஸஸா ந ஸம்வதேத, ந ஸஹாஸீத நாஸ்யா அந்நமத்யாத்..........] இத்யாதியால். இதன் பொருளாவது—ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீயோடு ஸம்பாஷணை செய்யக்கூடாது. அவளோடுகூட இருக்கக் கூடாது அவளிடத்தில் போஜனம் கொள்ளக்கூடாது. (என்று சொல்லி) அடுத்தபடியாக "அப்யஞ்ஜனம் வாவ ஸ்த்ரியா அன்னம், அப்யஞ்ஜனமேவ ந ப்ரதிக்ருஹ்யம் காமமந்யத்." என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் என்னவென்றால் ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீயினிடமிருந்து அந்நம் கொள்ளக் கூடாதென்றது அப்யஞ்ஜனங் கொள்ளக் கூடாதென்றபடி. அந்நமென்றது அப்யஞ்ஜநமென்றபடி. அப்யஞ்ஜநங் கொள்ளக் கூடாதே யொழிய விருப்பமிருந்தால் அந்நங் கொள்ளலாம் என்று இது ஒரு பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு மேலே ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீயினிடத்தில் ஸம்போகம் செய்யக்கூடாது என்று தொடங்கி பல அரிய பெரிய விஷயங்களைக் கூறி அவ்வநுவாகம் தலைக்கட்டப்பட்டது. நம் ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் விசாரகௌசலம் இத்தகைய இடங்களில் ப்ரஸரித்தால் விலக்ஷணமான லோகோபகாரமாகும்.

வேதத்திலுள்ள விஷயங்களை இன்னமும் கேளீர். ஆருவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் "காமுகா ஏநம் ஸ்த்ரியோ பவந்தி" என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? ஒரு வித்வானை யெடுத்துக்கூறி 'இவரிடத்தில் ஸ்த்ரீகள் காமங் கொள்ளுவர்கள்' என்று பலன் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே காண்டத்தில் ஐந்தாவது ப்ரச்நத்தில் மிகவும் ஜுகுப்ஸநீயமான வாக்யங்களை ஓதி வருகிறோம். "நக்நம்க்ருத்ய ஊருமுபப்ரவர்த்தயதி ஊருண்ணுஹி ரேதஸ் ஸிச்யதே. அத மிதுநீ பவத: அத ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே." இத்யாதிகள். இதன் அர்த்தத்தை ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞான மில்லாதவர்களும் தெரிந்து கொள்வார்கள். இந்த வேதாக்ஷரங்களையும் கூட "தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி" யில் சேர்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறோம்.

அடுத்த ஏழாவது காண்டத்தில் நான்காவது ப்ரச்நத்தில் "அம்பே அம்பால்யம்பிகே" என்று தொடங்கும் அநுவாகம் மிகமிக வெறுக்கத்தக்க பொருளைக் கொண்டது. அந்த அநுவாகத்தை நாம் ஓதாமலில்லை. எம்பெருமான் முன்னிலையிலும் கோஷிக்கிறோம். இவ்வநுவாகத்திலுள்ள பதங்களின் அர்த்தம் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் "தோஷாநுசிந்தநார்த்தா ஸ்ம்ருதிரபி தூரீகரோதி வைராக்யம்" என்கிற தேசிக ஸ்ரீஸூக்தியின் படி வீதராகர்களுக்கும் ராகத்தை உண்டுபண்ணுவதே. இவ்வநுவாகத்திலுள்ள சில வாக்யங்களைக் கேளீர்."

"ந மா யபதி கச்சந...தௌ ஸஹ சதுர: பத: ஸம்ப்ரஸாரயாவஹை.....ஜீவபோஜந: பிலதாவந:...............ய ஆஸாம் க்ருஷ்ணே லக்ஷ்மணி ஸர்திக்ருதிம் பராவதீத்" இதற்கு மேல் ஒரு வாக்யங் கேளீர். "ஆஹதம் கபே பஸோ நிஜல்குலீதி தானிகா" என்பது. இங்கு 'கபே' என்றது 'பகே' என்றபடி. பஸ: என்றது சேப: என்றபடி. சப்தத்தை மறைத்துச் சொன்னதனுல் அர்த்தம் மறையவில்லை. இடையில் "ப்ரிய: ஸ்த்ரீணும் அபீச்ய:" என்றொரு வாக்யம். ஸ்த்ரீகளுக்கு அபீச்யன் ப்ரியன் என்கிறது இதில். அபீச்யன் என்பதற்கு என்ன பொருளென்பதை இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ விவரித்து வைதிக வுலகுக்கு உபகாரம் செய்யலாமே. முந்தின அநுவாகங்களுக்கும் பிந்தின அநுவாகங்களுக்கும் இடையிலுள்ள இந்த அம்பே அம்பால்யநுவாகத்தினுல் என்ன அபூர்வார்த்தம் ஸாதிக்கப்படுகிற தென்பதை வைதிகவுலகம் தெரிந்து கொள்ளட்டும். இதையெல்லாம் நாம் தோஷோத்பாவந புத்தியோடு எழுதுகிறோமல்லோம். ஹேயமான காமரஸத்தின் ப்ரஸ்தாவகந்தமுமில்லாத திருப்பாவையிலும் தத்வ்யாக்யானங்களிலும் ஸர்வாத்மநா அஸ்த்தாநே கலங்கி தோஷோத்பாவநம் செய்யப் புகுந்தவிவர் மேலே உதாஹரித்த வேதவாக்யக்களில் காமரஸம் கூறப்படவில்லை, பக்திரஸமே கூறப்படுகிறது என்று நிரூபிக்க வேண்டியது அவச்யம்.

திவ்யதேசங்களில் எம்பெருமான்களுக்குத் திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவங்கள் பங்குனியுத்தரம் முதலான ப்ரகரணங்களில் நடத்தப்பட்டு வருங்கால் "ரேதஸ் ஸிஞ்சந் ப்ரஜா: ப்ரஜநயந்" இத்யாதி வாக்யங்களைப் பெருமிடறு செய்து கோஷித்து வருகிறோம். இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ இத்தகைய வாக்யங்களின் அர்த்தாநுபவத்தோடு விச்ராந்தி பெற்றிருக்கலாமே! சில பாமரர்களிடத்தில் இவர்

6

இதைக்காட்டி "அண்ணங்கராசாரியர் வேததூஷணம் செய்கிறபடியைப் பாருங்கள்" என்று பேசி மயக்கலாம். நாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்களாகவும் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யர்களாகவுமிருப்பவர்களே யல்லது, வேத தூஷணத்தில் அணுவளவும் ருசியுடையோமல்லோம். "த்ரிகும்சத் அஸ்யா ஜகநம் யோஜநாநி" இத்யாதி வாக்யங்களை யெடுத்துக் காட்டி வேத தூஷணம் செய்பவர்கள் திருவயிந்திரபுரத்தில் மலிந்திருக்கிறார்கள். இங்கு நாமெடுத்துக் காட்டிய வேத வாக்யங்கள் அக்னிஹோத்ரியின் விமர்சத்திற்கு இலக்காக வேணுமேயொழிய *பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும் வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழில் இவர் கைவைப்பது தகாது தகாது தகாதென்று பலகாலுணர்த்துகிறோம். இனி இன்னுமுள்ள இவரது வாக்யங்களை அடைவே ஆராய்ந்து பல தத்துவங்களை உணர்த்துவோம்.

ஸ்தநகிரிதடீஸுப்த முத்போத்ய க்ருஷ்ணம்

திருப்பாவையில் *குத்துவிளக்கெரிய பாசுரத்தில் "நப்பின்னை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா வாய்திறவாய்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையடி யொற்றி பட்டர் ஸாதித்த தனியன் "நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தம்" என்பது. அதனை இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ தூஷிக்கத் தலைப்பட்டார். குத்துவிளக்கெரிய பாசுரத்தின் வியாக்யான அவதாரிகை இன் சுவையே வடிவெடுத்தது. அவ்விடத்து ஸாரமான சில பங்க்திகள் கேண்மின். (மூவாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தி) "இத்தால் – ஆச்ரிதர்க்கு மாறி மாறிப் பரிகைக்கு *என்னடியார் அது செய்யார்* என்னுமவனும், *ந கச்சிந் நாபராத்யதி* என்னுமவளும் இருவரும் உண்டென்கை. ஆறாயிரப்படி ஸ்ரீ ஸூக்தியும் கேண்மின். "இத்தால் ஆச்ரிதர்க்கு மாறி மாறி ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து நோக்குகையாலே நமக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு மிதுநமுண்டென்கிறது. மேலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் பரம போக்யமானவை. அவற்றில் கண் செலுத்த பாக்யஹீனரானவிவர் எழுதுமவற்றைக் காண்பதும் காட்டுவதும் மஹாபசாரமாகும். நீளாதுங்கேத்யாதி தனியனை அருளிச்செய்த பட்டர் "பாரார்த்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசத சிரஸ்ஸித்தம் அத்த்யாபயந்தீ" என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தி மிகவும் அற்புதமானது. திருப்பாவையில் ஆண்டாள் அருளிச்செய்த பாரார்த்யம் ச்ருதி ஸித்தம், ச்ருதிசதஸித்தம், ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தம் என்கிறார். எந்த ச்ருதியில் ஸித்தம், ச்ருதிசதங்கள் எவை ச்ருதிசதசிரஸ்ஸு எது என்கிற விசாரத்திலே யிறங்கி வேதார்த்தங்களையும் வேதாந்த விழுப்பொருள்களையும் இவர் விளக்க வல்லராகில் இவருடைய வேதபரிச்ரமம் ஸார்த்தகமாகும். நீளாதுங்கேத்யாதி ச்லோகரத்நத்தில் "க்ருஷ்ணம் பாரார்த்யம் ஆவேதயந்தீ" என்னலாமா யிருக்க "அத்யாபயந்தீ" என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததன் கருத்தை இவர் அறிய கில்லார். அறிவிக்கிறோமிங்கு. பட்டர் தாமே ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் உத்தரசதகத்தில் "வேதா: ப்ரமாணம் தத:" என்று தலைக்கட்டுகிற ச்லோகத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தின் ப்ரசாரத்தைப் பற்றி "ஸாதிக்கையில் "ஸுப்தோத்புத்த விரிஞ்சபூர்வஜநதாம் அத்த்யாப்ய" என்றருளிச் செய்தார். துயிலெழுந்த பிரமன் முதலானார்க்கு எம்பெருமான் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை அத்யா

பனம் செய்து வைத்ததாகச் சொன்னபடி. அங்கு அத்யாபகன் எம்பெருமான். அத்யாப்யர்கள் பிரமன் முதலானூர். இங்கு அத்யாபநம் செய்தவள் ஆண்டாள். அத்யாப்யன் ஸுப்தோத்புத்தனை கண்ணபிரான். எம்பெருமானுக்கு அத்யாபநம் செய்தவள் ஆண்டாளாகிருள். ஆனது பற்றியே திவ்யப்ரபந்தம் வல்லவர்களை 'அத்யாபகர்கள்' என்று அந்நாள் தொடங்கி வழங்கி வருகின்றதுலகம். வடமொழி வேதமோதினவர்கட்கு (ஐடாகனங்கள் ஓதினவர்களுக்கும்) 'அத்யேதா' என்றுதான் பெயர். திவ்யப்ரபந்தத்தை (திருப்பாவை மட்டும்) ஓதினவர்களுக்கும் அத்யாபகர்கள் என்று திருநாமம். இத்தகைய வ்யபதேசம் பெறும் பாக்யத்தை நமது ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஜந்மாந்தரத்தில்கூடப் பெறுவதற்கு அவகாசமில்லாதவராகிரூர். பாரார்த்யம் என்கிற சொல்லுக்கு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் தவிர "ஸ்வார்த்தே ஷ்யஞ்" என்கிற வ்யாகரண முறையில் பரமார்த்தம் என்கிற பொருளும் தேறும். அந்தப்பொருள் எப்படிப்பட்டதென்னில் "ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமானது" என்று வேதம்வல்ல பட்டர் அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட விவரைத் தெளிவிக்க யாரே வல்லவர்? திருப்பாவையிற்காட்டிலும் பட்டர் அருளிச்செய்த இந்தத் தனியனில்தான் வைதிக வுலகமெல்லாம் ஈடுபட்டுக் கிடக்கிறது. "ஸ்தனகிரிதடீ ஸுப்தம்" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியின் மருமமறிந்து ஈடுபடகில்லாமல் அத்யந்த ஜுகுப்ஸநீயமான வாக்கியங்களினுல் இழித்துரைக்கின்றவிவர்க்கு ஆராவமுதன் அருள்கூர்ந்து நன்மதியளிப்பானுக.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஒரு ரஸ விசேஷம்

"படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்" என்று புகழ் பெற்ற ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சரத்ருது வர்ணநத்தில் "தர்சயந்தி சரந்நத்ய: புலிநாநி சநை: சநை:, நவஸங்கம ஸவ்ரீடா: ஜகநாநீவ யோஷித:" என்கிற ச்லோகம் காணப்படுகிறது. இதன் பொருள் எளிதாகத் தெரியுமே. இந்த ச்லோகத்தை இவர் பாராயணம் செய்து வருகிருரா, ப்ரக்ஷிப்தமென்கிருரா? சில மாதரசிகளின் கூட்டத்தில் இவர் ஸ்ரீராமாயணப்ரவசநம் செய்து வருகிருரென்றும் அப்போது இந்த ச்லோகத்தை வெகு கோலாஹலமாய் விவரிக்கிருரென்றும் (வர்த்தமான) இளையவில்லி ஸ்வாமி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அது எப்படியாவது ஆகுக. திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் தத்வ்யாக்யானங்களிலுமுள்ள ச்ருங்காரரஸ கீர்த்தனங்கள் இப்படிப் பட்டவை யல்ல. *அஞ்சிறைய மடநாராய் ஈட்டுப்ரவேசத்தில் அருளிச் செய்த அர்த்த விசேஷங்களை நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையில் விளக்கியுள்ளோம். அவை வருமாறு. "முற்காலத்தில் ஸாமாந்யனுயிருப்பானெருவன், விரக்தர்களும் வைதிகர்களுமான மஹான்கள் பலரும் திருவாய்மொழியைப் பரிக்ரஹிக்கையாலே இது தத்வபரமாயிருக்குமென்று கருதி இத்திவ்யப்ரபந்தத்தை அதிகரித்து வந்து இத்திருவாய்மொழியில் வந்தவாறே "இது காமுகவாக்யமாயிருக்கின்றது!' என்று உபேக்ஷித்து விட்டுப் போனுனும். வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்படுகிற பகவத்காமமே இப்படிப் பட்ட பாசுரங்களாகப் பரிணமித்ததென்று அவன் அறிந்திலன் கருவிலே திருவிலாமையாலே—என்று நம்பிள்ளை மிக வருந்திப் பேசுவர்.

வேதாந்தவாசிரியர் "பாஞ்சாலீகாத்ர சோபாஹ்ருத ஹ்ருதய வதூவர்க பும்பாவநீத்யா பத்யௌ பத்மாஸஹாயே ப்ரணயிநி பஜத: ப்ரேயஸீ பாரதந்த்ர்யம், பக்தி: ச்ருங்கார வ்ருத்த்யாபரிணமதி முநே: பாவபந்தப்ரதிம்நா யோகாத் ப்ராகுக்தபாவஸ்திதிரிஹ விரஹோ தேசிகாஸ் தத்ர தூதா:." என்று த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும், "போக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே பக்திம் நிஜாம் ப்ரணயபாவநயா க்ருணந்த:. உச்சாவசைர்விரஹஸங்கமஜைருதந்தை: ச்ருங்காரயந்தி ஹ்ருதயம் குரவஸ் த்வதீயா:" என்று கோதாஸ்துதியிலுமருளிச் செய்தவை இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன".

இந்த ச்லோகங்களெல்லாம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகளின் அந்யூந அநதிரிக்த அநுவாதருபங்களென்பதைப், பலகால் விளக்கியிருக்கிறேன்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அநந்வித பாஷணங்கள்

எழுதுகிருரிவர்.—"தமிழ்மொழியில் சில தனியான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அதைப் பின்பற்றித் திருப்பாவைக்குப் பொருள் கூறுவதே நியாயம். தமிழ் நாட்டு வரலாற்ருேடு இணைந்துள்ள திருப்பாவையை அதினின்றும் வேறுபடுத்திப் பிறநூல்கள் உதவியைக் கொண்டு விளக்கம் கூறுவது ஏற்கக் கூடியதேயில்லை" என்று. இதற்குச் சொல்லுகிருேம். இவருடைய நெஞ்சிலுள்ளது என்ன, எழுத்தில் வெளிவருவது என்ன, யாரேனும் கண்டு பிடிக்க முடியுமா? இந்த வாக்யத்தின் முடிவு "ஏற்கக் கூடியதே இல்லை" என்பது. இப்படியொரு தமிழ்ச் சொல் உண்டா? 'ஏற்கக்கூடியதன்று' என்ருே 'ஏற்கக்கூடியதல்ல' என்ருே எழுதலாம். "ஏற்கக்கூடியதே இல்லை" என்ருல் சிறுவர்களும் சிரிப்பர்கள். நையாயிகர்கள் அபாவத்தை நான்காகப் பிரித்து ப்ராகபாவமென்றும் ப்ரத்வம்ஸாபாவம் என்றும் அத்யந்தாபாவமென்றும் அந்யோந்யாபாவமென்றும் வழங்குவர். அத்யந்தாபாவ ப்ரத்வம்ஸாபாவங்களுக்கும் அந்யோந்யாபாவத்திற்கும் சிறிதும் வாசியறியாதவிவர் எழுதப் புகுந்ததே ஆச்சரியமானது. "இங்கே துணி இல்லை" "இங்கே தண்ணீர் இல்லை" என்று எழுத வேண்டுமிடத்து "இங்கே துணியன்று" "இங்கே தண்ணீர் அன்று" என்றெழுதுவது போலவும், "இது மரமன்று" என்ன வேண்டுமிடத்து "இது மரமில்லை" என்றெழுதுவது போலவும் அஸம்பத்தமாக எழுதிக்கொண்டு போகிற இவருடைய வார்த்தைகளை எடுத்துக்காட்டவும் லஜ்ஜிக்கிருேம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸுதர்சன பத்ராதிபர் "இவர் அரிச்சுவடி கூட வாசியாதவர்" என்றெழுதியிருப்பதானது உண்மையுரை. ஸர்வாத்மநா ஸத்யம். சப்தங்களோடு அர்த்தங்களோடு வாசியற இவருடையவை எல்லாம் அஸமஞ்ஜஸம். இதை எத்தனை தடவை எழுதினுலும் புநருக்திதுஷ்டமாகாது. "நீர் அரிச்சுவடி வாசித்து விட்டு எழுதப் புறப்படும்" என்று சொல்லி நிறுத்திவிடவேண்டும் நாம் இக்கட்டுரையை. ஆனுலும் உலகம் வஞ்சிக்கப் படாமலிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடனே எழுதிவருகிருேம்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அபசப்தபுஞ்ஜங்கள்

"ஆண்டாள் பகவதனுபவம் பண்ண கண்ணனுடைய காலத்தில் நடந்த ஸம்பவத்தை ஸாதனமாகக் கொண்டு அதை மனதார அநுபவித்து அந்த அநுபவத்தை திருப்பாவை மூலம் வெளியிடுகிருள் என்பது திண்ணம்.........." இதை அடியோடு மறந்து 3000 படி 6000 படி வியாக்யாதாக்கள் ....அனுகரித்துத் தரிப்பார் என்பது மூலத்திலில்லாத மூலத்திற்குப் பொருந்தாத கல்பனை." என்றெழுதுகிருர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ. இவரை ஒரு ஸதஸ்ஸில் வரவழைத்து "இந்த பங்க்திகளின் பொருளைச் சொல்லுமையா" என்று வினவினல், இவரும் அதற்கு இசைந்து வந்து பேசினல் அப்போது இவருடைய வ்யுத்பத்திச் சாயம் வெளியாகும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த புநர்வஸு பத்ரிகையிலேயே "திருப்பாவையின் வாஸ்தவார்த்தம்" என மகுடமிட்ட கட்டுரையொன்றைக் காலஞ்சென்ற D. T. தாதாசார்யர் வெளியிட்டிருந்தார். அதற்கு உ. வே. வித்வான் P. R. நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி "திருப்பாவையபார்த்த திரஸ்காரம்" என்னும் நூலை அப்போதே அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அதற்கு மதிப்புரையை விரும்பி நமக்கனுப்பியிருந்தார். ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 261-ல் "புஸ்தக விமர்சனம்" என்கிற மகுடத்தின் கீழ் நாம் எழுதியிருப்பதை இங்கநுவதித்துக் காட்டுவதொன்றே போதும். அது வருமாறு.

திருப்பாவையபார்த்த திரஸ்காரம் என்னும் பெயர் பூண்டதொரு புத்தகம் விமர்சனத்திற்கு நம்மிடம் வந்திருக்கிறது. ஸமீபகாலத்தில் வெளிவந்த திருப்பாவை வாஸ்தவார்த்தம்–(உள்ள பொருள்) என்ற சிறுசுவடியை நீறுநீருக்கிப் பாறுபாருக்கி யொழிப்பது இந்த திவ்ய க்ரந்தம். T. நகர். வித்வான் P. R. நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி நூலாசிரியர். D. T. T. வாஸ்தவார்த்தமென்று பெயரிட்டு அஸப்யங்களும் அஸமஞ்ஜஸங்களுமான சப்தங்களையும் அர்த்தங்களையும் நிரப்பி யிருப்பதாக நிபுண நிருபணங்கள் செய்திருக்கிருர். அதிலிருந்து சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

அட்டையில், "வ்யங்க்யம்" என்று தொடங்கி, "சொல்லின் நேர்பொருளாயிராமல் அதிலிருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட பொருள் வ்யங்க்யப் பொருள். உதாரணம்; ஒரு பெரியவரைப் பார்த்து 'இவர் பகவான்' என்ருல் அதற்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனென்பது முக்கியமான பொருள்; ஆனுல் அப்பொருளை விட்டு லக்ஷணயா நாராயணனைப் போன்றவர் என்ற பொருளையுணர்த்தும்; அதிலிருந்து "இவரை வணங்கு, அதனுல் க்ஷேமமுண்டாகும்" என்ற கருத்துத் தோன்றுகின்றது. இது வ்யங்க்யமாகும்" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறதாம். இது திரஸ்கார நூலில் வெகு நேர்த்தியாக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. "கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான்" என்பதில் குளத்திற்குப் போகச் சொல்லுவதும், வயலுக்குப் போகச் சொல்லுவதும், காபிகுடிக்கச் சொல்லுவதும் வ்யங்க்யம் என்பதோடொக்குமிது-என்கிருர் திரஸ்காரகாரர். ஸ்ரீபாஷ்யோபக்ரமம் "பகவத் போதாயந க்ருதாம்" என்பது. இங்கு பகவச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கைகூப்புவாராருமில்லை;

7

குருகூர்ச்சடகோபனென்று செவிப்பட்டவாறே "யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரண மந்தி விப்ரா:" என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறது. இங்கு வ்யங்க்ய மென்கிற பேச்சே கிடையாது—என்று நன்கு விளக்கி யுள்ளார் திரஸ்காரகாரர்.

திருப்பாவையில் ஒரு பாட்டில் ஒருத்தியைக் 'கோவலர்தம் பொற் கொடியே!' என்றழைக்கிறார்கள்; மற்றொரு பாட்டில் வேறொருத்தியை 'நற்செல் வன் தங்காய்!' என்றழைக்கிறார்கள். ஓரிடத்தில் கோவல ரென்கிற பன்மையும், மற்றோரிடத்தில் நற்செல்வனென்று ஒருமையும் இருப்பதாகக் காட்டி இவற்றி லிருந்து ஏதோ வ்யங்க்யார்த்தம் தோன்றுவதாக எழுதியிருக்கிறதாம் அபார்த்தச் சுவடியில். இதற்கு திரஸ்கார நூலில் கொடுத்திருக்கிற சாட்டை இன்சுவை மிக்கது. (அதாவது) பெரியதிருமொழி முதற்பாட்டில் ஓரடியில் வாடினேனென்றார்; மற்றோரடியில் கூடினேனென்றார்; இன்னோரடியில் ஓடினேனென்றார்; வேறோரடி யில் நாடினேனென்றார்; இவற்றுக்கு அபார்த்தஜநகர் வ்யங்க்யம் ஸாதித்தாராம். வாடினேன் வாடியென்றதற்கு *வாடிவாடுமிவ்வாணுதலேயென்ற நம்மாழ்வா ருடைய வாட்டம் வ்யங்க்யம்; கூடினேன் கூடியென்றதற்கு* கூடிக்கூடியுற்றார்க ளிருந்து என்று பெரியாழ்வார் காட்டின கூட்டம் வ்யங்க்யம். ஓடினேனோடியென்ற தற்கு * ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்தென்று நம்மாழ்வார் காட்டின ஓட்டம் வ்யங்க்யம்; நாடினேன் நாடியென்பதற்கு ப்ரத்யாஹாரந்யாயேந நார்மடி வ்யங்க்யம். பலர் திருமொழி தொடக்கத்திற்கு நார்மடி சாத்திக்கொண்டு செல்வதுமுண்டு என்று சொல்லி வ்யங்க்யங்கள் வகுத்தாராம். அவருடைய திறமையை வென்று விட்டது இந்த அபார்த்தக் குடுக்கையின் திறமை என்று விரிவான விளக்கம் காட்டியிருக்கிறார் திரஸ்காரகாரர்.

மற்றொன்றும் மிக்க சுவைமிக்க நிருபணம். (அதாவது) * பத்தி முதலா மவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல்* என்கிற அடைக்கலப்பத்துப் பாட்டுக்கு இவர் வ்யங்க்யார்த்தம் கூறினாராம்; ஒரு ஸ்வாமிக்கு மூன்று தேவிகளாம்; ஒருத்திக்கு பக்தியென்றும், மற்றொருத்திக்கு சக்தியென்றும் இன்னொருத்திக்கு முக்தி யென் றும் பெயராம். இம்மூவர்க்கும் பதியான ஸ்வாமி இவர்களோடு கூடாமல் எத்தி சையுமுழன்றோடினாராம். இக்கதை பத்திமுதலாமவற்றில் பதியெனக்குக்கூடாமல் என்றதற்கு வ்யங்க்யம். முதலாமென்ற ஆதிசப்தத்தாலே பக்தி யென்பவளுக்கு ஸபத்நிகளான சக்திமுக்திகளை க்ரஹிக்கவேண்டுமாம். பதி யெனக்கு என்றவிடத் தில் பதியென்றது வடசொல்லாய் பர்த்தாவைச் சொல்லுகிறதாம். அவர் மனைவி களோடு கூடாமற்போனதை ஒவ்வொருத்தியும் "பதி யெனக்குக் கூடாமல் எத் திசையுமுழன்றோடுகிறார்" என்கிறாளாம். இந்த மஹார்த்தம் அந்தப் பாட்டுக்கு வ்யங்க்யமென்று திருமாமணிமண்டபத்தில் ப்ரஸங்கமாம். ப்ரபல கரகோஷமாம். இப்படி அற்புதமான அனேகவிஷயங்கள் திரஸ்கார நூலில் திகழ்கின்றன. ப்ராஜ்ஞ ரஸிகர்களுக்குப் பஞ்சாம்ருதம்போன்றது இந்நூல். (இதுவரை பழைய கட்டுரை)

அந்தநூலை முழுவதும் வாசித்துப் பார்த்தால் இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அப சப்தங்களெல்லாம் தலைமடியும்.

ஸ்ரீ ஸ்தனத்திலும் பூ ஸ்தனத்திலும்

ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அச்லீல வாக்யராசிகளில் காபேயமான இந்த வாக்கியங்களைக் கேளீர். "ஸ்ரீ ஸ்தனத்திலும் பூ ஸ்தனத்திலும் மக்னனானபடி" இத்யாதி. இது ஏற்கெனவே உதாஹ்ருதம். பட்டர் அருளிய தனியனில் "நீளாதுங்கஸ்தந கிரிதடீஸுப்தம்" என்றிருப்பதைப் பரிஹஸிக்கிற இவர் ச்லோகார்த்தத்தையே உள்ளபடி க்ரஹிக்கவில்லை. "ஸ்ரீஸ்தனத்திலும் பூஸ்தனத்திலும்" என்று இரண்டாக எழுதுவதற்கு என்ன மூலமிருக்கிறது? தனியனில் நீளாஸ்தநமே கிரிதடியாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பூஸ்தன மென்று மலைக்குப் பெயர். "காரார் வரைக் கொங்கை" என்றும் "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையும் என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த" என்றும் மலையை பூமிப் பிராட்டியின் ஸ்தநமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ளார். இதைக் கவிகளுடைய நூல்களிலும் நிகண்டுக்களிலும் காணலாம். ஆகவே "ஸ்ரீஸ்தனமாகிற பூஸ்தனத்தில்" என்றிவர் எழுதியிருந்தால் ஒருவாறு பொருந்தும். ஆண்டாள் திருப்பாவையில் "நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய்" என்று நப்பின்னையை ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியாகக் கூறியிருப்பதனால் 'ஸ்ரீ ஸ்தந பூஸ்தநத்தில்' என்றெழுதியிருந்தால் அது சாடுக்தியாகும். ரஸலேசமுமற்ற இவரது இந்த பங்க்தியை விட்டுத் தொலைப்போம்.

ஆத்மா ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்ல

இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அஸங்கதப் பேச்சுக்களில் "ஆத்மா ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்ல" என்பதும் ஒன்று. ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு இல்லை, தேஹத்திற்கே பிறப்புள்ளது என்பது கீதாசாஸ்த்ர நிர்ணயம். ஆத்மாவுக்கும் ஜந்மமரணங்களுண்டென்பதை [அதாவது ஸத்தாஹாநிகள் உண்டென்பதை] நம்முடைய தைத்திரியோபநிஷத்து தெரிவிக்கின்றது: "அஸந்நேவ ஸ பவதி..........ஸந்தமேநம் ததோ விது:" இத்யாதி. இதில் ஸ: என்பதும் ஏநம் என்பதும் ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதே யன்றி தேஹத்தைக் குறிப்பதன்று. "சரீரமேவ மாதா பிதரௌ ஜநயத: ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம" இத்யாதி மஹர்ஷி ஸூத்ரங்களை யடியொற்றி ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "வித்யை தாயாகப் பெற்று..........மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று" என்னும் மிகப் பெரிய சூர்ணை அவதரித்துள்ளது. அதனால் ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரீத்வமே இயற்கையாகவுள்ளது என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இது வெறும் வித்வான்களுக்குப் புரியாது. ரஸிக வித்வான்களுக்கே புரியும்.

<u>உலகத்தவருக்குப் பொதுவாக ஏற்படாது</u> :— நாம் தெளிவாக உணர வேண்டிய தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்னும் பொருளை ஆண்டாள் திருப்பாவையினால் உணர்த்துகிறாள். இதை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தினால் வெளியிடமுடியாமைக்கு வருந்திய எம்பெருமானார் கத்யமருளிச் செய்து வெளியிட்டருளினார். அதில் "கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா" என்றும் "நித்யகிங்கரோ பவாநி" என்றும் "நித்யகிங்கரோ பவ" என்று முள்ள

ஸ்ரீஸூக்திகளேயும் தூஷிக்கின்ற விவர்க்கு யாரே ஹித முரைப்பார்? "அப்படியே இருந்தாலும் நந்தகோகுல கன்னிகைகளுக்குத் தான் இந்தப்ரார்த்தனையே தவிர உலகத்தவருக்குப் பயன் படாது." — இத்தகைய அபசப்தங்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் பரிமாறுமவையல்ல. மேல்வரிக்குக் கீழ்வரி முரணுகவும் அந்தவரிக்கு அடுத்தவரி முரணுகவும் இப்படி அஸங்கதப் பேச்சுக்களேயே நிரப்பியுள்ள விவர்க்கு இன்னமும் எழுதுகிரேம்.

"இங்கு யாருக்கு மரணம்?"—இந்த அஸமஞ்ஜஸக்குடுக்கை "இங்கு யாருக்கு மரணம்" என்று ஒரு கேள்வி கேட்கிறது. ஆசார்யர்கள் உதாஹரித்த ச்லோக மொன்று "விவாஹகாலே" என்று தொடங்குவது. அதைக்கொண்டு "இங்கு யாருக்கு விவாஹம்?" என்று கேட்கத் தெரியாமல் "யாருக்கு மரணம்?" என்று கேட்கிறவிவர்க்குத் தகுந்த விடை என்ன வென்ருல் "திருப்பாவையைத் தூஷிக் கிற ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் மரணம்" என்பதேயாகும்.

'5' என்று லக்கமிட்ட அபத்தப்பேச்சுக்கு விடை:— ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஆண்டாளுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் எவ்விதமான வாசியும் கிடையாது. திருவாய்மொழியில் (9-9) "மல்லிகைகமழ் தென்றலீருமாலோ" என்கிற பதிகமும், (10-3) வேய்மரு தோளிணை மெலியுமாலோ "என்கிற பதிகமும் ஆண்டாளுடைய அநுபவங்களுக்கு ஒருபுடை ஸ்மாரக மானவை. மேலே குறித்த இரண்டு பதிகங்களிலும் முடிவில் "அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா அணி யிழை யாய்ச்சியர் மாலேப்பூசல்" என்றும் "மங்கையராய்ச்சியர் ஆய்ந்தமாலே அவனெடும் பிரிவதற்கிரங்கி" என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது போலவேதான் திருப்பாவையின் இறுதிப்பாசுரமும் அமைந்துள்ளது. குருமுக மாகக் கேட்டறிய வேண்டிய சீரிய பொருள்களேச் சிறிதும் உணரகில்லாமல் பொருளற்ற பேச்சுக்களேப் பொழிகின்ற விவர்க்கு என்ன எழுதுவது! ஈதொன்று கேளீர்! கோபிகள் கண்ணபிரானேடு ஊடல் ரஸம் கொண்டாடினர்கள். (அதா வது ப்ரணயரோஷாநுபவம்) இதைத் திருமங்கையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய மூவர் ஸ்வாநுபவத்தால் பேசி யுள்ளார்கள். பெரிய திருமொழியில் (10-8) காதில் கடிப்புப்பதிகத்தில் (10) "அல்லிக்கமலக் கண்ணனே அங்கோ ராய்ச்சி எல்லிப் பொழுதூடிய ஊடல் திறத்தை கல்லின்மலிதோள் கலியன் சொன்ன" என்று தலேக்கட்டப்பட்டது. குலசேகரப் பெருமாள் *ஏர்மலர்ப் பூங்குழல் பதிகத்தின் முடிவில் "இளவாய்ச்சிமார்கள் எல்லிப் பொழு தினிலேமத்தூடி யெள்கியுரைத்த உரையதனே.......குலசேகரன்" என்று தலேக் கட்டினர். திருவாய்மொழி ஆறும் பத்தில் * மின்னிடைமடவார் பதிகம் இதே வகையில் ப்ரணயரஸாநுபவம். அதுவும் ஆய்ச்சிகளின் அநுபவாநுகாரமே யென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனுல் அங்கு இறுதிப் பாசுரத்தில் இதைக்காட்டாமல் ஆய்ச்சிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமல், "குருகூர்ச் சடகோபன் ஏத்திய தமிழ் மாலே" என்றே தலேக்கட்டப்பட்டது.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஓரற்புதம் கேளீர்! *வண்ணமாடங்கள் சூழ் என்று தொடங்கி தாமான தன்மையில் க்ருஷ்ணுவதார ஸமஸமய கோலாஹலங்

களைப் பேசி வருகிறார் ஆழ்வார். அதில் இறுதிப்பாசுரத்தில் "மன்னுநாரணன் நம்பி பிறந்தமை மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த" என்று தாமே பாடியதாகத் தலைக் கட்டினார். இடையில் ஒன்பதாவது பாசுரம் அமைந்த அதிசயத்தை யாரே அறிவார்! (அதாவது) "கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும், எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும், ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும், மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்." என்கிற பாசுரம் உள்ளது. இது யசோதையின் கூற்றே யொழிய ஆழ்வார் கூற்றன்று. கீழே எட்டுப்பாசுரங்களும் ஆழ்வா ருடைய திருவாக்கு. இது ஒன்று மட்டும் யசோதையின் வாக்கு. மேலே சீதக் கடலென்கிற திருமொழியின் முடிவில் "அசோதை முன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை" யென்கிறார். இங்கோ அப்படியில்லை. ஆழ்வார் தாமே ஒரு க்ஷணத் தில் யசோதையாக மாறி விட்டார். இத்தகைய மருமங்களை யறிந்தே ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் "பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினார்கள்." என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதிஹாஸ புராணங்களை யெழுதின ரிஷிகள் கதைகளை மட்டும் எழுதிப் போந்தார்கள். ஆழ்வார்கள் கதை சொல்ல வந்தவர்களல்லர். யசோதை சொல்லுவதாகவும், தேவகி சொல்லுவ தாகவும் கோபிகள் சொல்லுவதாகவும், பாசுரங்கள் காணப்படினும் அவர்களின் பாசுரத்தை அனுவதித்த மாத்திரமேயன்று. இதையெல்லாம் ஸர்வாத்மநா திவ்ய ப்ரபந்தவைதேசிகரான இவரை நோக்கியா நாமெழுதுவது! ஶ்ருங்காரரஸ ஸம்பந்தமில்லாத திருவந்தாதிகளோடு இவர் நிற்கட்டுமே. தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் சேர்த்துப் போற்றட்டுமே. திருமங்கை யாழ்வார் திருநாகையழகியாரை அனுபவிக்கையில் முதலடியிலேயே "என்னையும் நோக்கி யென்னல்குலும் நோக்கி ஏந்திளம் கொங்கையும் நோக்குகின்றார் அன்னை யென்னோக்கு மென்று அஞ்சுகின்றேன்" என்கிறார். இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ பழிக்கப் போகிறார் என்ற காரணத்தினாலும் அஞ்சுகிறார் போலும்!

6 என்று லக்கமிட்ட அபத்தப் பேச்சுக்களுக்கு விடை

"ப்ராஹ்மணியாய் இருந்து..........." என்று தொடங்கி இவர் எழுதி வருகையில் 'அது தவறு' என்றும் 'இது சேராது' என்றும் எழுதுமவை ப்ரலாப மாத்ரம். "திருவடி தாமரை போன்றது" என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட உடனே ஒருவர் திருவடி தடாகத்தில் முளைக்கவில்லை, சேற்றில் முளைக்கவில்லை, தாமரை இலைகளின் இடையே இல்லை. ஆகவே திருவடிக்குத் தாமரையை ஒப்புச்சொல்லு வது தகாது என்றார். சந்திரனை யொத்தது திருமுகம் என்றதைக் கேட்ட ஒருவர் முகத்துக்கு ஒருநாளும் க்ரஹணம் பிடிப்பதில்லை யாகையாலும் சுக்லபக்ஷக்ருஷ்ண பக்ஷங்களில் ஏற்படுகிற ஏற்றக்குறைவுகளும் இல்லாமையாலும் முகத்துக்குச் சந்திர திருஷ்டாந்தம் சொல்வது தகாது என்றார். அவர்களின் பக்கத்தில் இவரும் நிற்கட்டும். இங்கு அநவஸரமாக ஶூத்ரசப்த ப்ரயோகம் பண்ணி நரகப் படுகுழியில் விழுகிறார் இவர். இவரைக் கைகொடுத்துத் தூக்க எந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ வருவரோ?

7 திருவாய்ப்பாடியில் என்று தொடங்கும் வாக்யத்தில் "முதுறசி" என்றும் 'கொற்றம்" என்றும் சில அவச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. முதுறசி என்கிற சொல் எந்த நாட்டில் வழங்குவதோ! அது அச்சுப்பிழை; முதுர்ச்சி என்றிருக்க வேணுமென்ருலும் அதுதான் எந்த நாட்டில் வழங்குவதோ? கொற்றம் என்பது வெற்றிக்கு வாசகம். கொற்றம் வந்துவிடாது என்று எழுதுகிறவிவரை யாருக்கு வெற்றி வந்துவிடாதென்கிறீரென்று கேட்கவேணும். ஒரு மாப்பிள்ளை மாமியா ரகத்துக்குச் சென்ருர். மாமி கூழ் கொடுத்தாள். அதைக்குடித்த மாப்பிள்ளை அம்மாமி கூழ் 'டிட்டிக்கிறது' என்ருர். தித்திக்கிறதென்று சொல்லத் தெரிய வில்லையே என்று பரிஹஸிக்கிற மாமியார் மாப்பிள்ளை வாய் 'டொட்ட'மாய் இருக் கிறதென்ருள். ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதென்று சொல்லத் தெரியவில்லையே என்று வருந்திய மாமஞர் 'டண்டுண்டண்டே' என்ருர். இரண்டுபேரும் இரண்டு ஸ்பஷ் டங்கள் என்று அதற்கு அர்த்தமாம். அப்படியே இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீயின் அவலக்ஷணப் பேச்சுக்களுக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் ஏற்பட வேண்டும்.

8 என்று லக்கமிட்ட அபத்தப்பேச்சுக்களுக்கு விடை: இந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ இரண்டுவரி எழுதிவிட்டு அது கல்பனை, இது அவசியமற்ற கல்பனை என்றெல்லாம் எழுதிப் போருகிருர். ஸம்ச்லேஷம், ஸம்யோகம் இத்யாதி பதங்களுக்கு மிதுனீ பாவந்தான் அர்த்தம் என்று கொண்டிருக்கிற இந்த மேதாவியைத் தெளிவிக்க யாரே வல்லார்? உலகத்தில் ப்ரஜாபதி என்கிற சொல்லை க்ராம்யமாக வழங்கி வருகிருர்கள் சிலர். 'ப்ரஜாபதிச்சரதி கர்பே அந்த:' என்கிற வேதவாக்யத்தை மேலான ஆதாரமாகக் காட்டுகிருர்கள் அவர்கள். இவர்க்கும் இத்தகைய ஆதாரங்கள் பல கிடைக்கக்கூடும்.

9 என்று லக்கமிட்ட அபத்தப் பேச்சுக்கு விடை: திருப்பாவை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி எவ்விதமாகவுள்ளது, எந்த ப்ரகரணத்தில் என்னவுள்ளது என்ப தொன்றையும் சிறிதும் காட்டாமல் "திருப்பாவையே அர்த்தமற்றதாகிவிடும்" என் றெழுதுகிற விவரை நோக்கி ஒன்றே கேட்கிரேம். திருப்பாவை அர்த்தமற்றதாகி விட்டால் உமக்கு என்ன நஷ்டம் என்று. நம்முடைய யஜுர்வேதத்தில் 6 வது காண்டம் தொடங்கும்போது "கோஹி தத் வேத யத்யமுஷ்மிந் லோகே அஸ்தி வா ந வேதி"—என்றொரு வாக்கிய முள்ளது. இதனுல் மேலுலகத்தி லொன்றுமே இல்லை என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதனுல் வேதம் முழுவதும் அர்த்த மற்ற தாகி விடுகின்றதென்று சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். "ஸுவர்கம் லோகமேதி "ஸுவர்கமேவ லோகம் அபிஜயதி" என்றிப்படிப் பதிஞயிரம் தடவை முறையிடுகிற வேதம் "மேலே ஒன்றுள்ளதென்று யார் கண்டார்?" என்ருல் இதற்கு என்ன அர்த்தம்? அனர்த்தம்தான் அர்த்தம்

10 லக்கமிட்ட அபத்த வாக்கியராசியில் "அர்ஜுனன் சரமச்லோகம் கேட்டு தரித்தான். திருப்பாவையில் அவ்விதம் பகவான் ஒன்றும் கூறவில்லை" என்றுள்ளது. இது அனன்விதமான பேச்சு. அர்ஜுனன் தரித்தானென்று இவர் எது கொண்டறிந்தார்? "நூநம் அச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாஶ் சாஸி பாண்டவ!, அபுத்த்யா யந்நஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம்" என்று கண்ண பிரான் நொந்து சொன்ன பேச்சு உத்தர கீதையில் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. அர்ஜுனன் நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்ற போது அவனைக் கீழே தள்ளி விட்டு பீமஸேனுதிகள் நால்வரும் யுத்தம் செய்து வெற்றி பெற்ருர்கள் என்றும் கீதை யென்பதொன்று அவதரிக்கவேயில்லை யென்றும் இவருடைய தாயாதிகள் எழுதியிருக்கிருர்கள். அது இவர்க்குத் தெரியாதுபோலும்! இனியாவது தெரிந்து கொண்டு அந்த வாதத்தைக் கிளப்பிக் காலம் கழிக்கட்டும்.

11 என்று லக்கமிட்ட வார்த்தைகளின் அஸமஞ்ஜஸத்தனம் மிகமிக அருவருக்கத்தக்கது. "நான் உன்னை உன்னாலே கேட்டு எப்போதும் இப்போதும் அப்படியாக இருந்து விடாமல் இப்படியும் அப்படியும் இருந்து வருகிறேன்." என்று ஒருவன் எழுதினால் இதற்கு என்ன அர்த்தமோ அதுதான் இவருடைய வரிகளுக்கெல்லாம் அர்த்தமென்னத் தட்டில்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (5-3-3) "உனக்குப்பணி செய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை அழிவுகண்டாய்." — என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸந்நிதியில் ஸவிநயம் கேட்டறிந்து தெளிவுபெறுவாராக. "இவளுடைய தகப்பனர் புத்ரபாவத்தை அனுபவித்தார்." நம்மாழ்வார் நாயகபாவத்தை அனுபவித்தார்." என்றெழுதுகிற இந்த மேதாவியின் அஸம்பத்த சப்தராசிகளை எவ்வளவு பார்ப்பது! எவ்வளவு எழுதுவது!! நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் "வம்பார்வினைச் சொல்லவோ எம்மை வைத்ததிவ் வான் புனத்தே" என்கிறார். அந்தப் பாடு படுகிறோம் நாம். வேதத்தில் (7-4ல்) அம்பாவுக்கும் அம்பாலிக்கும் அம்பிகைக்கும் உண்டான பாவங்களைப் பேசிக்கொண்டு போது போக்க வேண்டிய இவர் ஏதுக்கு அஸ்தானே கைவைத்துத் திண்டாடுகிறார் என்று தெரியவில்லையே!

கடைசியாக 12 லக்கமிட்ட பாராவை முடிக்கின்ற இவர் "கருணையாலேயே தேவதை பலம் கொடுக்கிறது" என்று தமது கட்டுரையை முடித்துள்ளார். இதை மறுத்து யாரேனும் சொன்னதுண்டோ? யாரேனும் எழுதி வைத்திருப்பதுண்டோ? இவருடைய உபக்ரமமென்ன? உபஸம்ஹாரமென்ன? என்று கேட்டால் திசைதொறும் விழிப்பர். நான்முகனும் அல்லது திசைமுகனும் ஸேவை ஸாதிப்பர்.

— உபஸம்ஹாரம் —

வரும் தபால்களையும் பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் வாசிப்பதும், எழுதுவது மெல்லாம் ஒரு வருஷகாலமாகப் பராதீனமாகவே நடந்து வருகிறது அடியேனுக்கு. நேத்ர சிகித்ஸை செய்துகொள்ளவேண்டிய நிலைமையில் ஒரு வருஷமாகவே யிருந்துவருகிறேன். அடுத்தடுத்து வரும் உத்ஸவாநுபவங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியாமல் காலங் கடத்திவருகிறேன். அனேகமாய் இவ் வானி மாதத்திற்குள் சிகித்ஸை நடைபெறலாம். சிகித்ஸை முடிந்துவிட்டதாகப் பலர் எண்ணிக் கடிதங்கள் எழுதிவருவதால் இங்கு இது தெரிவிக்கவேண்டியதாயிற்று. இது நிற்க.

புநர்வஸு பத்ரிகை நியதமாக வெளிவந்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அது கிடைக்குங்காலங்களில் அதனைப்பிரித்துப் பார்க்கவேணுமென்கிற அபிருசியும் நமக்கு உண்டானதில்லை. சென்ற மாதத்தில் கிடைத்த புநர்வஸுவை நாம் பிரிக்கவுமில்லை. யாரைக்கொண்டாவது வாசிக்கச்செய்து கேட்க வேணுமென்னும் விருப்பமும் விளையவில்லை. ஆனால் அதைவாசித்துப்பார்த்த ஸஹ்ருதய ஸுஹ்ருந்மணிகள் பலர் கடிதங்கள் மூலமாகவும் நேரிலும் "புனர்வஸுவில் இப்போது வெளிவந்திருக்கும் அபத்தக்களஞ்சியத்தை உபேக்ஷிக்கவே கூடாது" என்று வற்புறுத்தினபடியால் இந்த நூலெழுதலாயிற்று. எனது வாழ்நாளில் பல நூற்றுக்கணக்கான துர்வாதச்சுவடிகளுக்கு மறுப்பு நூல்களை யெழுத நேர்ந்ததென்பதை உலகமறியும். இந்த நூல் மிக்க வருத்தத்துடனே யெழுதலாயிற்று. ஏன்? இவ்வளவு அஸப்யமான சொற்களையும் பொருள்களையுங்கொண்ட சுவடி இதுகாறும் நமது மறுப்புக்கு இலக்காகவில்லை.

ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மறுக்கும்போது, அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலரு மறிய எடுத்துக்காட்டி "இதில் இன்னவிதமான அநுபபத்தியுள்ளது" என்று விளக்கிக்காட்டி யிருக்கவேணும். ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியையும் உதாஹரியாமல் தாம் க்ரஹித்த அபார்த்தத்தையே காட்டி 'அது தப்பு, இது தவறு, இது கல்பனை' என்று எழுதிவைத்திருக்கின்ற இவருடைய கட்டுரையினால் ஒரு நபராவது த்ருப்தியோ மகிழ்ச்சியோ அடைய முடியுமா? "இக்காலத்திலுள்ள திருப்பாவை ப்ரவசநகர்த்தாக்கள் மிகுந்த குழப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டார்கள்" என்றும் "ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டுத் தானாகவேண்டும்" என்றும் கைகூசாமல் எழுதுகிறாரிவர். இதைப்பற்றி நூலினுள்ளே மிகமிக எழுதியுள்ளேன். மிக்க குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டதாக எழுதுகின்ற விவர் சில பெரியார்களை யடிபணிந்து அக்குழப்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளத்தடையென்னோ? நாம் எழுபத்திரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு வாசித்த மாக காவியத்தில் [சிசுபாலவத மஹாகாவ்யே] ஒரு சுலோகத்தை இன்று நினைக்கிறோம்;

" ஏதஸ்மிந் அதிகபயச்ச்ரியம் வஹந்த்ய: ஸம்க்ஷோபம் பவநபுவா ஜவேந நீதா",
வால்மீகேரரஹிதராம லக்ஷ்மணாநாம் ஸாதர்ம்யம் தததி கிராம் மஹாஸரஸ்ய:."

என்பது. ரைவதககிரிவர்ணனத்திலுள்ள சுலோகமிது. அங்குள்ள பெரிய தடாகங்களுக்கு வால்மீகிராமாயணத்தோடு ஸாம்யம் பேசுகிறாரிதில். [ஸபங்க ச்லேஷமும் அபங்கச்லேஷமும் உள்ளது இதில்.] இதிலிருந்து ஒரே விஷயம் இங்குக் கொள்ளுகிறோம், [ஸம்க்ஷோபம் பவநபுவா ஜவேந நீதா:] தடாகங்களுக்கும் குழப்பம் உண்டானதாகவும், வால்மீகிராமாயணத்துக்கும் குழப்பம் உண்டானதாகவும் இதில் கூறப்படுகிறது. தடாக பக்ஷத்தில் 'பவநபுவா' என்பது விசேஷணம். ராமாயண பக்ஷத்தில் அது விசேஷ்யம். தடாகங்கள் காற்றின் வேகத்தினால் குழப்பமடைந்ததாகவும், ஸ்ரீ ராமாயணம் பவநதநயனான ஹநுமானால் குழப்பமடைந்ததாகவும் இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ ராமாயணத்திற்கு ஹநுமானால் ஏற்பட்ட குழப்பம் ஸுந்தரகாண்ட யுத்தகாண்டங்களில் காணப்படுகிறது. தடாகங்களுக்குக் குழப்பமேற்படுவது ஸஹஜம். ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஹநுமானால் (ஸம்க்ஷோபம்) குழப்பம் ஏற்பட்டதென்றால் அது பரிஹாரஸாபேக்ஷமானதன்று. இவருடைய குழப்பம் அப்படிப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவர் தமது குழப்பத்திற்குப் பரிஹாரம் பெறவேண்டியது மிக அவசியம். அதை இவர் விரைவில் பெற்றாக வேண்டும். "ஸமீப காலங்களில்............குழப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டார்கள்" என்றிவர் எழுதியுள்ளார். நமது இந்நூலில் ஜேம்ஷெட்பூர் ராமரத்னமையங்காருடைய வாசகங்களும் மாயவரம் மஹாதனிகருடைய கதையொன்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. ரா. ஐயங்கார் இவருடைய திருப்பாவை உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு மிக்க குழப்பமடைந்தே பலரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மாயவரம் தனிகர்க்குண்டான குழப்பத்தை அவருடைய கதையினால் அறிந்திருக்கிறீர்கள். நம் ப்ரஹ்மஸ்ரீக்குண்டான குழப்பம் எத்தகையதோ? இஃதொன்றையே நாம் அறிய விரும்புகிறோம்.

அக்னிஹோத்ர – கண்டகோத்தாரம் முற்றுப்பெற்றது.

நமது பழைய கட்டுரை ஒன்றின் அனுவாதம்

(இதே புனர்வஸு பத்ரிகையில் (காலஞ்சென்ற D.T. தாதாசாரியாரின் கட்டுரைக்கு நாம் எழுதியிருந்த மறுப்பின் மறுபதிப்பு)

மயிலையில் நின்றும் நெடுநாளாக வெளிவரும் புனர்வஸுபத்ரிகையின் நெ. 153 ல் ஒரு பண்டிதர் "திருப்பாவை—சுடர் (க்) கொடியின் சொல்லமுதம்" என மகுடமிட்டு எழுதிவருகையில் (4. ஆழி) என்றிட்டு எழுதியிருப்பதாவது—இப் பாட்டில் கோபிகள் மார்கழிநீராட மழை பெய்யுமாறு மேகதேவதையைப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள்; இப்போது ஆறுகளும் குளங்களும் வறண்டுகிடக்கின்றனவா என்ன இவர்கள் நீராடத் தண்ணீரே இல்லையா என்ன? இனிமேல் மழைபெய்து தானு ஆகவேண்டும்? இப்போது இவர்கள் ஜலாசயங்களில் ஜலக்ரீடை பண்ணுமலா இருக்கிறார்கள்? தண்ணீரே இல்லாமலிருந்தால் முதற்பாட்டில் "நீராடப் போதுவீர்! போதுமினோ" என்றழைத்து நீராடப்புறப்பட்டிருக்க மாட்டார்களன்றோ? இன்றைக்கு இந்த விரதத்தை யனுஷ்டிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கவோ, வீட்டை விட்டுக் கிளம்பித் தோழிகளையழைக்கவோ மாட்டார்களன்றோ? இப்போது நீராட்டத்திற்குரிய ஜலஸௌகர்யம் பூர்ணமாகவே யிருக்கின்றது; ஆகவே இப்போது ஜலத்திற்கு அபேக்ஷையே கிடையாது. எப்படியும் இப்போது நீராட்டம் நடந்தே விடும். அடுத்த வருடத்திற்காகத்தான் இப்போது பெய்யும்படி வேண்டுகிறார்கள்— என்று; இதனால் பலபேர்களுக்குண்டான ஸந்தேஹம் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது—என்று; இத்தகைய அரும்பெரும்பொருளைக்கண்டறிந்து வரைந்தது விலக்ஷணமேதாவிலாஸமே. "இதனால் பலபேர்களுக்குண்டான ஸந்தேஹம் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது" என்று பண்டிதர் தலைக்கட்டினதுண்டே, இதுதான் பரமரஸம். ஏரிகளும் குளங்களும் நதிகளும் நீர்நிரம்பியிருக்க கோபிகள் மழைபெய்திடாய், என்று வேண்டுவது பொருத்தமாக இல்லையே யென்று பல நிருபகர்கள் ஸந்தேஹங்கொண்டிருந்தார்களாம்; இந்த வேண்டுகோள் இந்த வருஷத்திற்காகவன்று, மேல் வருஷத்திற்காகவே யென்று தாம் கண்டறிந்து துணிந்து வெளியிட்டதனால் ஸந்தேஹம் தீர்ந்து விட்டதாம். ப்ரஜ்ஞையும் ப்ரதிபையும் மிக வியக்கத்தக்கது.

— ஸ்வாத்மாநுபூதலேசவைகரீ ஸமுத்போதனம் —

இதைச்சிறிது மாற்றியெழுதியிருக்கலாமென்று தோன்றியது. எங்ஙனே யென்னில்; வர்ஷருதுவின் மாதங்கள் ஆவணியும் புரட்டாசியுமேயொழிய மார்கழி யன்று. "தபச் ச தபஸ்யச் ச வார்ஷிகாவ்ருதூ" என்று வேதமுமோதிற்று. மார்கழி மாதம் ஹேமந்த காலமேயொழிய வர்ஷாகாலமன்று; இதற்கு முந்தின சரத்ருது விலுங்கூட மேகம் வர்ஷியாததென்பதை "கர்ஜதி சரதி ந வர்ஷதி வர்ஷதி வர்ஷாஸு நிஸ்ஸ்வநோ மேக:" என்பதனால் பண்டிதராஜன் பகர்ந்தான். "தர்சயந்தி சரந்நத்ய: புலிநாநி சனைச் சனை:" என்று வான்மீகி முனிவரும் சொல்லிவைத்தார். ஆக இந்த ஹேமந்த காலத்தில் மழைபெய்யப் பிரார்த்திப்பது அஸங்கதமாகையாலே இந்தப் பாசுரம் அவதரித்ததே ஸமஞ்ஜஸமாகத் தோன்றவில்லை—என்றெழுதியிருக்கலாம். அதவா, மற்றொரு படியாகவும் எழுதியிருக்கலாம்; * நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ * என்றழைத்தவர்கள் எல்லாருமாகக்கூடி ஒரு பொய்கைக்கோ யமுனைக்கோ போய்ச்சேரவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே நந்தகோபனுடைய கோயில் காப்

பாவை யெழுப்புவதும் நந்தகோபயசோதாதிகளை யெழுப்புவதுமாய் பொய்கைக் கரையின் பேச்சேயில்லாமல் பிரபந்தத்தை முடித்துவிட்டபடியாலே இது விப்ரலம்பக வாக்யமாயிருந்ததென்று கூசாமல் எழுதியிருக்கலாம். எதையெழுதினாலும் காகிதம் தாங்குமன்றோ! 'இவை சில அபூர்வார்த்தங்கள்' என்று உகந்து வாசிக்கவும் வியக்கவும் அதிகாரிகளு முள்ளார்களன்றோ

— புள்ளுஞ்சிலம்பினவில் மற்றோரதிசயமும் கேளீர் —

"6. புள்ளும்" என்றிட்டு (மேலே குறித்த புனர்வஸுவில் பக்கம் 24 ல்) முன்னம் குறித்த பண்டிதர் தாம் எழுதியிருப்பதாவது. பாவைக்களம் செல்வதற்குப் புறப்பட்டவர்கள் இந்த கோஷ்டியில் இன்னமும் வந்து சேராதவர்களை யெழுப்புவதாக அமைந்திருக்கிற பத்துப் பாசுரங்களுக்கு அவதாரிகையிடுகிறார் இப்பண்டிதர்—தூக்கம் விழித்தெழுந்து வராதவர்களும் வரட்டும்; அவர்களுக்காகக் கொஞ்சம் பொறுப்போம் என்று ஒருத்தி சொன்னாளாம். அவர்களுக்காக நாம் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? நாமெல்லோரும் காலத்தில் எழுந்து வந்துவிடவில்லையா? இதைப்போல் அவர்களும் வந்திருக்க வேண்டாமா? 'வீணாக மற்றவர்கள் காத்திருப்பார்களே! என்று எண்ணமில்லாதவர்களைப்பற்றி நமக்கு ஏன் கவலை? என்று' மற்றொருத்தி சொன்னாளாம். அதற்குமேல் அவள் மீண்டும் சொன்னாளாம்—'அப்படியன்று அம்மா! ஒரு காரியத்திலும் நாம் அவசரப்படக்கூடாது; பரவசமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பர்களோ யொழிய வேணுமென்று வராமலிருப்பர்கள்? தூக்கமென்பது பொல்லாததன்றோ? என் செய்வர்கள் பாவம்! விழித்துக் கொண்டபின் பரிதாபப்படாமலா இருப்பர்கள்! என்று சாந்தமாகவும் ஸாமர்த்தியமாகவும் கூறினாளாம். இப்படிப் பட்ட அம்மையார்புராணங்களை அநுபவிக்கவும் வெள்கி நிற்க வேண்டியிருந்தும் இன்சுவைமிக்க தத்துவங்களை யுணர்த்தவேண்டி அநுவதித்தோமித்தனை. இவ் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் தத்துவப் பொருள்களை க்ரமேண கேளீர்.

— மார்கழி நீராட்டத்தின் மருமமுணர்த்துதல் —

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் * நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ * என்றும், மூன்றாம்பாட்டில் * நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால் * என்றும் நாலாம்பாட்டில் * நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து * என்றும், இருபதாம்பாட்டில் * நப்பின்னைநங்காய்! இப்போதே யெம்மை நீராட்டு * என்றும், இருபத்தாறும் பாட்டில் * மார்கழி நீராடுவான் * என்றும் இங்ஙனே பலகால் நீராட்ட ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்ந்துள்ளது. மார்கழி நீராட்டமஹோத்ஸவமென்று ஆங்காங்கு உத்ஸவமும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது ஆண்டாள் திருவவதாரஸ்தலமான ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ஆண்டாளை நீர்நிலையருகில் எழுந்தருளச்செய்து நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் திருப்பாவையில் * நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ * என்றழைத்தவர்கள் நீராடுமிடமான நீர்நிலைக்குச் செல்லவில்லையே; தாங்கள் நீராடினதாகவும் சொல்லவில்லையே; இதன் மருமமென்ன? என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நாலாம் பாட்டில் * ஆழிமழைக் கண்ணா வென்று மழைத்தெய்வமான மேகத்தை விளித்து * நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட உலகினிற் பெய்திடாயென்று நியமித்திருப்பதை நோக்குங்கால் மெய்யாகவே நீரிலே தோய்வதை உத்தேசித்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகிறதே; மேலே

அந்த அனுட்டானம் செய்ததாகத் தெரியவில்லையே யென்று சங்கிப்பதற்கு ஆஸ்பத முள்ளதுதானே.

— முன்னோர்மொழிந்த முறைகாட்டுதல் —

பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் இந்த சங்கை பரிஹாரமடையும் படியாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. *நீராடப் போதுவீர்!* என்றவிடத்து மூவாயிரப்படியில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—"[நீராட] இத்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாட வென்றார்கள். *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்" என்று பகவத் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு க்ரீஷ்மகாலத்தில் குளிர்ந்த மடுவில்படிவதை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்விற்றிறே" என்று. ஆறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தியும் காணீர்; "[நீராட] இவர்கள் தங்களுக்கு நீரா வென்று தோயாசையிறே. யமுனா ஜலம் ஒருத்தியுடைய விரஹாக்நியாலே சுவறுமே தமிழர் கலவியைச் சுனையாடலென்றுய்த்துச் சொல்லுவது. க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷந்தையாய்த்து இவர்கள் நீராடவென்கிறது. *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்* என்னுமாபோலே" என்று. ஆக இவற்றால், பகவானிடத்தில் அவகாஹிப்பதுதான் நீராட்டமாக மறைத்துச் சொல்லப்பட்டதென்று விளங்கும்.

— எம்பெருமானே உண்மையான தடாகமென நிரூபிக்கும் விருந்து —

முகுந்தமாலையில் *கரசரணஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவிசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே, ஹரிஸரஸி விகாஹ்யாபீய தேஜோஜலௌகம் பவமருபரிகிந்ந: கேதமத்ய த்யஜாமி* என்கிற சுலோகத்தை நன்கு சிந்தனை செய்வது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (8.5-1) *மாயக்கூத்தா...கண்ணா! கண்கைகால் தூய செய்ய மலர்களா சோதிச் செவ்வாய் முகிழதா, சாயல் சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா, தாமரைநீள் வாசத்தடம்போல் வருவானே!* என்றும் *வல்லரக்கர் புக்கழுந்தத் தயரதன் பெற்ற மரதகமணித் தடம்* என்றும் எம்பெருமானைத் தடாகமாகவே பேசினார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமருளிச் செய்துகொண்டே (திருக்கோட்டியூரிலிருந்து) திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் புகுகின்ற பட்டர் ஐம்பதறுபது சுலோகங்களினால் திருக்காவேரியையும் திருச்சோலைகளையும் திருமதிள்களையும் திருவீதிகளையும் திருமண்டபங்களையும் சந்திரபுஷ்கரிணி திருப்புன்னை முதலானவைகளையும் அநுபவித்து, ஸ்ரீரங்கநாதன் கர்ப்பக்ருஹத் திருமுன்பே வந்தவாறே *பிப நயந! புரஸ் தே ரங்கதுர்யாபிதாநம் ஸ்திதமிவ பரிபுல்லத் புண்டரீகம் தடாகம்* என்றும், *உத்புல்ல பங்கஜ தடாகமிவோபயாநி ஸ்ரீரங்கராஜமிஹ* என்றும் ஒரு தாமரைத் தடாகத்திலே படிவதாகப் பணித்தாரயன்றி ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவிக்கின்றேனென்றாரல்லர். ஆகவே திருப்பாவையில் நீராட்ட ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்ந்ததானது பகவதவகாஹனத்தையே சொன்னபடியாம். இதுமட்டுமன்று; [திருவிருத்தத்தில்) *சோலை நன் ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து* என்றருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையாகிய ஆசாரியர்களிடத்துப் படிந்து குடைந்தாடுவதையும் சொன்னபடியாகும். இதற்குச் சேருமாறு ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை விளக்குதற்குப் ப்ராங்காசுவன்றோ (திருப்பாவையில்) ஸ்ரீஸூக்தி

கள் தொடையுண்டு திகழ்கின்றன. இந்த விளக்கத்தை அடியேனுடைய திருப்பாவையுரைகள் பலவற்றிலும் ரஸிகர்கள் அநுபவிக்கலாம். அநுபவித்துப் பிரவசனம் செய்து வருகிறார்கள். நமது அறிவுரைகள் உலகம் பரந்தவை.

— ஐயங்கார் பாசுரமொன்று காட்டும் தெளிவு —

பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுக்கும் நூற்றெட்டு வெண்பாக்களிட்டு நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யென்னும் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார். அதில் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினொன்றில் ஒன்றான திருவெள்ளக் குளத்திற்கு இட்ட வெண்பா வருமாறு;—

"நானடிமை செய்யவிடாய் நானுற்றே னெம்பெருமான்*
தானடிமை கொள்ளவிடாய் தானுற்றான்* —ஆனதற்பின்
வெள்ளக்குளத்தே விடாயிருவரும் தணிந்தோம்*
உள்ளாக் குளத்தேனே யொத்து."

(இப்பாட்டின் கருத்துச் சுருக்கம்.) எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யவேணுமென்கிற விடாய் நமக்கிருப்பதுபோல, நம்மை அடிமைகொள்ள வேணுமென்னும் விடாய் அவனுக்குமுள்ளது. இருவருடைய விடாயும் தீரவேணும். என்னபண்ணினால் விடாய் தீரும்? குளத்திலே படிந்தால் தீரும். சேலும் கயலுஞ் சேறும் பாசியும் மலிந்த குளத்திலே படிந்து தீரும் விடாயன்று இது. இந்த விடாய் தீருகைக்குத் திருவெள்ளக் குளமென்று ஒரு விலக்ஷணமான குளமுண்டாயிற்று. இதிலே அவன் நித்ய ஸந்நிதி பண்ணி ஸம்ஸாரிகளை அடிமைகொண்டு தன் விடாய் தீரப்பெறுகிறான். நாமும் இங்கே அடிமைசெய்து நம்விடாய் தீரப்பெறுகிறோம். திருவெள்ளக்குளமென்று ஊர்க்கும் பெயர், பெருமாளுக்கும் பெயர். அத்தலத்தில் விளங்கும் திருக்குளத்திற்கும் திருநாமம். ஆக, ஹரிஸரஸி விகாஹனமே நீராட்டமென்றதாயிற்று. (இந்த வெண்பாவில் ஈற்றடியில் குளம் என்றது—சர்க்கரைப்பாகுக்கு வாசகமான குடமென்கிற வடசொல் விகாரம்).

— பாகவதர்களைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவதற்கு ஹேதுக்கள் ஐந்து —

நீலாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம் என்ற தனியனுக்குச் சேர *நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பனை கண்ணபிரானைப் பள்ளியுணர்த்துவதையே பிரதானமாகக் கொண்ட இத்திருப்பாவையில் ஆறாவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாம் பாசுரமளவும் பத்துப் பாசுரங்கள் பாகவதர்களைப் பள்ளியுணர்த்துவன. 1. "ஏக: ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத தசபிஸ் :ஸஹ" என்று சாஸ்த்ரம் பரம போக்யமான வஸ்துவை ஒருவனாக அநுபவிக்க லாகாதென்றும் பத்துப்பேரோடு கூடியே அநுபவிக்கவேணு மென்றும் சொல்லியிருக்கையாலே பெருங்கூட்டமாகக் கூடி யநுபவிக்கப் பாரிக்கின்றனரென்பது முதல் ஹேது.

பரத்வமென்னும் ஒரு திருக்குணம்மாத்திரமே விளங்குமிடமான பரமபத நாதனை யநுபவிக்கப் பலகோடி நூறாயிரவர் திரளும்போது ஸகலதிருக்குணங்க

ளும் ஒருங்கே விளங்கு மிவ்விடத்தே அநுபோக்தாக்கள் அதனிலும் விஞ்சியிருக்க வேண்டாவோ என்கிற ஆவலுமுள்ளமை இரண்டாவது ஹேது.

பெரு வெள்ளத்திலே இழியுமவர்கள் பெருந்திரளாக இழியுமா போலே "ஆழியானென்னு மாழமோழையில்" என்ற பெரியாழ்வா ரருளிச்செயலின்படி அகாத ப்ரவாஹமான இவ்விஷயத்தில் பெருந்திரள் மிக அவசியமென்றும் கருதினார்கள்; * காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் * என்னும்படியான விஷயத்தில் பலர் கூடியிருப்பது தைர்ய ஹேதுவாகு மன்றோ. இது மூன்றாவது ஹேது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று பாகவத கோஷ்டியில் சேரப் பெறுகையையே புருஷார்த்தமாகக்கூறி, முடிவிலும் "வந்தவ ரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து, அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை" என்று அப்பேறு தன்னையே பெற்றதாகக் கூறியிருக்கையாலே பகவதநுபவத்திற் காட்டிலும் பாகவத கோஷ்டியில் அந்வயமே பரமபுருஷார்த்தமாகத் தேறுதலால் இங்ஙனேயொரு பத்துப்பாட்டுகள் அமைத்து அதனை வெளியிட விரும்பினது நான்காம் ஹேது.

இங்கு மிக முக்கியமாகக் கருதத்தக்க தொன்றுண்டு; அதாவது —விபீஷணாழ்வான் பெருமாளிடத்தே ஆச்ரயிக்க வரும்போது கட்டும்காவலு மொன்று மின்றிக்கேயிருக்க நேராகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து பணியலர்மாயிருக்கவும் அது செய்யாதே "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி வானர முதலிகளை முன்னிட்டாப்போலே இவர்களும் பாகவதோத்தமர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்த பரிபாலனம் பண்ணுகிறார்கள்.

— எழுப்பப்படுமவர்கள் உறங்குபவர்களல்லர் —

பகவதநுபவத்தில் அபிநிவேசம் எல்லார்க்கு மொத்திருக்கும் போது சிலர் உள்ளே கிடந்துறங்குவதாகவும், சிலர் வெளியே உலாவி உணர்த்துவதாகவும் பாசுரமிட்டால் இது பொருந்துமோ? உள்ளே கிடந்துறங்குவார்க்கு அவா குறைவுபட்டதென்றும், வெளியே நின்று உணர்த்துவார்க்கு அவா அதிகமென்றும் தேறுமே; இவ் விதமான ஏற்றத்தாழ்வு பாகவதர்களுக்குள் இருக்கத் தகாதே! என்னில்; கேண்மின்; கண்ணபிரானுடைய திருக்குணங்களும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களும் ராமசரங்கள் போலே சிலரை மயங்கப்பண்ணும், சிலரைத் துடிக்கப் பண்ணும் உள்ளே கிடப்பவர்கள் மயங்கினவர்களின் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள், வெளியே எழுப்புமவர்கள் துடிப்பவர்களின் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள், ஆகவே அனைவரும் பகவத்குணாநுபவத்திலீடுபட்டவர்களே யென்னத் தட்டில்லை.

— நாமுரைக்கும் உள்ளுறைபொருள்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு விருந்து —

22. [தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை] தாயாவது காயத்ரி "காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதா" என்று வேதத்தில் காயத்ரியைச் சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இங்குத் தாய் என்றது காயத்ரியை; அதைக் குடல்விளக்கஞ் செய்கையாவது குடலென்பது நடுவான பாகம். காயத்ரியில் நடுப்பாகமாவது "பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி" என்பது, இதுதானே அதில் உயிரான

பாகம். இதை விளக்கம் செய்வதாவது ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸை அதிகரிக்கச்செய்கை இனி, திருமங்கையாழ்வார் * குலந்தரும் செல்வம் தந்திடு மென்ற பாசுரத்திலே "பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தையும் தாயாகக் கொள்ளலாம். கண்ணபிரானுக்கு தேவகிப் பிராட்டி ஒரு தாய்; யசோதைப்பிராட்டி மற்றொரு தாய்; தேவகியைக் காட்டிலும் யசோதையே சிறந்த தாயெனக் கொண்டாடப் படுகிறாள். அதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலும் காயத்ரியைக் காட்டிலும் திருவஷ்டாக்ஷரியே மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "ச்சந்தஸாம்மாதாவாலும் அதுக்குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்ட ஜன்மம்" என்ற சூர்ணிகை இங்கே அநுஸந்தேயம். திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்திற்கு [குடல்] நடுப்பாகமாவது. நமஸ்ஸை அதை விளக்கம் செய்பவர் ஆசார்யர். ஸ்வரூப விரோதி உபாயவிரோதி ப்ராப்யவிரோதி என்ற மூவகை விரோதிகளையும் கழிப்பதன்றோ நமஸ்ஸை; ஸ்வரூபாம்சத்திலும் உபாயாம்சத்திலும் உபேயாம்சத்திலும் தாங்கள் உஜ்ஜ்வலர்களா யிருந்து தம்மர்களையும் உஜ்ஜ்வலர் களாக்குமவர் தாயை குடல்விளக்கம் செய்பவர் என்றதாயிற்று. [தாமோதரன்] தாம்பினால் கட்டுண்டவனென்பது கருத்து. கண்ணன் தாம்பினால் கட்டுண்டது தன்னுடைய இச்சையினாலத்தை யொழிய கருமம் காரணமாகவன்று. அவ்வளவேயுமல்லாமல் அந்த தாமபந்தம் அவனுக்கு தேஜஸ்கரமாயும் நின்றது. அது போலவே ஆசாரியர்களும் இந்நிலவுலகில் பத்தஸம்ஸாரிகளிலே ஒரு கோவையாய் பந்தத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது கருமத்தினாலன்றிகயே பகவதிச்சையினாலாயது அதுதானே அவர்களுக்கு தேஜஸ்கரமாயும நின்றது. ஆக இத்தன்மையைப்பற்றி ஆசார்யனைத் தாமோதரனென்னத் தட்டில்லை. இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

— ஆழிமழைக்கண்ணாவின் அந்தரங்கப்பொருள் விருந்து —

பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிப்பதும் ஞானத்துறைபடிந்தாடுவதுமே நீராடவென்றதின் கருத்தாயின் ஆழிமழைக்கண்ணாவென்று மேகதேவதையை விளித்து மழைபெய்ய நியமிப்பானேன்? என்று கேள்வியெழும். நீராட வென்றதன் அந்தரங்கப்பொருளை உணர்த்தியதுபோல மழைபெய்ய நியமித்த இதன் அந்தரங்கப் பொருளை உணர்த்துகின்றேன் பூருவாசாரியர்களின் ஒரு ச்லோகம் கேளீர்;

' லக்ஷ்மீநாதாக்க்யஸிந்தெள சடரிபுஜலத: ப்ராப்ய காருண்யநீரம்
நாதாத்ரெள அப்யஷிஞ்சத் ததநு ரகுவராம்போஜசக்ஷுர்ஜ்ஜராப்யாம்,
கத்வா தாம் யாமுநாக்க்யாம் ஸரிதம், அத யதீந்த்ராக்க்யபத்மாகரேந்த்ரம்
ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி ஸததம் தேசிகேந்த்ரப்ரமெளகை''

இதன்பொருளாவது —நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் ச்ரியப்பதியாகிற கடலிலே புக்குக். கருணையாகிற நீரை முகந்துகொண்டு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளாகிற மலையினுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாலே பெருகி யமுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றில் தங்கி அங்கு நின்றும் பெருகி எம்பெருமானாராகிற ஏரியை நிறைத்து [வீராணத்தேரியின் தீர்த்தம் எழுபத்துநான்கு மதகுகள் வழியாகப் பெருகிப் பலவூர்களிலே பாயுமாபோலே] எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளின் வழியாக் ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் பக்கலிலே இடையறாது பெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற தென்கை.

24 ஆக, நம்மாழ்வார்போன்றவொரு ஆசார்யரை ஆழிமழைக்கண்ணு வென்று விளித்து, ' லக்ஷ்மீ நாதஸமாரம்பாம்- குருபரம்பராம்* என்கிறபடிய கருணைக்கடலான எம்பெருமான் தொடங்கி நிகழ்கின்ற ஆசார்யபரம்பரையில் ப்ராப்தமான அர்த்தங்களை மேலெழக்கொள்ளாமல் உள்புக்கு முகந்துகொண்டு, திவ்யமங்கள விக்ரஹச்சாயையினல் தேவபிரானுடையக் கரிய கோலத்திருவுரு உள்ளேவிளங்கும்படியைக் காட்டிக்கொண்டு திருவாழியாழ்வாளைப்போல் விரோதி நிரஸநஞ்செய்துகொண்டும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானைப்போல கம்பீரமான திருமிடற்றோசையைக் காட்டிக்கொண்டும் ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தாராளமாகப் பெய்து எங்களை யுஜ்ஜீவிப்பித்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையே அந்தரங்கப் பொருளென்னத் தட்டில்லை.

— ஆசார்ய மேகஸாதர்ம்ய நிருபண விருந்துகன் பந்து —

ஆழிமழைக்கண்ணுவென்று ஆசார்யச்ரேஷ்டரே விளிக்கப் படுகிறாரென்றதற்குப் பொருத்தமாக மேகத்திற்கும் ஆசார்யர்க்கும் பத்து வகையான ஒப்புமைகள்.

(1) மேகமானது உப்புக்கடலிலுள்ள க்ஷாரமான ஜலத்தையும் தான் முகந்து மிக மதுரமாக்கிப் பெய்கின்றது அது போல் ஆசாரியர், நால்வேதக்கடலிலுள்ளனவாய் மந்தமதிகளுக்கு துரவகாஹங்களாய் அபோக்யங்களான அர்த்தங்களைத் தங்களுடைய திருநாவீறு கொண்டு போக்கியமாக்கி உபகரிப்பர்.

(2) மேகமானது " உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந் திரிந்து" (திருவிருத்தம் 32) என்றருளிச் செய்தபடியே லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பெய்யவேண்டுமிடங்களிற் சென்று பெய்வதுபோல, ஆசாரியர் 'எண்டிசையும் பேர்த் தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து'' என்கிற பூதத்தாழ்வாருடைய நியமனப்படியே ''ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் ... . ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி.'' என்னும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஸகல க்ஷேத்ரங்களிலுமெழுந்தருளி ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அர்த்தங்களைப்பொழிவர்.

(3) மேகமானது மழைபெய்து பள்ளமான விடங்களையும் நிரப்புவது போல ஆசாரியரும் ஸதுபதேச வ்ருஷ்டிகளைச் செய்து நீசர்களாயிருப்பவர்களை உத்துங்கர்களாக்குவர்.

(4) மேகமானது எப்போதும் வர்ஷியாது; கால விசேஷங்களிலேயே வர்ஷிக்கும், இங்ஙனே ஆசாரியரும் சில சில ஸமயவிசேஷங்களைக் குறிக்கொண்டு ஸதுபதேசவர்ஷங்களைச் செய்வர்.

(5) மேகமானது ப்ராப்த காலங்களில் பெய்யாவிடில் உலகில் பலவகைப் பீடைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல் ஆசாரியரும் ஸமயங்களில் ஸ்துபதேசங்களைச் செய்தருளாவிடில், தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரமம் அந்ய சேஷத்வ ப்ரமம் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயயோக்யதாப்ரமம், பாந்தவாபாஸ லோலத்வம், விஷய ஸங்கம் முதலான பல பீடைகள் தோன்றும் இவை ஆசார்யோபதேசத்தாலல்லது கழியகாட்டா.

மேகம் எவ்வளவு வர்ஷித்தாலும் த்ருப்தியடைவது மில்லை, கைம்மாறு கருதுவது மில்லை. அதுபோலவே ஆசாரியரும் கைம்மாறு கருதாமல் எவ்வளவு உபதேசித்தும் த்ருப்தியடையாமலே மேன்மேலு முபதேசித்துக் கொண்டேயிருப்பர்.

மேகம் சில காலங்களில் சில நீர்த்துளிகளைப் பெய்து ஓய்கிறது; மற்றொரு கால், போதும்போது மென்னும்படியாக அபரிமிதமாய் வர்ஷிக்கிறது. இங்ஙனமே ஆசாரியரும் சில ஸமயம் மந்த்ரோபதேசமென்று சிஷ்யர் செவியிலே சில அக்ஷரங்களைச் சொல்லி நிற்பர்; மற்றொருகால் [காலக்ஷேபக்ரந்த ப்ரவசனம் செய்யுமிடத்து] ச்ருதி ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராண உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய ஸாரார்த்தங்களை அபரிமிதமாக வர்ஷித்து 'இது என்ன அதிவ்ருஷ்டி!' என்று வியப்புறச் செய்வர்.

மேகம் ஊஷரங்களிலே வர்ஷித்து நீரை நிஷ்ப்பலமாக்குகிறது; சிப்பிகளிற் பெய்து முத்துக்களை யுண்டாக்கி ரத்ன பூஷணங்களுக்கு உதவுகிறது. இப்படியே ஆசாரியரால் சில வ்யக்திகளிடத்தில் உபதேசிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் அநவதானத்தினாலும் விஸ்மரணத்தினாலும் அப்ரயோஜன மாகின்றன. சில மேதாவிகள் பக்கலிலோ வென்னில் விசேஷமான புஷ்டியை யடைந்து ஸ்ரீவசந பூஷணம், உபதேச ரத்தினமாலை என்னும் பெயர்களால் ஆத்மாலங்கார ஹேதுக்களாகின்றன.

மேகம் பெய்த நீரானது நதிகளிலும் தடாகங்களிலும் கிணறுகளிலும் சென்று சேர்ந்து ஸர்வோபஜீவ்யமாகின்றது; வேறிடங்களிற் சேர்ந்து ஒருவர்க்கும் கொள்ளத்தகாததாக ஆகின்றது. அதுபோலவே ஆசார்யர் ஸத்பாத்ரங்களில் வர்ஷிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள் ஆசார்ய பரம்பரையாய் க்ரஹித்து அநுபவிக்கத் தக்கதாயும், அபாத்ரங்களில் தந்த அர்த்தங்கள் பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பிலே விட்ட தண்ணீர்போல் அஸத் கல்பங்களாயும் ஆகின்றன.

மேகமானது "எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், மைத் தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்" (பெருமாள் திருமொழி) என்கிற படியே, பயிர், சாதகபக்ஷி முதலிய அநந்ய கதிகளால் எதிர்பார்க்கப் பட்டிருந்து அவற்றுக்கு உபகாரகமாயும், "நீர்காலத்து எருக்கிலப் பழ விலைபோல் வீழ்வேனை" (நாச்சியார் திருமொழி) என்கிறபடியே எருக்கஞ் செடிகளிற் பெய்து நஷ்டத்தை விளைப்பதாயும் ஆகிறது. அதுபோல, ஆசார்யதிவ்ய ஸூக்திகளும் அநந்யகதிகளால் குதூஹலத்தோடு எதிர் பார்க்கப்பட்டு உபயோகங்கொள்ளப்படுமவைவாய், பிறரிடத்திலே "சாறுவாகமத நீறுசெய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட" (ஆர்த்திப் ப்ரபந்தம்) என்கிறபடியே அநர்த்த ஹேதுக்களாய் முடியும். இங்ஙனே மற்றும் பல வகையான உவமைப்பொருத்தங்கள் காணலாம்.

இவ்வகையான சுவைப்பொருள்களையறிய இன்னொரு பிறவி பிறக்கவேணும்.

அநுபந்தம்

திருப்பாவைக்கு ஏற்ற அலங்காரம் எது?

காவ்யரஸிகர்களுக்கு அலங்கார சாஸ்த்ரம் ஜீவ நாடியாகவுள்ளது. அழகு பெறுத்துவது அலங்காரமெனப்படும். சப்தாலங்காரமென்றும் அர்த்தாலங்கார மென்றும் இருவகைப்பட்டவிதில் சப்தாலங்காரத்திற் காட்டிலும் அர்த்தாலங் காரம் மேம்பட்டது. வடமொழியில் அலங்கார மென்பது தென் மொழியில் அணி யெனப்படும். சொல்லணி பொருளணி யென்கிற பாகுபாடு அதிலுமுண்டு. ப்ராஸம் முதலானவற்ருல் சொற்களுக்கு அழகையுண்டாக்குவது சொல்லணி. இப்போது நாம் பொருளணியில் ஏகதேசம் ஆராய்ச்சி செய்ய இழிகின்றோம். "இத்நம் சதமலங்கரா:" என்றபடி நூறு வகையாகவுள்ள அர்த்தாலங்காரங்களில் ஸமாஸோக்தி, அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸை, ப்ரஸ்துதாங்குரம் என்கிற மூன்று அலங் காரங்களைப் பற்றி முன்னம் பேசுகிறோம்.

ஸமாஸோக்தியலங்காரம்

"ஸமாஸோக்தி: பரிஸ்பூர்த்தி: ப்ரஸ்துதே அப்ரஸ்துதஸ்ய சேத்" என்பது ஸமாஸோக்தியலங்காரத்தின் லக்ஷணம். கவி ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் குறித்துப் பேசுகையில் சொற்செறிவால் அப்ரக்ருதமான ஒரு செய்தியும் தோன்ற நின்ருல் அங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரமாகும். "முன்பு ஒருபுறம் மேடா யிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது பள்ளமாயிற்று; மற்றொருபுறம் பள்ளமாயிருந்த விடமெல்லாம் மேடாயிற்று" என்கிருனொருவன். இவ்விஷயம் அவனுக்கு ப்ரக்ருதம்; இதிலிருந்து அப்ரக்ருதமான வொரு விஷயம் தோன்றுவது காணலாம்; அதாவது, 'தனிகனுயிருந்தவன் தரித்ரனுகிருன்; தரித்ரனுயிருந்தவன் தனிகனுகி ருன்' என்று. ஆகவே இங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரம்.

அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரம்

"அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா ஸ்யாத் ஸா யத்ர ப்ரஸ்துதாச்ரயா" என்பது இவ் வலங்காரத்தின் லக்ஷணம். ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைத் தோற்றுவிப்பதற் காகவே அப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் கவி வருணிப்பது அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரமாகும். 'மழைத் தெய்வத்தையன்றி மற்றெவரையும் எதிர்பா ராத சாதகபக்ஷிதான் பறவைகளில்சிறந்தது' என்ருன் ஒரு கவி. அவனுக்கு இவ் விஷயம் விவக்ஷிதமன்று; 'எம்பெருமானிடத்திலன்றி மற்றெவரிடத்திலும் பல்லைக் காட்டாத பரமைகாந்தியே சிறந்தவன்' என்பதைச் சொல்லவிரும்பி, *ப்ரபந்நே சாதகந்யாய:* என்ற மூதுரையை மனத்திற்கொண்டு அப்ரக்ருதமான சாதக பக்ஷிப்ரசம்ஸையைச் செய்தான் கவி. ஆகவே இங்கு அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை.

ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம்

இனி ப்ரஸ்துதாங்குரமென்னுமலங்காரத்தைப்பற்றிக் கேண்மின்; இதைப் பற்றின விமர்சத்தை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை யெழுதத் தொடங்க

லாயிற்று. ''ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:'' என்று இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ளது. கவி வருணிப்பதும் ப்ரக்ருதமான செய்தி; அதிலிருந்து தோற்றுகின்றவொரு செய்தியும் ப்ரக்ருதமானது; இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரமாம். இதற்கு சந்த்ராலோகத்தில் காட்டியுள்ள உதாரணம் யாதெனில்; *கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம் கேதக்யா கண்டகேத்தயா* என்பது. இது வண்டை நோக்கி ஒரு காமினி சொல்லுவது. 'வண்டே! நல்ல மாலதீபுஷ்பமிருக்க, முள் நிறைந்த தாழையை ஏன் விரும்புகிறாய்?' என்பது இதன் பொருள். இதில் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல் வ்யங்க்யார்த்தமொன்று கண்டறியவேணும். வாச்யார்த்தம் தெரிந்ததே. வ்யங்க்யார்த்தம்—அபாயமற்ற மனைவியிருக்க அவளைவிட்டு அபாயம் மிக்க வேற்று மாதரிடத்தில் விருப்பங்கொண்ட கணவனை நோக்கிக் காதலி சொல்லுவதாம். ஆக இவ்விரண்டு பொருளும் ப்ரக்ருதமே யென்றும், 'ஒன்று ப்ரக்ருதம், மற்றொன்று அப்ரக்ருதம்' என்பது கிடையாதென்றும் கொள்ளப்படுகிறது.

குவலயானந்தகாரரான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு எழுதுவது என்னவென்றால், தன் கணவனோடுகூட உத்யானவனத்திற்குச்சென்ற காதலியொருத்தி அங்கு வண்டைக் கண்டு இங்ஙனே சொன்னாளாதலால் இது ப்ரக்ருதமானதே; இதிலிருந்து வ்யங்க்யமானது பரநாயிகாஸக்த ஸ்வகியநாயக சிக்ஷணம்; அதுவும் ப்ரக்ருதமானதே என்று. உடனே அவர் தாமே ஒரு சங்கையைக் கிளப்பி ஸமாதானமுமெழுதியுள்ளார்; (அதாவது) அஃறிணையான வண்டை நோக்கிச் சொல்லுவதென்பது பொருந்தாதாகையாலே இங்கு வாச்யார்த்தம் ப்ரக்ருதமாக இருக்க முடியாதேயென்று சங்கித்து, இங்ஙனே பலவிடங்களில் காண்கிறோமென்று மரத்தைநோக்கி ஒருவன்சொன்னதும், அதற்கு மரம் விடைகூறினதுமான ச்லோகமொன்றை யெடுத்துக்காட்டி ஸமாதானம் பண்ணி யிருக்கிறார்.

சந்த்ராலோககாரர் காட்டின ''கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம்'' என்கிற உதாஹரணத்தில் வண்டை விளித்துச் சொல்லுவதுமட்டுமேயுள்ளது. தீக்ஷிதர் காட்டியுள்ள ''கஸ் த்வம் போ: கதயாமி'' என்கிற சுலோகத்தில் மரத்தை விளித்து வினவுவதும் வினவப்பட்ட மரம் விடை கூறுவதுமான அமைப்பு உள்ளதனால் இந்த வினவிடைகள் அஸம்பாவிதமென்பதும் அசைக்க முடியாததாம். ஸுபாஷிதரத்ன பாண்டாகாரத்தில் அந்யாபதேசச்லோகங்களை ஆயிரக் கணக்காகக் காண்கிறோம்—மேகாந்யோக்தி:, ப்ரமராந்யோக்தி:, வ்ருக்ஷாந்யோக்தி:, ம்ருகாந்யோக்தி: என்று மகுடங்கொண்ட சுலோகங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடியவையேயாகும். ''ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:'' என்ற லக்ஷணத்திற்குச்சேர ஆலங்காரிகர் காட்டின ஸமஞ்ஜஸமான லக்ஷ்யம் ஒன்றுகூட நாம் கண்டிலோம். திருப்பாவை முழுதும் இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமென்று உபபாதிப்பவனடியேன்.

முத்ராலங்காரமென்றும் ஒன்றுண்டு

ஸூச்யார்த்த ஸூசநம் முத்ரா ப்ரக்ருதார்த்தபரை: பதை: என்பது இதன் லக்ஷணம். சிலசில பதங்களையிட்டு கவி ஸூசிப்பிக்க நினைத்த (வேறு) அர்த்தத்தை

ஸூசிப்பித்தல் முத்ராலங்காரமென்றபடி. ஒருவரை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு போகையில் நக்ஷத்ரத்தையோ ஸம்வத்ஸரத்தையோ வ்ருத்தத்தையோ ஸூசிப்பிக்க விரும்பி அதற்கு அநுகுணமான பதத்தையோ பதங்களையோ ப்ரயோகிப்பர்கள் கவிகள்; அங்கு முத்ராலங்காரமாகும். திருப்பாவையில் இவ்வலங்காரமும் பலவிடங்களில் நன்கு தோன்ற நின்றது. திருப்பாவைக்கு அடியேனெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஐந்தாறு வியாக்யானங்களில் இதெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். ஆயினும் வழிகாட்டிவிடாமல் இங்கும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கலாகிறது.

நீராட்டத்தின் மருமம்

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் *நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ* என்றழைக்கப்படுகிறது. மூன்றும்பாட்டில் *நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்* என்றும். நாலாம்பாட்டில் *நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து* என்றும். இருபதாம்பாட்டில் *இப்போதே யெம்மை நீராட்டு*, என்றும், இருபத்தாறும் பாட்டில் *மார்கழி நீராடுவான்* என்றும் இங்ஙனே பலவிடங்களில் நீராட்டம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. ஆய்ச்சிகள் நீராடுமிடமான நீர்நிலைக்குச் சென்றார்களென்று கண்டிலோம். வ்யாக்யாதாக்களான பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் "நீராடவென்னுமித்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாடலென்றார்கள். *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்*...என்றும் சொல்லிற்றிறே" என்றருளினர். இதுவன்றியும், ஆண்டாள் தன்னை நிர்தேசிக்குமிடங்களிலெல்லாம் *பட்டர்பிரான் கோதை* என்றும் *புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை* என்றும் தனக்கு ஆசார்யஸம்பந்தத்தை நிரூபகமாக்கியே நிர்தேசித்தவளாகையாலே தான் ஆசார்யாபிமானத்தில் பழுத்தவளென்பதைப் பாசுரந்தோறும் காட்டியிருப்பதுங்காண்கிறோம். நீராட என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியாலே *கரசரண ஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே ஹரிஸரஸி விகாஹனம் தெரிவிக்கப்படுவதுபோல, (திருவிருத்தத்தில்) *காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையான ஸதாசார்யத்துறையில் படிந்து குடைந்தாடுவதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அநுகுணமாகவேயன்றோ பதப்ரயோகங்கள் அற்புதமாக அமைந்துள்ளன. வாய்திறக்கும்போதே மார்கழி யென்று தொடங்கின ஆண்டாளின் உட்கருத்தை உய்த்துணரவேணும்.

மார்கழியென்கிற சொல்லின் மருமம்

மார்கழி என்கிற இது மார்க்கசீர்ஷ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பௌர்ணமாஸியுள்ள மாதம் மார்க்கசீர்ஷ மாஸம் என்றபடி. மாஸப்பெயர்கள் ஸௌரமாநரீதியிலும் சாந்த்ரமாநரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன. மேஷம் வ்ருஷபம் மிதுநம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் ஸௌரமாநரீதி. சைத்ரம் வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் சாந்த்ரமாநரீதி. சித்திரை வைகாசி இத்யாதிகளான தமிழ் வழக்குக்களும் சாந்த்ர மாநஸம்ஜ்ஞையையே அநுஸரித்தவை. சித்ரா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமாஸியும்

ஒன்று கூடினால் சைத்ரம்; விசாகா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமியும் ஒன்று கூடினால் வைசாகம். மேல் ஒவ்வொன்றையும் இப்படியே பார்த்துக் கொள்வது. இவ்வகையில், மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமியும் ஒன்று கூடினால் மார்க்கசிர்ஷமெனப் படுகிறது. நக்ஷத்ரதிதிகளின் வ்ருத்தி ஹ்ராஸங்களுக்கு ஏற்ப [நாழிகையேறுதல் குறைதல்களுக்குத் தகுதியாக] முன் நக்ஷத்ரமோ பின் நக்ஷத்ரமோ (பௌர்ணமியோடு) கூடுதலுமுண்டு. அதைப்பற்றிச் சிந்தை வேண்டா. மார்க்கசிர்ஷமென்ற வட சொல்லின் பொருளிலேயே மார்கழி யென்ற தமிழ்ச்சொல் போந்ததென்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் மார்க்கசீர்ஷ மென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஸம்பாவிதமே. அதாவது, (மார்க்க-சிர்ஷ) என்று இரண்டு சொல்வடிவங்களாகக் கொண்டு மார்க்கங்களில் தலையாவது என்று கொள்வது. சீர்ஷமென்று தலைக்குப் பெயர். மார்க்கமென்றது உபாய மென்றபடி. உபாயங்களில் தலையானது என்றதாயிற்று. கர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளுக்கும்மேலே ஆசார்யாபிமானம் என்பது தலையான உபாயமாயிருக்கும். அதுதான் மார்க்க சிர்ஷமென்கிறது. மார்கழி யென்பது மதுவே.

ஆண்டாளுடைய நிஷ்டையின் நிருபணம்

ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் உபாயங்களில் தலையானதை இரண்டு பாசுரங்களினால் நன்கு காட்டியுள்ளாள்:. *கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே*என்பது ஒரு பாசுரம். *நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே* என்பது மற்றொரு பாசுரம். இவ்விரண்டு பாசுரங்களினாலும் ஆண்டாள் தனக்கு ஆசாரியன் வழியாகவே பேறு என்னுமிடத்தை அறுதியிட்டிருக்கின்றாள். கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; அவருடைய சொல்லாவது *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* இத்யாதிகள்; அவை பொய்யானாலுங்கூட, [நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே] நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறந்தது பொய்யன்றே, எனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் பழுதாய் விடுமோ? ஒருகாலுமாகாது என்றபடி. இனி, "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்ற பாசுரம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில் ஆசார்யநிஷ்டைக்குச் சார்பாக உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. ஆகவிப்படி ஆண்டாள் கடைப்பிடித்த சரமோபாயத்தையே திருப்பாவையில் உயிர்நிலையான பொருளாக வைத்துப் பேசுகிறாள். அதற்கு ஸூசகம் மார்க்க-சிர்ஷ பதபர்யாயமான மார்கழி என்னும் முதற்சொல்.

மார்க்க-சிர்ஷ என்று பிரிப்பதன் பொருத்தம்

வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு தத்தித வ்ருத்தியாலே வஸுதேவாத்மஜனென்னும் பொருள் தேறியிருக்கவும், பட்டர் வாஸு, தேவ: என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டதுபோல, இங்கும், மார்க்க— சிர்ஷ என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க.

அநுபந்தம்-2

திருப்பாவையும் எம்பெருமானாரும்

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸுப்ரஸித்தமான வ்யபதேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு அதை யநுஸந்திப்பதில் போர அபிநிவிஷ்டரா யெழுந்தருளி யிருந்ததுபற்றி அங்ஙனே வ்யபதேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமோர் சிறந்த ஹேதுவு முண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானாரைச் சிந்திக்கவேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றனவென்பதே. இஃது ஏறிட்டுரைக்யும் முறையிலன்றிக்கே ஏற்ற முறையில் விவரிக்கப்படுமாறு காண்க. மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் விநியோகப்ருதக்த்வம் என்கிற நியாயம் ஈண்டு பெரும்பாலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கதாம்.

1. மார்கழித் திங்கள்

* மதிநிறைந்த நன்னாள் * என்பதற்கு சந்திரன் நிறைந்த நன்னாள் - பரிபூர்ண சுக்லபக்ஷம் என்பது ஒரு பொருள். மதி - ஞானம்; அது நிறையப் போகிற நல்ல நாள் என்பது உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானார் அவதரித்தநாள் இருள்தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதுவான நன்னாளன்றோ? 'நிறையப் போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யெனபர் தமிழர். "ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச" என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் * அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்ரயம் பஜே * என்கிற சுலோகத்தினால் எம்பெருமானார் விலக்ஷண சந்திரனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜ சந்திரன் தோன்றிய நன்னாள் என்னவுமாம். சித்திரைத் திங்களானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித்திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையில்லை. ...

2. வையத்து வாழ்வீர்காள்

[பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்] திருப்பாற்கடலிலே துயின்ற பரமபுருஷன் க்ஷீராப்திநாதன். நம்மாழ்வார் "உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்கிற பாசுரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர்தாமே அக் குணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் "சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த" என்ற பாசுரத்தினால். இவற்றுக்குச் சார்பாக "அநந்த குணஸாகரம் பரஹ்ம" [அனந்தமான குண ஸாகரத்தை யுடையவர்] பரமபுருஷர் என்றருளினார் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்குணங்களையே தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். ஏவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாந்யபாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானாரென்க.

3. ஓங்கி யுலகளந்த உத்தமன்

"மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து" "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு" இத்யாதிகளான நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்களிற்படியே எம்பெருமானைவிட ஓங்கி-

அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர். நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுமவர் உத்தமர். *ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேச ரத்னமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் *மற்றொரு பேறு மதியாதென்கிற பாசுரத்தில் உத்தமனாகவுங் கூறப்பட்டுள்ளார்.

4. ஆழி மழைக்கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங்கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படிக்கும், "வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெருமானார் நினைப்பூட்டப்படுகிறார். ஒன்றும்நீ கைகரவேல்—அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த குணம் *இராமாநுச னென்னுஞ் சீர்முகிலே. ஆழியுள் புக்கு என றவிடத்து "உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்த்ருதாய்" என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யகார திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5. மாயனை மன்னு வடமதுரை

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெருமானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு 'ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!' என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற *அச்யுதபாநுவான கண்ணபிரான். ந்ருபசு: என்று ஆளவந்தாரும், ஜவ்ருத்த்யா பசுர் நரவபு:° என்று மணவாளமாமுனிகளு மருளிச்செய்தபடி பசுப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—ராமாநுஜ திவாகரர். "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாப த்வாந்த க்ஷயாய ச, ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:" என்னக்கடவதிறே.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்

"புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கு" என்பது எம்பெருமானார்க்கு மிகச்சிறந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம். "பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தது சங்கு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரும் "துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸத்வைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதிதராம் யம் பணீந்த்ராவதாரம்" என்றபடி பால்போன்ற திருநிறந்தவர். இந்தச் சங்கு எங்கு வாழ்ந்ததென்னில் [புள்ளரையன் கோயில்.] "பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ் குழறும் புனலரங்கமே" என்று பெரியாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகக் கூறிய திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற இரண்டு தில்யாயுதங்களில் சக்கரமானது "கருதுமிடம் பொருது" என்ற அருளிச்செயலின்படியே ஜகாசீவிப்லோஷாதி நாநாகார்யவிசேஷங்களுக்காக பாஹ்ய ஸஞ்சாரங்கள் செய்து

கொண்டே யிருக்கும். திருச்சங்கு அப்படி யன்றியே "உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே" என்னும்படி யிருக்கும். ஸ்வாமி தாமும் "யாவச் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" [சரணாகதி கத்யே] என்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையைப் பெற்றுக் கோயிலே கதியாயிருந்தவர். ஆகவே 'கோயில் சங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்கு மிகப்பொருத்தம்.

7. கீசுகீ சென்றெங்கும்

[கலந்து பேசின பேச்சரவம்.] பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி [அவற்றுக்கு முரண்படாதபடி] ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் என்பது இவருடைய திவ்யஸூக்தியினால் ஸித்தம். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்தவர் ஸ்வாமி யொருவரேயன்றோ. அன்றியும் "கலந்து பேசுவதாவது வடமொழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. இத்தகைய க்ரந்தம் முதன் முதலாகத் திருவாறாயிரப்படியே தோன்றியது. அது பிள்ளானருளியதாயினும் "எதிராசர் பேரருளால்" என்று மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது. ஆகவே இருமொழிகளைக் கலந்து பேசின் பேச்சுக்கு நிதானபூதர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென்று

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து" என்றதில் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமே நன்கு ஸ்புரிக்கும். "அர்வாஞ்சோ யத்பத ஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படிக்கும், "பாத கோடீரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாந விபவாந்" என்ற நிகமாந்த மகா குருஸூக்திப்படிக்கும் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பின்னோர்களையும் திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலே முன்னோர்களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். மிக்குள்ள பிள்ளைக ளென்றது ஸ்வாமிக்கும் பூஜ்யர்களாயிருந்த பூருவர்களை. அவர்களைப் போகாமல் காத்து என்றது தாம் அவதரித்து அவர்களை நற்கதி யெய்துவித்தபடியைக் காட்டுமதாம்.

9. தூமணி மாடத்துச் சுற்றும்

[மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்] மணியென்று ரத்னத்திற்குப்பெயர். நவரத்னங்களாகையாலே ஒன்பது என்கிற ஸங்க்யை ஸூசிதமாகிறது. கதவு என்பது பதார்த்தங்களைச் சேமித்துவைப்பது. ஸ்வாமியினுடைய திவ்யக்ரந்தங்களே இங்குக் கதவென்பன. ஸ்வாமி யருளிச்செய்தவை ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்கவேணு

மென்றது—அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படி விளக்கியருளவேணு மென்றபடி.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! அருங்கலமே! என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யபிஜ்ஞை நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற=வர்க்கமென்று ஸமூஹத்திற்குப் பெயர்; ஒரு வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனுல் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ ப்ரகாசரிடத்திலே வாசித்துக்கொண்டிருந்து அவர் சாயையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களை யடைந்து போகாமல் நம்போலியர்களின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளனுன பேரருளாளனது பரமக்ருபைக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்றே பொருளானுலும் "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவ ரென்றதாகும். ஸித்தாச்ரமத்தில் நின்றும் வருகிறேமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த வேடனும் வேடுவிச்சியுமான பகவத் தம்பதிகளோடே கூடப்பெற்றமை கூறினபடி. அருங்கலமே! என்றது அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும், உத்தம ஸத்பாத்ரமே! என்றும் பொருள்படும். நம்முடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. "தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதிச பதம் பாதி நாந்யத்ர" என்னும்படிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குமவர்.

11. கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்

இப்பாசுரத்தில் கற்றுக் கறவை யென்று தொடங்கி கோவலர்தம் பொற்கொடியே! என்னுமளவுமுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானுர் தன்மையையே தெரிவிக்குமதாயிருக்கும். கற்று - "சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கு மெல்லையில்லா வறநெறியாவும் தெரிந்தவன்" என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; [கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து] "பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:" என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி. "கவாமங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச" என்கிறபடியே கோக்கள் பதினுன்கு லோகங்களையும் தம்முள் வஹிக்குமாபோலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட்கொண்டு நன்ருகக் கறக்கு மாசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. பெரியநம்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்த்ரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலைநம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தம் கேட்டும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச்செயல் கற்றும் நல்வார்த்தைகள் கேட்டும் போந்தவராகையாலே *கறவைக் கணங்கள் பலகறந் தென்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்தம். அதற்குமேல் [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்] எம்பெருமானை நிர்க்குணனென்றும்

நிர்விபூதிகனென்றும் நிர்லக்ஷ்மீகனென்றும் திவ்யமங்களவிக்ரஹ சூந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள்—செற்றார்; அவர்களுடைய திறலழிய—வாக்குமிடுக்குத் தொலையும்படியாக, திசைதொறு மெழுந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. "விப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதத:" என்கிறபடியே இது குற்றமாகையன்றிக்கே ஸித்தாந்த ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்ததாகையாலே நற்றமேயாயிற்றென்று காட்ட "குற்றமொன்றில்லாத" என்றது. கோ என்னும் வடசொல் நாநார்த்தமாகையாலே ஸ்ரீஸூக்தியையும் சொல்லக்கடவது; "யத்கோஸஹஸ்ர மபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம்" என்றவிடத்திலுமிது காணலாம். கோ வல்லவர்-மஹாவித்வான்கள். அவர் தம் பொற்கொடி—ஸ்வாமி. கோ அ(ல்)லர்-ஸ்வதந்திரரல்லர்.

12. கனைத்திளங் கற்றெருமை

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாசுரமிது. பூருவாசாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாசுரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆயினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வனென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வ னென்பதை வடமொழியிற் கூறவேணுமானால் லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: என்னவேணும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:" என்னப்பட்ட இளையபெருமாளே யன்றோ இளையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று விபவாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; இவர் "நித்ய கிங்கரோ பவாநி" என்று அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார். "மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலைமற்று முவந்திடுநாள்."

13. புள்ளின்வாய் கீண்டானை

இப்பாட்டில் கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கள்வமொன்றுண்டு; அது தவிர மற்றொரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹுபிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தனியருந்தான்" என்கிறபடியே போக்ய பதார்த்தங்களைப் பலரோடுங்கூடி யநுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசலறியாதபடி யநுபவிக்கை கள்வம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களிடத்து இத்தகைய கள்வமிருந்தது; அதனைத் த்விர்ந்தவர் ஸ்வாமி யொருவரே தவிர்ந்து எல்லாரோடுங் கலந்து அநுபவித்தவர். "பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை நினைப்பூட்டும். பாவைக்களமென்பது காலக்ஷேப மண்டபம்; அதில் எல்லாரும் புகப்பெற்றது ஸ்வாமிக்கு முன்பு இல்லை; அதிகார பரீக்ஷைபண்ணிப் பலர் விலக்கப்பட்டிருந்தார்களன்றோ. ஆசைக்கு மேற்பட அதிகார ஸம்பத்தி யில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார். அதனை நன்கு காட்டினபடி.

14. உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் "செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின" என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபாவமொன்று நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்திலே பூர்வபக்ஷ வேதாந்தம் வாசித்தபோது *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம *ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் *தத் த்வமஸி இத்யாதி ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு அவர் அபார்த்தம் கூற, ஸ்வாமி 'இப்படியன்றோ பொருள்' என்று உபபந்நமான அர்த்தமருளிச் செய்ய, மேல் வாய் திறக்கமாட்டாதே ஹுங்காரமே பண்ணிப்போந்ததாக வைபவ நூல்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியது செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்தமை; யாதவர் மறு மாற்றம் சொல்ல மாட்டாமே வாய் மூடிக் கிடந்தது ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை. மேலே *செங்கல்பொடிக் கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்"என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்தம். செங்கல்பொடிக்கூறை= *காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா* என்று ஸப்ததியில் போற்றப்பட்ட திவ்ய மூர்த்தி. வெண்பல்= *அச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணயமேநே* என்னும்படி மஹாவிரக்த ஸார்வபௌமராகையாலே "யத் தஸ்மை திஷ்டதேந்ய: க்ருபணமசரணோ தர்சயந் தந்தபங்க்தி" என்னும்படி பிறர்பாடே பல்லைக் காட்டப் பெறுதவர். தவத் தவர்= மம, மம என்னுதே 'தவ, தவ' என்று சேஷத்வம் பரிமளிக்க நிற்பவர். தங்கள் திருக்கோயில்= அமுதனாருடைய ஆதீனத்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயிலென்னும்படி தம்மதீனமாகப் பெற்றவர். சங்கிடுவான்—'சங்க:' என்ற வடமொழி சங்கு என்று திரிவதுபோல் 'சங்கு:' என்ற வடமொழியும் சங்கு எனத் திரியும். இச்சொல் திறவுகோல் என்னும் பொருளைத் தரும். ஆறாயிரப்படியில் இப்பொருளும் பணிக்கப் பெற்றது. ஆழ்வான் மூலமாகத் திருக்கோயில் திறவுகோலைப் பெற்ற இதிஹாஸம் இச்சொற்றொடரில் அநுஸந்திக்கலாகிறது.

15. எல்லே யிளங்கிளியே

இப்பாட்டில் "உனக்கென்ன வேறுடையை" என்னுஞ் சொற்றொடர் நிதியானது. உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே! என்று வியந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகர்களயிருக்கச் செய்தேயும், 'நம்மாழ்வார் தரிசனம்' என்றோ, 'நாதமுனிகள் தரிசனம்' என்றோ 'ஆளவந்தார் தரிசனம்' என்றோ வ்யவஹாரம் வாராமே 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகைக் கீடான ஸ்வாமியின் அஸாதாரணமான பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது. மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானென்ற விடத்தில்—"பாஷண்டத்ருமஷண்ட தாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி: பௌத்த த்வாந்தநிராஸ வாஸரபதிர் ஜைநேப கண்டீரவ:, மாயாவதி புஜங்கபங்க கருட:" *தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்......நீசரும் மாண்டனர்* "சாறுவாகமத நீறுசெய்து" இத்யாதிகள் நினைவுக்கு வரும்.

16. நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்

யதிராஜஸப்ததியில் ''அமுநா தபநாதிசாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஸ்ரீ:, மஹதீ குருபங்க்திஹாரயஷ்டி:'' என்று பணித்தபடியே நம்முடைய குருபரம்பரா ஹாரத்தில் நாயகமணியாய் விளங்குமவர் ஸ்வாமி. [நந்தகோபன்] தனக்கு ஔரஸ புத்திரனில்லாமல் *ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்* என்னப் பட்டவொரு தெய்வத்தைப் புதல்வனாகக் கொண்ட நந்தகோபன் போலே ஸ்வாமியும் 'யதிராஜ ஸம்பத் குமாரா!' என்னும்படி செல்லப் பிள்ளையைத் தம்புத்திரராகப் பெற்றவர். [உடைய] உடையவரென்கிற திருநாமம் ஸூசிதமாகிறதென்று கொள்ளக் குறையில்லை. [கோயில் காப்பான்] 'ஸ்ரீமந்! ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய' என்னும்படி ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயைக் காத்தருளினவர் ஸ்வாமி. [கொடித்தோன்றும் தோரண வாசல் காப்பான்] ''உபய விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தா!'' என்பது ஸ்வாமிக்குக் கட்டியம். கீழ் 'கோயில் காப்பானே' என்பதனால் லீலா விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லிற்று. இங்கு நித்ய விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லுகிறது. ''கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்'' ''நெடுவரைத் தோரணம் நிறைத்து எங்கும் தொழுதனருலகே'' என்னும்படி கொடித்தோன்றும் தோரணவாசல் நித்ய விபூதிவாசல்; அதையும் பிறர்புகாதபடி காத்தருள்பவர் ஸ்வாமி.

17. அம்பரமே தண்ணீரே

அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் சோற்றையும் அறம் செய்தவர் ஸ்வாமி. ''அம்பரம் வ்யோம வஸ்த்ரயோ:'' என்ற நிகண்டின்படி அம்பரமாவது ஆகாசம்; பரமாகாச மெனப்படுகிற பரமபதம். அதையும், விரஜையாகிற தண்ணீரையும், *அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்* என்று உபநிஷத்தில் அன்னமாகச் சொல்லப் பட்ட பரப்ரஹ்மாநுபவத்தையும், அறஞ்செய்யுமெம்பெருமான்—க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராய் உபகரித்தருளினவர் எம்பெருமானார். மேலே ''அம்பர மூடறுத்து ஓங்கியுலகளந்த வும்பர் கோமான்'' என்றதும் எம்பெருமானாரை நன்கு நினைப் பூட்டும். ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸ்வாமி ஸேவிக்கப்பெற்றபோது ''ஆளவந்தாரோடே நான் சேர்ந்து வாழப் பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டி யிருப்பேனே!'' என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி. ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழப் பெறுமற் போனாலும் *யத்பதாம்போருஹத்யாந ச்லோகப்படியும் ''ஏகலவ்யனன்றோ நான்'' என்ற ஸூக்திப்படியும் அவருடைய விலக்ஷணாநுக்ரஹ பாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற பெருமையினால் நித்யவிபூதிக்கும் லீலாவிபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ள உபய விபூதியையும் ஒரு போகி யாக்கினவர் நம் ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. ''மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே'' என்ற விடத்தே வியாக்கியானத்தில் உபய விபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளின பெருமை பட்டருடையதாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அப் பெருமை ஸ்வாமிக்கு கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமே. அம்பரத்தை—பரமாகாசத்தை, ஊடறுத்தவர் என்றதாயிற்று.

18. உந்து மதகளிற்றன்

இப்பாசுரம் மூலமாகவே ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று வ்யபதேச முண்டாயிற்றென்றும் ப்ரஸித்தமாதலால் இங்கு நாம் வேறு எதுவும் விவரிக்க வேண்டிற்றிலே. ஆனாலும் கீழும் மேலுமுள்ள விவரணங்களுக்குச் சேர இங்கு மொன்றுரைப்போம். கந்தங்கமழுங்குழலீ! என்று கேச பாசத்தை யிட்டுச் சொன்னது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுகப்பான ஸம்போதனமாம். மதாந்தரஸ்தர்களான யதிகள் சிகையை வஹியாதே முண்டனம் செய்து போருவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே "காரிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்" என்றும் "கமநீய சிகா நிவேசம்" என்றும் "சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதிநாம்" என்றும் நம் முதலிகள் உள் குழைந்து பேசும்படி கமநீய சிகாபந்தத்தோடு ஸ்வாமி ஸேவை ஸாதித்தவழகு நெஞ்சு குளிர அநுபவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

19. குத்து விளக்கெரிய

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானுர் பதினெட்டு பர்யாயம் எழுந்தருளி ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அதைச் சிலர்க்கு உபதேசித்தருளின இதிஹாஸம் இப்பாட்டில் நன்கு ஸூசிதமாகிறது தோரண விளக்கு, குத்துவிளக்கு என்று இருவிளக்குண்டு. தோரணவிளக்கு ஸ்தாவரமாயிருக்கும். குத்துவிளக்கு ஜங்கமமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஸ்தாவரராகவிருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி தோரண விளக்காவர். பல கால் கதாகதம் செய்தருளின எம்பெருமானுர் குத்துவிளக்காவர். இந்த குத்துவிளக்கு எரிய—நம்பிபக்கலிலே அர்த்தவிசேஷம் கேட்டு ஜ்வலிக்க என்றபடி. [கோட்டு] "ஏகதேச விக்ருதம் அநந்யவத் பவதி" என்கிற வடமொழி வியாகரண முறையின்படி கோட்டி என்றதாகக் கொள்க. கோஷ்டீ என்னும் வட சொல் கோட்டியென்று தானே திரியும். திருக்கோட்டியூரென்றதாயிற்று. இவ்விடத்திலேயே [கால் கட்டு] ரஹஸ்யார்த்த முபதேசித்தருளாநின்ற நம்பிகள் தம் திருவடியைத் தொட்டு சபதம் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தாரன்றே; அந்த கால்கட்டு ஸூசிதமாகிறது. [மேலேறி] ஏற்கெனவே தம்மை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சில விலக்ஷணர்களுக்கு உபதேசிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியின் மேல் தளத்தி லேறினபடியைக் காட்டுகிறது. இப்படி ஆசார்ய திவ்யாஜ்ஞையைக் கடந்து உபதேசித்திருப்பரோ சாஸ்த்ர வச்யரான ஸ்வாமி? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்கிறது [மலர் மார்பா!] என்னும் விளி. ஸ்வாமியினுடைய ஹ்ருதய வைசால்யமே அதற்குக் காரணமென்று காட்டினபடி. மலர்ந்தஹ்ருதய முடையவரே! என்று விளித்தபடி.

20. முப்பத்து மூவ ரமரர்க்கு

இப்பாட்டில் 'செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றூர்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா!' என்னும் விளிகள் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஏற்றிருப்பவை. வடமொழியில் ஆர்ஜவமெனப்படும் குணம் தமிழில் செப்பமெனப்படும். மநோவாக் காயங்களின் ஒற்றுமையாகிற கரண த்ரய ஸாரூப்யமே ஆர்ஜவம்; அதுதான்

செப்பம். ஸ்வாமியினுடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிக்கும்போது ஒவ்வோ ரக்ஷமும் அவருடைய ஆர்ஜவத்தையன்றோ தெரிவிக்கின்றது! பரநிந்தை முதலியவற்றை நெஞ்சாலும் நினையாமலும் வாக்கிலும் காட்டாமலுமிருந்த பெருமை ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமியின் புநரவதார பூதரான மணவாளமாமுனிகளுக்கும் அஸாதாரணமன்றோ. [திறலுடையாய்!] திறலாவது பராபிபவந ஸாமர்த்தியம். நீறுபூத்த நெருப்புப்போலே யிருந்து இதர வாதிகளின் துர்வாதங்கள் தலையெடுக்க வொட்டாதபடி செய்தருளுமாற்றலும் ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணம். [செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும்] செற்றாராகிறார் எம்பெருமானுடைய பெருமையை ஸஹியாதே ‘‘குணிநம் அபி குணைஸ் தம் தரித்ராணம்—ஆஹு:’’ என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே அப்பெருமானை ஸர்வ தரித்ரனாகப் பேசிவைத்தவர்கள்; அவர்களுக்கு வெப்பம் கொடுத்தவர் ஸ்வாமி. வெப்பமாவது ஜ்வரம். பீதி ஜ்வரம். ‘தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரம யோகிநே, ய: ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராணாம் அந்தர் ஜ்வரமசீசமத்’ என்று ஸ்வாமி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கிருந்த அந்தர் ஜ்வரத்தைப் போக்கடித்ததாகச் சொல்லிற்று. அதை எங்கே போகவிட்டார் தெரியுமோ? செற்றாருடைய உள்ளத்திலே போகவிட்டாராயிற்று. திருவடி இலங்கையைக் கொளுத்தினாரே, எந்த நெருப்பைக்கொண்டு கொளுத்தினாரென்று கேட்க, வாலில் அரக்கர் பற்றவைத்த நெருப்பினால் என்றார்களாம்; அன்று அன்று; சோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா:, ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்’ என்று பிராட்டி திருவயிற்றிலே மண்டிக்கிடந்த சோகாக்னியை அங்கு நின்றும் கிளப்பி அதனாலேயே இலங்கையைக் கொளுத்தினா ரென்றார் மர்மஜ்ஞர். அதுபோலவே யிங்கும். ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களின் அந்தர் ஜ்வரத்தை யெடுத்துச் செற்றார்வயிற்றி லெறிந்தபடி.

21. ஏற்றகலங்களெதிர் பொங்கிமீதளிப்ப

‘‘வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்’’ என்னும்போது ஸ்வாமியின் பெருமை தவிர வேறு எதுவும் நினைவுக்கு வாராது. ஸ்வாமிக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்களையெடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு எத்தனை சிஷ்யர்கள்? என்றுகேட்டால் இருவர் மூவர் நால்வர் ஐவர் என்ன வேண்டுமத்தனை; ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்களைப்பற்றிக் கேட்டாலோ ‘‘ஏகாந்திபிர் த்வாதசபிஸ் ஸஹஸ்ரை: ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமிஸப்ததசத்யா’’ என்று உடனிருந்தவர்கள் பேசும்படியாயிருக்கும். அன்றியும், மஹாஜ்ஞான நிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [ஏற்றகலங்கள்] ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்க்கு ஏற்றிருக்குந் தன்மையையுடைய ஸத்பாத்ரபூதர்களான ஸச்சிஷ்யர்கள். பின்னையும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப] ‘‘சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்’’ என்னும்படி ஆசார்யரையும் விஞ்சினவர்களா யிருப்பார்கள். காச்மீரத்தில் சாரதாபீடத்தில் ஸ்வாமியும் ஆழ்வானும் போதாயநவ்ருத்தியைக் கடாக்ஷியா நிற்க அதற்கு இடையூறு விளைந்தபோது ‘க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகப் பார்க்க முடியவில்லையே!’ என்று ஸ்வாமி க்லேசிக்க, அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தைப்

பூர்த்தியாகக் கடாக்ஷித்து அத்தனையும் ஹ்ருதி தரித்துக்கொண்டிருந்த ஆழ்வான் "இங்கே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ? இரண்டாற்றின் நடுவே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ?" என்று பணித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இப்படியே யன்றோ மேன் மேலுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களின் சரித்திரமும். அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில்; [மாற்றாதே பால் சொரியும்] அவ்வாசாரியர்களின் பரம்பரை பெரும்பாலும் அநுஸ்யூதமாக நிகழ்ந்துவந்து பால்போன்ற அர்த்த விசேஷங்களைச் சொரிந்துகொண்டிருக்கும்படி சொன்னவாறு. இத்தகைய வள்ளல் பெரும்பசுக்களை ஆற்றப் படைத்தவர் ஸ்வாமி. ஆற்ற—அபரிமிதமாக. மேலே "மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து உன்வாசற்கண்" என்றவிடத்து யாதவப்ரகாசர் வந்து பணிந்த விருத்தாந்தம் மிகப்பொருத்தம்.

22. அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்

"திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங் கொண்டு" என்றதில் ஸ்வாமியினுடைய உபயவேதாந்தக்ரந்தப்ரவசநபடுத்வம் பேசப்படுகிறது. திங்களும் ஆதித்தியனும் ஏககாலத்தில் எழுவது அஸம்பாவிதம். ஆதித்யனெழும் போது தீக்ஷ்ணதையும், திங்கள் எழும்போது தண்ணளியும் அநுபவிக்கலாயிருக்கும். உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்வாமி காலைவேளைகளில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதும், மாலைவேளைகளில் அருளிச்செயல் [பகவத்விஷய] காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதுமாயிருப்பவர். மதாந்தர ப்ரத்யாக்யாநதத்பரமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது தீக்ஷ்ணதையும், "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" "சீர்கலந்தசொல்" "ஈரச்சொல்" என்ன நின்ற அருளிச்செயல்களின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது ஸௌம்யதையும் காணலாயிருக்கும். இரண்டிலுமிரண்டு முண்டானாலும், "இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற" என்ற ஸ்ரீவசந பூஷணப்ரக்ரியையிலே கொள்ளக் கடவது. மேலே "அங்கணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல்" என்றவிடத்திலும் உபயவேதாந்தப் பொருள்களையும் எங்களுக்குக் கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்ற ப்ரார்த்தனையுள்ளது. "சக்ஷுஷ்மத்தாது சாஸ்த்ரேண" என்றபடி கண்ணென்பது சாஸ்த்ரமேயாம். உபய வேதாந்தங்களும் ஸ்வாமிக்கு இரண்டு திருக்கண்களென்க. ஒன்றில் ஆதரமும் மற்றொன்றில் அநாதரமும் கொண்டிருக்கையே சாபமாகும். அது தொலைய வேணுமென்றவாறு. ஸ்வாமி பக்கலிலே சிஷ்யர்கள் ப்ரார்த்திப்பது இது.

23. மாரிமலைமுழஞ்சில்

"அறிவுற்றுத் தீவிழித்து வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படும் சீரியசிங்கம்" நம் யதிஸார்வபௌமஸிம்ஹம் தவிர வேறுண்டோ? நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப் பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன்" என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவர் ஸ்வாமி. உலகில் சிங்கம் ஹேய பசுக்களின் வுணவையுண்டு செருக்கியிருக்கும்; யதிராஜஸிம்ஹம் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளையுண்டு அதனால் தடித்திருக்கு மென்கிறார் அமுதனார்.

இதற்கு மலையும் முழஞ்சும் விலக்ஷணமாயிருக்கும். முந்நூறாண்டு வேதமோதின பரத்வாஜமஹர்ஷிக்கு தேவேந்திரன் வேதங்களை மலையாகக் காட்டினனென்று வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக் கொள்ளவுரியது. அதில் முழஞ்சாவது "தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்னும்படி தர்மஸூக்ஷ்மங்கள் பொதிந்திருக்குமிடம். அதிலே மன்னிக்கிடந்து லௌகிக விஷயங்களில் திருக்கண் செலுத்தாதே* ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பச்யந் ஸுகித்திருப்பவர் ஸ்வாமி. [ஆறிவுற்று.] 'நாம் அவதரித்தது எதற்காக?' என்று தம் அவதாரப்ரயோஜனத்தைக் குறிக்கொண்டு என்றபடி. [தீவிழிந்து] (அமரகோச) *புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ:* என்றவிடத்து புத்திபர்யாயமாகப் படிக்கப்பட்ட (தீ:) என்பது இங்குத் தீயென நிற்கின்றது. அது விழித்திருப்பது—விகஸித்திருப்பது ஸ்வாமிக்கேயென்க. [எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.] *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரிஸிம் ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீ நாராயணம் நைமிசம். ஸ்ரீமத் த்வாரவதீப்ரயாக மதுரா யோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ர்மதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்கிறபடியே எண்டிசையும் பாதசாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு விபக்ஷர்களுண்டாகில் அவர்களை உதறியருளினவர் ஸ்வாமி.

24. அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி" என்றதை உயிராகக் கொள்க. "கொல்வது கோல்" என்னுமாபோலே வெல்வது வேல் எனப்படும். கண்ணபிரான் திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வான். ஸ்வாமி திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது த்ரிதண்டம். ஸ்துதியில் ".விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்று சேனையர்கோன் ஸ்வாமியாகத் திருவவதரிக்க, உபயவிபூதி நிர்வாஹ நிபுணமாய் அவருடைய திருக்கையிலுள்ள திருப்பிரம்புதானே த்ரிதண்டமாயிற்று என்னப்பட்டது. அந்தத் திருப்பிரம்புக்கு எவ்வளவு சக்தியோ அவ்வளவும் ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டத்துக்கு முண்டென்க. தாடீபஞ்சகத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பேசவேண்டிய பெருமைகளெல்லாம் த்ரிதண்டத்தின் மேலும் யஜ்ஞஸூத்ரத்தின் மேலும் ஏறிட்டுப் பேசப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பேசுகையில் "பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ர தண்டா:...ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் த்ரிதண்டா:" என்றும், "தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகததக சிரோ வஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்" என்றும் பேசப்பட்டதுண்டே, அதுதான் வென்று பகை கெடுக்குமென்றதற்கு விவரணம். அப்படிப்பட்டகையில் வேலாகிய முக்கோலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தது முக்கோல் பிடித்த முனிக்கே மங்களாசாஸனம் செய்தபடியாமென்றுணர்க. ...

25. ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து

தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கஞ்சன் கருத்தைப் பிழைப்பித்து அவன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றவர் ஸ்வாமி. கம்ஸன் கண்ணனிடத்திலே அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்ததுபோல, நம் ஸ்வாமிக்கு அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடி

யிருந்தவர் ஒருவர் ப்ரஸித்தர். அவருடைய கருத்தைப் பிழைப்பித்து [பிழைப்படச் செய்து] ஓரிரவில் ஒளித்து வளர்ந்தவர் ஸ்வாமி. விந்த்யாடவியெங்கே! ஸத்யவிரத க்ஷேத்ரமெங்கே! ஓரிரவில் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்து சேர்ந்தவர் தம் ப்ரபாவங்களையெல்லாம் ஒளித்துவைத்திருந்தாரத்தனையன்றோ. அன்னவர் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றார். "பாஷண்ட ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி:" என்று நெருப்பாகவேயன்றோ பேசப்பட்டார் ஸ்வாமி. [நெடுமால்] வியாமோஹங்கொண்டவர். "அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹத:."

26. மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்

இதில் * ஆலினிலையாய்! * என்ற விளி இன்சுவை மிக்கது. * ஆலின் இலையதன்மேல் பையவுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரன் கண்ணன். [ஆலின் நிலையாய்!] ஆலமரத்தின் நிலைமைபோன்ற நிலைமை யுடையவர் ஸ்வாமி. எம்பெருமான் "பாஹுச்சாயா மவஷ்டப் தோயஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:" என்கிறபடியே தன் பாஹுச்சாயையிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு நிழல்கொடுத்துத் தாபம் தீர்ப்பவன். ஸ்வாமியோ வென்னில் "ப்ராப்தாநாம் பாதமூலம் ப்ரக்ருதி மதுரயா ச்சாயயா தாபஹ்ருத் வ:" என்றாப்போலே அடிபணிந்தார்க்குத் திருவடி நிழல் கொடுத்துத் தாபம் தணிப்பவர். இதுதானே ஆலின் நிலைமை. நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே "பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்" என்றன்றோ தொடங்கிற்று: *பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த* என்ற விசேஷணத்தை இராமானுசனுக்கு ஆக்குவதுபோலவே அவருடைய சரணாரவிந்தத்திற்கு மாக்கலாமே. "ந்யக்ரோதோ பஹுபாத் வட:" என்ற அமரகோசம் ஆலமரத்திற்கு [பஹுபாத்] என்று பெயர் படித்தது. உண்மையில் ஆலமரமானது மற்ற மரங்களைப் போலன்றிக்கே அபரிமிதமான பாதங்களையுடைத்தாயிருக்கும். ஸ்வாமிக்கும் திருவடிகள் அபரிமிதங்கள். [சிஷ்யர்களே திருவடிகள்] இப்பாட்டில் சொன்ன 'சங்கம் பெரும்பறை பல்லாண்டிசைப்பார் கோலவிளக்கு கொடி விதானம்' என்னுஞ் சொற்களை ஊன்றி நோக்கினால் இவையெல்லாம் ஸ்வாமியே யென்னப் பொருந்தும். [சங்கம்] த்ருவனிடஞ்சென்ற பகவான் சங்கஸ்பர்சத்தினால் அவனை ஸர்வஜ்ஞனாக்கினதாகப் புராணங் கூறும்; அதுபோல, ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஆழ்வான் ஆண்டான் அனந்தாழ்வான் எம்பார் பிள்ளான் முதலானோரை ஸர்வஜ்ஞராக்கினவர் ஸ்வாமி. [பறை] பகவத் குணங்களை எங்கும் பறை சாற்றினவராகையாலே தாமே பறையென்னத் தகுவர். [பல்லாண்டிசைப்பார்] பெரியாழ்வார்போலே எம்பெருமானுக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடினது மட்டுமன்றியே பல்லாயிரவரைப் பாடுவிக்கவும் வல்லராயிருந்தார். [கோலவிளக்கு] ஸ்ரீவைஷ்ணவகுல ப்ரதீபமாயிருந்தவர். [கொடி] 'ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர ஸித்தாந்த விஜயத்வஜ'மென்று பிறரைச் சொல்லும்போது ஸ்வாமிக்குச் சொல்லவேணுமோ? விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஜயத்வஜமென்க. [விதானம்] கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கெழுந்தருளும்போது "தொடுத்து மேல் விதானமாய பௌவநீரராவணை" என்ற திருச்சந்தவிருத்தத்தின்படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷனான திருவனந்தாழ்வான்; அவரேயன்றோ ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27. கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா!

யஜ்ஞமூர்த்தி போல்வாரான பலபல அந்வைதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்பு கோப்பவர்களாய் [கூடாதவர்களாய்] இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்வதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்களை யுடையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சீர்கள் எவை யென்னில்; கேவலம் வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; திவ்ய மங்கள விக்ரஹ குணங்களும், திவ்யாத்ம குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே யீடுபட்டவர்கள் பல பலர். [கோவிந்தா] பசுக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினன்; ஸ்ரீஸூக்திகளும் கோசப்தார்த்தமென்று கீழே காட்டினோமாகையாலே ஸகல ப்ரமாணங்களையும் "பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரக்ஷித்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர்; பசுப்ராயர்களான நம்மைக்காத்தவரென்றுமாம்.

28. கறவைகள் பின்சென்று

"குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" என்னும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள். இவைமூன்றும் நன்கு நிறையப்பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத—குறையொன்றில்லாத—குறையொன்று மில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்றாலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியே என்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனியனில் "நயைகஸிந்தோ:" என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப் பெற்றது வாசாமகோசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ! இந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தைக்காட்டுவதாம் *உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோ மென்பது. உன்றன்னை யென்பதற்கு 'உன்றன்னைக்கொண்டு' என்று பொருள் கொள்வது மிகச்சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி. [உருபுமயக்கம்.) *ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம* என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்டமான வித்யாஜன்மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோபெற்றிருக்கிறோம். ஸ்வாமி திருவம்சத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது, நம்குல விளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப் பெற்றது ஆகிய இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29. சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து

*எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோ டுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோமென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கியே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் *இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவியான் வேண்டேனென்றும், ¤இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்றும், ¤ஆதலால்

பிறவி வேண்டேனென்றும் புநர்ஜன்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள். நாம் அப்படி வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்டமாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜன்மங்கள்தோறும் இப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பதுபோலவே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தி ஸுதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திடுமாகில் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கேதுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்புபெடுப்போமாக. அதற்தச் சளைப்போமல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் [உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்] 'இராமாநுசனடியார்' என்னும் விருதுக்கு லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். [உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்] வடுக நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக்கடவோம். *கையில் கனி யென்னக் கண்ணனைக் காட்டித் தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்* என்ற அமுதனாரநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30. வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன்தான் லக்ஷ்ய பூதன். கண்ணபிரானை லக்ஷ்ய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களின் பிரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொடுத்து "பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச் ச்ரம:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மகிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயரென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம்பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு லக்ஷ்ய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்ஙனே பொருள் காண்க;—*நிர்மத்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் "நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்" என்றும் கடலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட உபய வேதங்களையும் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாம்......ஸுமநஸோ பௌமா: பிபந்த்வந்வஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. [மாதவனை] மா—மஹத்தான, தவனை—தவத்தை [தபஸ்ஸை] யுடையவரை; மஹாதபஸ்வியை யென்றபடி. தபஸ்விகளில் தலைவரன்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். [இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார்] இங்ஙனே முப்பதுபாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் *அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள். *"செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலா லெங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்"= *பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படியும், *ஸா மூர்த்திர் முரயர்தநஸ்ய ஜயதி* என்ற ஸப்ததிஸூக்திப்படியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை எங்கும் பெற்று *அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸுகமாஸீத* என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

(வெண்பா.) மன்னு மணவாள மா-முனிவன் மாண்புரைக்கு
மன்னபுக முண்ணங்கராசிரியன்சொன்ன
திருப்பாவைச் சீயர் சிறப்புரைக்கு மிந்நூல்
விருப்பா லுரைப்பார்க்கு வீடு.

திருப்பாவை ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சென்னை ஸ்ரீ உப்பட்டூர் ஆழ்வார் செட்டி சாரிடிஸ் மேனேஜர் ஸ்ரீ P.V. பாண்டுரங்கம் செட்டியாருடைய குமாரர் சிரஞ்சீவி P. ஜோதிப்ரகாசுக்கும், சென்னை ஸ்ரீ A. ராமநாதம் செட்டியாருடைய குமாரத்தி சௌபாக்கியவதி கிரிஜாவுக்கும் திருமணம் சமீபத்தில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. தழைநல்லின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க! என்று நாம் ஆசி கூறுகிறோம்.

அறுபதாண்டு நிறைவு விழா

சென்னையில் ப்ரபல வியாபாரியாக விளங்கும் திரு. மாணிக்க செட்டியாருடைய அறுபதாண்டு நிறைவு விழா சென்ற சித்திரை மாதம் 23ஆம் தேதி (5—5—78) எம்பெருமானார் திருத்தேரினன்று (சென்னையில்) சிறப்பாக நடந்தேறியது. முன்னுடி ஐந்து நாட்கள் அருளிச்செயல் ஸேவையும் நடைபெற்றது. நீடூழி வாழ்க! எங்கும் திருவருள் பெற்றின்புறுக.

